

Tirsdag den 3. december 2013 (D)

1

26. møde

Tirsdag den 3. december 2013 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgetime med statsministeren.

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for medlem af Folketinget Simon Kollerup (S).

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse:

Godkendelse af stedfortræder som midlertidigt medlem af Folketinget for Simon Kollerup (S).

4) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 1 [afstemning]:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om børn med astma m.v.

Af Jane Heitmann (V) m.fl.

(Anmeldelse 02.10.2013. Fremme 08.10.2013. Forhandling 28.11.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 6 af Jane Heitmann (V), Flemming Møller Mortensen (S), Liselott Blixt (DF), Camilla Hersom (RV), Özlem Sara Cekic (SF), Stine Brix (EL), Ole Birk Olesen (LA) og Benedikte Kiær (KF)).

5) 3. behandling af lovforslag nr. L 23:

Forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven, selskabsloven og forskellige andre love. (Årsrapporter på engelsk og redegørelse for samfundsansvar).

Af erhvervs- og vækstministeren (Henrik Sass Larsen).

(Fremstilling 02.10.2013. 1. behandling 10.10.2013. Betænkning 21.11.2013. 2. behandling 28.11.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

6) 3. behandling af lovforslag nr. L 28:

Forslag til lov om ændring af forskellige bestemmelser på Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri om obligatorisk digital kommunikation m.v. (Obligatorisk digital kommunikation, ændring af klagebestemmelser som følge af ressortoverførsel m.v.).

Af fødevarerministeren (Karen Hækkerup).

(Fremstilling 02.10.2013. 1. behandling 08.10.2013. Betænkning 13.11.2013. 2. behandling 26.11.2013).

7) 3. behandling af lovforslag nr. L 5:

Forslag til lov om statsborgerskabsprøve.

Af justitsministeren (Morten Bødskov).

(Fremstilling 02.10.2013. 1. behandling 10.10.2013. Betænkning 21.11.2013. 2. behandling 28.11.2013).

8) 2. behandling af lovforslag nr. L 39:

Forslag til lov om forbrugeraftaler.

Af justitsministeren (Morten Bødskov).

(Fremstilling 09.10.2013. (Omtrykt). 1. behandling 25.10.2013. Betænkning 28.11.2013).

9) 2. behandling af lovforslag nr. L 40:

Forslag til lov om ændring af købeloven og forskellige andre love. (Ændringer som følge af forslag til ny forbrugeraftalelov m.v.).

Af justitsministeren (Morten Bødskov).

(Fremstilling 09.10.2013. 1. behandling 25.10.2013. Betænkning 28.11.2013).

10) 2. behandling af lovforslag nr. L 15:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Mulighed for opretholdelse af anbringelse af unge med funktionsnedsættelse i alderen 18 til 22 år og ændring af reglerne om ansvaret for at sikre supervision og efteruddannelse til plejefamilier m.v.).

Af social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen).

(Fremstilling 02.10.2013. 1. behandling 24.10.2013. Betænkning 21.11.2013).

11) 2. behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for almen- og almen voksenuddannelse m.v. (Tilskud til særligt tilrettelagte stx- og hf-forløb for elever og kursister med nedsat psykisk funktionsevne).

Af undervisningsministeren (Christine Antorini).

(Fremstilling 10.10.2013. 1. behandling 22.10.2013. Betænkning 26.11.2013).

12) 2. behandling af lovforslag nr. L 42:

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for almen- og almen voksenuddannelse m.v., lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse og lov om private gymnasieskoler, studenterkurser og kurser til højere forberedelseksamen (hf-kurser). (Sociale klausuler om uddannelses- og praktikaftaler i forbindelse med udbud).

Af undervisningsministeren (Christine Antorini).

(Fremstilling 10.10.2013. 1. behandling 22.10.2013. Betænkning 26.11.2013).

13) 2. behandling af lovforslag nr. L 43:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag. (Indførelse af forvaltningsrevision m.v.).

Af undervisningsministeren (Christine Antorini).

(Fremstilling 10.10.2013. 1. behandling 22.10.2013. Betænkning 26.11.2013).

14) 2. behandling af lovforslag nr. L 56:

Forslag til lov om ændring af lov om internationalt udviklingssamarbejde og lov om støtte til danske investeringer i Østlandene. (Undtagelse af dokumenter om Investeringsfonden for Udviklingslandes og

Investeringsfonden for Østlandenes forretningsvirksomhed fra lov om offentlighed i forvaltningen).

Af ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach).
(Fremsættelse 31.10.2013. 1. behandling 12.11.2013. Betænkning 26.11.2013).

15) 2. behandling af lovforslag nr. L 2:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Beregning af skattefri præmie til fuldtidsbeskæftigede).
Af beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen).
(Fremsættelse 02.10.2013. 1. behandling 08.10.2013. Betænkning 20.11.2013).

16) 1. behandling af lovforslag nr. L 77:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlighed i forvaltningen. (Ophævelse af bestemmelser, som friholder kalenderføring, ministerbetjening og dokumenter udvekslet mellem ministre og folketingsmedlemmer fra at være omfattet af retten til aktindsigt).
Af Pernille Skipper (EL) m.fl.
(Fremsættelse 20.11.2013).

17) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om indgåelse af aftaler, der skal bidrage til effektiv udmøntning af afsoning i hjemlandet og til tættere samarbejde om efterforskning og kriminalitetsforebyggelse.
Af Karsten Lauritzen (V), Peter Skaarup (DF), Simon Emil Ammitz-bøll (LA) og Tom Behnke (KF).
(Fremsættelse 22.10.2013).

18) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til social-, børne- og integrationsministeren om ældre medborgere og ældreplejen.
Af René Christensen (DF) m.fl.
(Anmeldelse 25.10.2013. Fremme 31.10.2013).

19) Forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til social-, børne- og integrationsministeren om tilbud til mennesker med handicap.
Af Karina Adsbøl (DF) m.fl.
(Anmeldelse 25.10.2013. Fremme 31.10.2013).

Kl. 13:00

Formanden:

Mødet er åbnet.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgetime med statsministeren.

Kl. 13:00

Formanden:

Jeg giver ordet til statsministeren for en indledende redegørelse.
Værsgo.

Kl. 13:00

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Det er nu mere end 5 år siden, at den økonomiske krise ramte det meste af verden, og Danmark blev hårdere ramt end mange andre lande. Dansk økonomi kørte simpelt hen for stærkt under VK-regeringen, og derfor ramte den hårdere.

Vi har i nogen tid set tegn på et stemningsskifte. Vores virksomheder er mere optimistiske, eksporten vokser pænt, boligmarkedet er langsomt ved at tøjle op, og danskerne er ved at genvinde troen på fremtiden. Danmark er tilbage på sporet.

Det billede, vi har set gennem nogle af de mere bløde indikatorer, bliver nu også bekræftet af mere hårde tal, nemlig de nye nationalregnskabstal fra Danmarks Statistik. Tallene er foreløbige, skal jeg sige. De kan ændre sig. Men der er en tendens til fremgang. Arbejdsløsheden er faldet over det seneste år, og beskæftigelsen er steget. Ifølge de nye tal fra Danmarks Statistik er 20.000 flere mennesker i arbejde end for ½ år siden. Det private forbrug har dog endnu ikke rykket sig. Det har vi endnu til gode at se. Så vi er altså ikke ude af krisen. Der er stadig usikkerhed. Men dansk økonomi er tilbage på sporet.

Regeringen hjælper opsvinget på vej. Vores økonomiske politik understøtter den private beskæftigelse med op mod 15.000 job i 2013 og 2014; arbejdspladser, som vi ellers ikke ville have haft. Og når vi gør det her, når vi passer på vores økonomi, så sikrer vi, at der er penge til ordentlig velfærd i de kommende år.

Regeringens politik bygger på balance. Det er også linjen i den finanslovsaftale, som vi indgik med Venstre og Det Konservative Folkeparti i sidste uge. Aftalen er ikke en nulvækstafale. Vi sætter 1 mia. kr. ekstra af til ældreområdet hvert år, og vi har sat det mål, at brugen af tvang i psykiatrien skal ned på det halve inden 2020. Vi følger nu op på den aftale med satspuljen, som også faldt på plads i sidste uge. Her sætter vi 410 mio. kr. af over 4 år til at forbedre forholdene for mennesker, der har en psykisk sygdom.

Venstre er både med i finanslovsaftalen og satspuljeforliget, og de er på den måde også med til at forbedre velfærden på vigtige områder. Det er godt. Men det gør også det spørgsmål, som mange nok stiller sig, endnu mere aktuelt, for hvor vil Venstre så skære ned, når de nu ønsker nulvækst? Det, vi ser, er, at nulvæksten vil have konsekvenser for borgerne, og det gode spørgsmål er jo: Hvilke konsekvenser? Der mangler vi stadig svar fra nulvækst- og minusvækstpartierne på, hvordan det kommer til at se ud. For som jeg har forstået det, er alle, også de borgerlige partier, egentlig enige i, at der i de kommende år vil komme flere udgifter, f.eks. til sundhed. Og spørgsmålet, der melder sig, er jo så, hvor de penge skal findes. Hvem er det, der skal holde for? Hvem skal betale regningen? De spørgsmål er stadig aktuelle.

På samme måde er det jo fortsat et mysterium, hvorfor Dansk Folkepartis eneste mærkesag er at støtte nulvækstpartierne – vel at mærke når Dansk Folkeparti igen og igen hævder, at de ønsker at bruge penge på velfærd.

Spørgsmålene er mange. Vi mangler stadig svar. Hvem ved, måske kommer de i dag, men mens vi venter på de svar, kan vi jo glæde os over, at vi med finansloven for 2014 har fået et solidt fundament for dansk økonomi for næste år. Det er et fundament, som målrettet forbedrer vores velfærd i en økonomisk svær tid. Og vores finanslov er dermed også et signal til omverdenen om, at dansk økonomi for alvor er på vej tilbage.

Kl. 13:05

Formanden:

Tak til statsministeren.

Så går vi til spørgerunden, og først er det hr. Lars Løkke Rasmussen som Venstres partileder.

Kl. 13:05

Spm. nr. US 22

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg har 10 sekunder, siger uret, det var jo ikke meget, 8 sekunder, 7 sekunder; er det nedtællingen til, hvornår jeg skal starte? (*Statsministeren* (Helle Thorning-Schmidt): Det var nok fra min taletid). Nå,

ja, det er godt; ja, der forpassede jeg simpelt hen en chance for at erobre 6 sekunders statsministertaletid, men det var egentlig heller ikke nødvendigt, for jeg synes egentlig, statsministeren sådan set så glimrende roste sig af den økonomiske politik, som statsministeren har overtaget fra den regering, jeg selv stod i spidsen for.

Når statsministeren nu siger, at regeringens politik bygger på balance, så er det jo én måde at udtrykke det på; en mere korrekt måde var måske at sige – og det er jo med direkte henvisning til regeringens eget regeringsgrundlag – at regeringens politik bygger videre på VK-regeringens økonomiske politik. For jeg deler sådan set statsministerens analyse af, hvor Danmark befinder sig i øjeblikket, og det skyldes jo bl.a., at vi lavede en dagpengereform og en efterlønsreform, for blot at nævne to reformtiltag, som skulle viskes ud, når der kom en ny regering.

Hvor var det dog dejligt, at man brød sine løfter og holdt fast i det, som jo er grundstenen i den økonomiske politik i Danmark, og hvor er det dejligt, at vi, siden vi fik regeringen, har haft en opposition, som hver gang der er blevet kaldt, konstruktivt er mødt op og har gjort de regeringsudspil, der blev lagt på bordet, større og dybere, så de har haft mere effekt. Derfor fik vi en skattereform, der var større end det, regeringen lagde op til, derfor fik vi en vækstpakke, der var større end det, regeringen lagde op til, derfor fik vi en førtidspensions- og fleksjobaftale, og derfor fik vi en SU-reform, der var større end det, regeringen havde lagt op til. Nu har vi minsandten også fået en finanslovsaftale, som er bedre end den, regeringen lagde op til, fordi den rummer for 2,2 mia. kr. i skatte- og afgiftslettelser i 2014, som ellers ikke ville have været der.

Så jeg er sådan set meget tilfreds med, at vi har magtet at have et samarbejde på trods, et samarbejde, der har hvilet på, at regeringen har overtaget en økonomisk politik, som de gik til valg på at vende ryggen og lægge afstand til, og at regeringen så også siden har været parat til at komme os i møde.

Derfor er det, vi sidder og aftaler, jo heller ikke tilfældigt, og derfor er mit spørgsmål relativt simpelt. For jeg ville egentlig bare bede statsministeren om at bekræfte, at når vi i den aftale, vi indgik i Finansministeriet i sidste uge, har skrevet følgende, så beror det ikke på nogen tilfældighed, men så er det jo, fordi vi mener det, og jeg læser nu op:

»I forlængelse af Natur- og Landbrugskommissionen er aftaleparterne enige om at arbejde aktivt for en mere målrettet miljøregulering af landbruget således, at indsatsen sker dér, hvor virkningen og omkostningseffektiviteten er størst. En ny regulering vil samlet skulle give erhvervsøkonomiske gevinster, være baseret på et solidt fagligt grundlag og fastholde et højt niveau for miljøbeskyttelse.«

Kl. 13:08

Formanden:

Der brugte hr. Lars Løkke Rasmussen mere end de 8 sekunder, han fik af statsministeren.

Statsministeren.

Kl. 13:08

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Tak for det. Der er jo ikke nogen tvivl om, at der er forskelle i dansk politik, og det er også derfor, vi er meget glade for – det håber jeg også jeg fik givet udtryk for – at vi har fået en finanslov, hvor vi har fremrykket nogle af de ting, som regeringen jo tidligere har foreslået og har fået Venstre med på. Det har vi fået gjort til virkelighed tidligere, og vi har stadig en stor del af det finanslovsforslag, som regeringen oprindeligt foreslog. Så det er vi meget, meget tilfredse med, og jeg synes, det er fint, at så mange partier har kunnet samles om det. Jeg vil også sige, at der jo ikke er noget i det, der står i vores finanslovsaftale, som er hverken tilfældigt eller ikke ment, og derfor er den sætning, som hr. Lars Løkke Rasmussen læser op, jo også ment. Vi ved, at vi har et landbrug, som er presset; vi ved også, at vi

skal have nogle ændringer i forhold til landbruget, og der synes jeg, det da er væsentligt at kigge på, hvilket pres landbruget er under, det erhvervsmæssige pres, man er under. Så selvfølgelig er den sætning både ment og ikke tilfældig.

Kl. 13:09

Formanden:

Hr. Lars Løkke Rasmussen.

Kl. 13:09

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det vil jeg gerne kvittere for, for jeg blev nemlig sådan lidt forvirret, da jeg læste Politiken i går, hvor miljøministeren blev foreholdt den her aftaletekst og gjorde sig nogle betragtninger om, at man skulle ikke lægge for meget i ordene, og det var nok i lyset af, at det hele var gået lidt stærkt. Så det er jeg meget, meget tilfreds med, for i vores parti har vi det i hvert fald sådan, at vi handler hurtigt og effektivt, og det var også derfor, at vi på allerede det tredje møde med regeringen var i stand til at få hakket den gordiske knude over, hvad regeringen ikke formåede på 33 møder med sit parlamentariske grundlag. Så jeg er meget, meget tilfreds med, at statsministeren her har bekræftet, at det, vi går på jagt efter, når vi skal udmønte Natur- og Landbrugskommissionens arbejde og omsætte det i en ny regulering, er erhvervsøkonomiske gevinster.

Lad mig så lige vende mig et andet sted hen. I går hørte jeg statsministeren sige i en kommentar til den nye tænketank, der er nedsat af CO-Industri og Dansk Industri – et glimrende initiativ – at 2014 bliver et vigtigt europapolitisk år. Statsministeren sagde, at det bl.a. er, fordi vi sandsynligvis skal til folkeafstemning om en patentdomstol. Og der vil jeg egentlig bare gerne for god ordens skyld høre: Skal vi til afstemning, eller skal vi bare sandsynligvis til afstemning?

Kl. 13:10

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:10

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jamen altså det er jo noget, Folketinget afgør, om vi skal til afstemning om patentdomstolen. For som også hr. Lars Løkke Rasmussen er fuldstændig klar over, vil det være sådan, at det er et stykke lovgivning, som kræver et fem sjettedels flertal her i Folketingssalen. Det kan vi jo først finde ud af, om vi har, når vi har været igennem lovbehandlingen. Jeg håber stadig på, at vi kan få fem sjettedels flertal for det i Folketinget. Hvis vi ikke kan det, skal lovgivning om en patentdomstol til afstemning. Så enkelt er det altså, det er jo noget, Folketinget afgør.

Kl. 13:11

Formanden:

Hr. Lars Løkke Rasmussen.

Kl. 13:11

Lars Løkke Rasmussen (V):

Når jeg spørger, er det, fordi statsministeren var ret præcis, da hun under åbningsdebatten sagde, at der skulle være afstemning, og at det skulle være den 25. maj. Det måtte jeg tage som et udtryk for, at statsministeren havde opgivet at få et fem sjettedels flertal. Men hvis statsministeren ikke har det, er det jo sådan set positivt, for jeg har også iagttaget en anden ting under weekendens avislæsning. Det er, at regeringen synes at sende nogle helt nye signaler om velfærds-turisme.

Nu er det jo lang tid siden, at vi har haft lejlighed til at diskutere europapolitisk aftale med regeringen. Vi har ikke været indkaldt til møde i forligskredsen siden den 11. oktober. Det er næsten 2 mæne-

der siden, men der er meget, der har været sat på pause i dansk politik, og underligt er det jo, for da jeg selv mødte ind i Statsministeriet den 23. april – det er lang tid siden – havde statsministeren en bestemt forventning. Mit forslag var, at vi skulle forhandle det her centralt hos statsministeren. Statsministeren sagde: Nej, det har jeg en minister til, men vi mødes her inden sommer og gør aftalen færdig. Jeg troede så, det var sommeren 2013 – det var det så ikke. Der har ikke været noget møde i 2 måneder. Sidst, der var møde og også forud for det møde, rejste jeg selv tanken om, hvorvidt det ikke er værd at tage det her tema med velfærdsturisme alvorligt, og om ikke det kunne bruges som en murbrækker til at prøve at afsøge muligheden for at få et fem sjettedeles flertal. Siden har der ikke været nogen møder.

Regeringen hældte det ned ad brættet, og nu kan jeg så se, at europaministeren til min glædelige overraskelse i en avis her i weekenden taler om, at vores velfærdsmodel er udfordret, og at han tilsyneladende er parat til at kæmpe for at bevare de danske optjeningsprincipper. Har regeringen indtaget en ny position her?

Kl. 13:12

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:12

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Nu har jeg hørt hr. Lars Løkke Rasmussen sige, at alt har været på pause de sidste 2 måneder. Det kan godt være, at det har været sådan for hr. Lars Løkke Rasmussen. Sådan har det ikke været for regeringen. Vi har skam forhandlet på alle mulige områder, så det er i hvert fald ikke sådan, at vi har været på pause i de sidste 2 måneder.

Der er jo mange spørgsmål, og jeg skal forsøge at dække dem alle sammen. I forhold til det her med patentet tror jeg egentlig hele tiden, at jeg har sagt, at hvis man ikke kan opnå fem sjettedeles flertal, så må man jo sende patentdomstolen til en folkeafstemning. Jeg håber jo stadig, at Dansk Folkeparti vil overveje, om det at stemme for patentdomstolen ikke er i danske virksomheders og dermed danske arbejdspladser interesse. Jeg undrer mig stadig såre over, at man ikke er optaget af, hvad virksomhederne siger; at man, når virksomheder så tydeligt siger, at de ønsker et patent, så ikke er optaget af at sikre, at de kan få lettere adgang til et patent, og at vi har en fælles patentdomstol. Det kan jo være, at hr. Lars Løkke Rasmussen har bedre kanaler til Dansk Folkeparti og måske kunne overbevise dem om, at det var en rigtig god idé at stille sig på danske virksomheders side, danske arbejdspladser side og kæmpe for det her patent. For det er jo sådan, at hvis vi kan få fem sjettedeles flertal her i Folketinget, så behøver vi egentlig ikke belejre danskerne med den her afstemning.

Nu står formanden op. Jeg ville gerne sige mere, men det får jeg måske mulighed for senere.

Kl. 13:14

Formanden:

Ja, der er en runde til.

Vi går i gang med anden stribe. Værsgo til hr. Lars Løkke Rasmussen.

Kl. 13:14

Spm. nr. US 23

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det håber jeg da bestemt at statsministeren får mulighed for, og at statsministeren så også vil forholde sig til det, jeg egentlig spørger til. For man behøver ikke bruge mange ord på at overbevise mig om, at Danmark skal tilslutte sig patentdomstolen. Det er en position, vi har haft hele tiden.

Det, der imidlertid synes at være en ny position, er regeringens holdning til spørgsmålet om velfærdsturisme. Nu siger statsministeren, at der skam har været forhandlet på alle mulige områder, men jeg ved så ikke lige med hvem. For jeg må sige, at det sidste møde, der blev holdt om den europapolitiske aftale, var den 11. oktober 2013. Det er noget tid siden, specielt når statsministerens ambition den 23. april 2013 var, at vi blev færdige før sommerferien – altså sommerferien 2013 forstod vi det som dengang.

Vi har forsøgt at prøve at presse regeringen til at tage en diskussion om velfærdsturisme, altså det fænomen, at vi på skyggesiden af det, der ellers er positivt, nemlig den fri bevægelighed, oplever, at vores velfærdsmodeller kommer under angreb. Det er jo ikke en diskussion, der kun kører i Danmark. Den kører også andre steder. Senest har Storbritanniens premierminister rejst det her med nogle meget præcise og måske også lidt kontroversielle forslag. Der har været taget et initiativ fra UK, Tyskland, Østrig og Holland, og vi forsøgte gelinde at skubbe regeringen om bord i det projekt. Regeringen afviste det. Regeringen gjorde knæfald og sagde: Vi opgiver på forhånd kampen om den danske børnecheck.

Så oplever vi altså pludselig dels en statsminister, der begynder at tale om den her folkeafstemning til foråret som noget, der kun er en sandsynlighed – det må jo dække over et håb om, at vi kan finde en løsning i Parlamentet inden – dels en europaminister, der i Berlinske fra i søndags gør sig til fortalere for, at vi skal værne om det danske velfærdssystem, at vi skal værne om de danske optjeningsprincipper.

Så prøver jeg bare på at finde ud af, om statsministeren har indtaget et nyt synspunkt, standpunkt, holdning, man kan kalde det, hvad man vil, om det her med velfærdsturisme. For hvis regeringen reelt er indstillet på sammen med os at bruge den europapolitiske aftale til at sætte fingeren på det her ømme punkt, tage en diskussion i Europa, tage kampen op frem for bare at lægge sig ned hver gang, jamen så tror jeg da bare, at der kunne være en lille mulighed for, at man kunne få lavet en aftale med det her sigte, som var så politisk bred, at den måske også kunne bruges som en løftestang til at få patentdomstolen på plads rent parlamentarisk.

Kl. 13:16

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:16

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Det kommer noget bag på mig, at hr. Lars Løkke Rasmussen ikke anerkender, at det dybest set er Folketinget, der bestemmer, om vi skal have en folkeafstemning. Det er i Folketinget, vi må se, om der er fem sjettedeles flertal. Det står Dansk Folkeparti fuldstændig frit at stemme for den lovgivning, vi lægger frem, og så skal vi ikke have nogen afstemning. Så enkelt er det.

Så kan jeg forstå, at hr. Lars Løkke Rasmussen synes, at det er helt fint, at Dansk Folkeparti åbenbart skal have en betaling for at gå ind og gøre noget godt for danske virksomheder og danske arbejdspladser. Nu kan jeg jo kun undre mig, for jeg kan ikke stille spørgsmål. Men jeg undrer mig såre over, at hr. Lars Løkke Rasmussen synes, at det er helt fint, at den betaling skal Dansk Folkeparti selvfolgelig have for at gå ned i denne Folketingssal, gøre deres pligt og gøre noget for danske virksomheder og danske arbejdspladser. Jeg forstår det ikke.

I forhold til det her med konkrete områder på velfærdsområdet, som muligvis er udfordret, har vi jo også ved flere lejligheder sagt, at det er noget, vi tager alvorligt. Vi støtter de lande i Europa, som har peget på, at der er svig og misbrug. Vi lægger også mærke til ikke bare den debat, der er i andre lande, men også de domme, der er over for andre lande, og så må vi jo punkt for punkt eller ydelse for

ydelse så at sige gennemgå det her og se, om der er noget, vi kan gøre.

Hr. Lars Løkke Rasmussen ved også godt, at så nemt er det heller ikke, for vi er jo bundet af vores EU-lovgivning, og jeg går ud fra, at hr. Lars Løkke Rasmussen også er optaget af, at vi kun gør noget i Danmark, der er lovmedholdeligt i forhold til de forpligtelser, vi i øvrigt har.

Kl. 13:18

Formanden:

Hr. Lars Løkke Rasmussen.

Kl. 13:18

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det er da lidt underligt at skulle opleve statsministeren stå og belære mig om grundloven. Alt det dér ved jeg jo hjemmefra. Jeg har jo gjort mit hjemmearbejde. Jeg prøver på at finde ud af, hvor regeringen er politisk. Vi har en regering, der, da vi senest havde lejlighed til at diskutere europolitikken med regeringen – og det er 2 måneder siden – ikke var villig til at gå ind i en diskussion om velfærdsturisme. Og nu har vi så en europaminister, der tager en billig overskrift i Berlingske. Så prøver jeg bare at finde ud af: Er der indhold i det?

Regering gjorde knæfald i forbindelse med børnechecken uden overhovedet at prøve det af. Man afventede ikke engang en åbningskrivelse. Hvad er indholdet? Hvad er det, regeringen konkret planlægger at tage af initiativer i Bruxelles for at sikre, at regeringens øjensynlige nye holdning når længere end blot forsiderne af danske morgenaviser? Vil statsministeren rejse det her tema på topmødet den 19.-20. december, når hun skal mødes med de øvrige stats- og regeringsledere, altså samle op på den debat, som bl.a. Cameron har igangsat? Vil Danmark stille det som et krav, når Danmark skal være med til at vælge en ny kommissionsformand, at vedkommende tager det her problem alvorligt og nok står vagt om den fri bevægelighed, men altså ikke står vagt om, kan man sige, friheden til bare at forgribe sig på et hvilket som helst velfærdsgode?

Det er det, jeg prøver på at finde ud af. Og så antyder jeg bare, at det ville være befordrende for at få en europapolitisk aftale med os. Min læsning af de politiske holdninger her i Folketingssalen er sådan, at jeg også tror, at der er andre partier, der er interesseret i det her. Politik foregår jo på den måde, at man mener nogle ting, og så prøver man på at finde nogle kompromiser, og hvis de er tilstrækkelig stærke, kan det også trække andre ting med sig. Det er bl.a. derfor, at vi lavede en aftale med regeringen sidste tirsdag, selv om den jo ikke på alle punkter matcher vores eget finanslovsforslag. For det, vi fik, var så godt, at vi gerne ville lægge ryg til det, vi så måske bryder os mindre om. Sådan fungerer det jo.

Kl. 13:20

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:20

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Det, der er vanskeligt i den her diskussion, er at få begreb om, hvad Venstre egentlig mener i den her situation. Nu henviser man til Cameron og gør åbenbart ham til det nye orakel i forhold til den her debat. Men er Venstre enig med premierminister Cameron i den artikel, han har skrevet, eller bruges det bare til at trække frem nu og så starte en debat? Er Venstre enig i det? Det skylder man jo egentlig svar på, når man fremfører det.

Det er jo klart, at der kører nogle debatter i Europa, som vi også har bakket op om. Der er lande, som har vendt sig mod svig og misbrug af nogle af velfærdsydelserne; det bakker vi op om. Vi følger nøje den debat, der foregår i Tyskland og i Storbritannien om det her

spørgsmål og regner også med, at det er noget, vi skal drøfte på et topmøde på et tidspunkt.

Vores holdning er jo klar: Vi ønsker den fri bevægelighed, men vi ønsker jo også at passe på vores velfærdsydelser med den universelle model. Og det betyder, at den mest håndterbare måde at tage fat på det på vel er, at man kigger på det ydelse for ydelse og så overvejer, om der er noget, som man tidligere har gjort, der skal ændres, sådan som vi også har kigget på det i fællesskab i forhold til SU.

Det kan også være lovgivning, hvis det er relevant, og hvis det virker, men jeg vil også advare Venstre mod at komme med på en bølge, hvor man gennemfører lovgivning, som så viser sig bagefter ikke at være lovmedholdelig. Det er jo faktisk det, der er sket i nogle af de tilfælde, hvor Venstre har haft mulighed for at få indflydelse.

Kl. 13:22

Formanden:

Sidste runde, hr. Lars Løkke Rasmussen.

Kl. 13:22

Lars Løkke Rasmussen (V):

Nej, det er ikke sket. Det, der er sket i den sag omkring børnechecken, er, at regeringen har lagt sig ned uden at tage kampen op. Er det det, der er regeringens position? Altså, vi har en anden position: Vi holder så meget af Danmark og af det velfærdssamfund, vi har skabt (*Munterhed*). Det er da underligt, at man griner ad det – det forstår jeg simpelt hen ikke.

Vi er lige blevet skoset af statsministeren med statsministerens åbningsbemærkning om, at vi brugte for mange penge, mens vi var i regering – på at afkorte ventelister til sygdomsbehandling, på at lave bedre hjertebehandling, sådan at vi i en OECD-undersøgelse i dag kan se, at vi nu ligger i den internationale elite; det er hjertebehandling på første klasse. Ja, det går vi ind for. Og så sidder man og griner, når jeg bekender min kærlighed til det her samfund. Jeg står jo kun her, fordi jeg er født ind i det her mulighedernes samfund, hvor jeg kunne blive student og cand.jur., selv om min mor kun gik 7 år i skole. Det holder vi da af. Men vi ved da også, det er udfordret, og at man skal passe på det.

Derfor kan vi da ikke have et system, hvor man bare kan vende i det danske arbejdsmarked, og så kan man hive en børnecheck med hjem. Vi kan da ikke have et system, hvor man bare kan gå ind på det danske arbejdsmarked, og så kan man hæve dagpenge fra første dag. Og nu prøver jeg bare på at finde ud af, hvad regeringen mener om det her, ud over sådan et teknokratsvar om, at man løbende må forholde sig til det.

Hvad mener regeringen? Vil statsministeren offensivt tage det her op på det næste rådsmøde? Vil statsministeren stille det som et politisk krav, når der skal vælges ny kommissionsformand næste forår og sommer, at vedkommende stiller sig pragmatisk og på europæernes side i den her debat? For det er jo udtryk for et paradoks, når vi har den frie bevægelighed, som har mange positive sider – og vi går ind for den – men som altså også, hvis ikke man forvalter den rigtigt, har den skyggeside, at den rummer friheden til at forgribe sig på velfærdsgoder, som andre har optjent retten til.

Kl. 13:23

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:23

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Nu hidsede hr. Lars Løkke Rasmussen sig voldsomt op over, at der blev trukket på smilebåndet. Jeg tror, det er den der kamp med, at hvis man ikke hidses sig utrolig meget op over det her emne, så holder man ikke af Danmark. Det var i hvert fald det, der gjorde, at jeg trak på mit smilebånd. For sandheden er jo, at den her udfordring er

lige så stor eller lige så lille, som dengang hr. Lars Løkke Rasmussen var i Statsministeriet. Sandheden er også, at hvis man gennemfører nogle ændringer af ydelserne, som egentlig ikke er lovmedholdelige, så står man jo bare tilbage med et nyt problem.

Derfor er min opfordring til Venstre og hr. Lars Løkke Rasmussen, at man skal komme en tak ned i gear og ikke være så hidsig i forhold til det her område. Lad os da i fællesskab finde pragmatiske løsninger. Det har vi jo sagt hele vejen igennem. Det her handler ikke om betaling til Dansk Folkeparti for at gå ned og gøre deres pligt og stemme for patentdomstolen. Det her handler om, at Venstre kunne bidrage til at finde pragmatiske, ordentlige løsninger, sådan at man både kan have den fri bevægelighed, men selvfølgelig også kan bevare den velfærdsmodel, som vi er så mange, der holder meget af.

Min opfordring til Venstre er: Vær med! Man skal være med ved forhandlingsbordet; det har man tidligere vist man kunne. Man skal komme med de gode ideer og lade være med at være nogle, der bare råber, at nu skal vi tage ned til Bruxelles og råbe op. Man skal være med ved bordet for at finde gode løsninger. Det synes jeg er Venstres opgave i den her sag.

Kl. 13:25

Formanden:

Tak til hr. Lars Løkke Rasmussen.

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl som Dansk Folkepartis leder.

Kl. 13:25

Spm. nr. US 24

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak. Det er jo en fantastisk interesse, der er for Dansk Folkeparti i dag. Det er jeg selvfølgelig meget taknemlig for. Jeg vil lige indledningsvis sige, at sidste gang vi havde spørgetiden, jo var tredje gang, og der fik jeg vist formuleret, at jeg troede, at tredje gang var lykvens gang. Det afstedkom så for min dels vedkommende en afslutning på spørgetimen, hvor statsministerens stillede, tror jeg, tre spørgsmål til mig, som jeg jo så ikke havde mulighed for at svare på, fordi jeg ikke fik tid til det og mulighed for det.

Men det gav mig i hvert fald anledning til forud for fjerde gang, vi så har spørgetimen, at prøve at slå op i forretningsordenen for at finde ud af, hvad det egentlig er, vi har her, og der må jeg give statsministeren ret. Altså, det er os, der har misforstået det, for det er jo rigtigt, at det er en spørgetime. Altså, der står ikke noget som helst om i forretningsordenen om svar. Der står ikke noget om svar, der står kun, at det er en spørgetime (*Bifaldsytringer*). Så på den måde kan statsministeren selvfølgelig have en pointe i, at ethvert spørgsmål, der bliver stillet, skal besvares med et modspørgsmål. På den måde kan man jo sige, at statsministeren har været lidt længere fremme og lidt hurtigere end alle os andre, og det skal hun selvfølgelig have ros for.

Alligevel kan jeg ikke dy mig, så jeg prøver også her i fjerde spørgetime at komme med et spørgsmål til statsministeren. Så må vi se, hvordan det går den her gang. Jeg er jo også, som statsministeren ved fra tidligere debatter, lidt optaget af det her med velfærdsturisme, altså det, at eksempelvis østeuropæere kan komme til Danmark og få SU, dagpenge og kontanthjælp, altså kan hæve velfærdsydelser uden først at have gjort en oprigtig, tilstrækkelig indsats i det danske samfund. Statsministeren har i hvert fald en gang imellem forsøgt at give indtryk af, at det var hun også optaget af, men der er ikke rigtig sket noget.

Tværtimod har regeringen jo i sit lovkatalog stillet i udsigt, at den ville komme med et lovforslag her i november måned, som fjerner optjeningsprincippet på børnecheckområdet, altså det optjeningsprincip, der ellers gør, at man skal være her i Danmark i 2 år, inden man kan få ret til fuld børnecheck og endda få den sendt til hjemlan-

det, det østeuropæiske hjemland eksempelvis. Men til min glæde kan jeg jo konstatere, at nu er november gået, og at vi er kommet ind i december måned. Så må jeg tage det, at der ikke er fremsat sådan et lovforslag, selv om der ellers stod i det lovkatalog, som vi jo fik i oktober måned, at man ville fremsætte et lovforslag i november måned, som udtryk for, at regeringen – også i lyset af det, hr. Lars Løkke Rasmussen har været inde på – har skiftet holdning og nu vil lade være med at komme med det lovforslag, der fjerner optjeningsprincippet? For det ville jo være en glædelig situation, og så kan statsministeren og jeg få lejlighed til i fællesskab at glæde os over noget her i december måned, endda en måned, hvor det også bliver jul osv. Så hvis det er en lille førjulegave, statsministeren her kan give Dansk Folkeparti i forbindelse med spørgetimen, så vil det jo virkelig varme.

Kl. 13:28

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:28

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Hr. Kristian Thulesen Dahl er meget optaget af, at det er en spørgetime osv. Når man kan komme til at stille spørgsmål til hr. Kristian Thulesen Dahl – og det skal man selvfølgelig afholde sig fra – er det jo, fordi der ophober sig en stor undren over Dansk Folkeparti. Der ophober sig en undren i forbindelse med den patentdomstol, vi snakke om før, altså en undren over, hvorfor man skal have betaling for at stemme for noget, der er godt for virksomheder og arbejdspladser. Der ophober sig en undren over, hvorfor man støtter hr. Lars Løkke Rasmussen, når man så får den nulvækst, som man åbenbart ikke går ind for. Men jeg forstår godt, hvis hr. Kristian Thulesen Dahl ikke ønsker at svare på de spørgsmål. Det må også være vanskeligt. Han behøver ikke gøre det her i salen, han kunne måske eventuelt gøre det uden for.

I forhold til det konkrete spørgsmål, der stilles af hr. Kristian Thulesen Dahl, da han så nåede frem til det, så vil jeg sige, at Danmark ikke kan have en lovgivning, som ikke er lovmedholdelig, og det, der er kommet for en dag, er, at den lovgivning, som VK-regeringen gennemførte, ikke var lovmedholdelig. Der er det jo, vi har en regering, som ikke vil stå på mål for en lovgivning, der ikke er lovmedholdelig, og derfor ændrer vi den.

Kl. 13:29

Formanden:

Hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 13:29

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg ved ikke, om statsministeren tilbyder, at vi tager et par timer, hvor vi bytter plads, for så er det jo rigtigt, at så kunne statsministeren stå her, og så kunne jeg svare på alle spørgsmålene. Det ville jeg være lidt fristet af, men alligevel tror jeg ikke, det ligger inden for mulighedernes grænser.

I forhold til det spørgsmål, jeg jo så stillede, og som jeg meget gerne vil have statsministeren svarer på, vil jeg sige: Vil det sige, at det lovforslag, som var annonceret til at skulle komme i sidste måned, kommer? Og i givet fald, hvornår kommer det så? Og hvorfor kommer man til Folketinget i oktober måned og siger, at man kommer med et lovforslag i november, men så kommer man alligevel ikke med det i november? Hvis vi her har at gøre med noget, hvor regeringen tilbage i foråret har vurderet, at Danmark administrerer i strid med EU-reglerne, hvordan kan det så være, at det lovforslag ikke er kommet til Folketinget for længst?

Så punkt 1: Er det udtryk for, at lovforslaget desværre stadig væk kommer, og at jeg så ikke kan få den førjulegave, som jeg havde hå-

bet på at få i dag? Og punkt 2: Hvorfor er det så ikke allerede blevet fremsat i Folketinget, når regeringen med statsministeren i spidsen sagde, at vi ville få det i sidste måned?

Kl. 13:32

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:30

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jamen det lovforslag kommer, når det er færdigt, og jeg må så også sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at vi agter at fremsætte det her lovforslag, fordi vi naturligvis ikke kan have en lovgivning, som ikke er lovmedholdelig i forhold til de aftaler, vi har indgået med andre lande. Det er meget enkelt. Jeg undrer mig stadig over, hvordan formanden for det store parti Venstre kan forestille sig, at vi bare skal læne os tilbage og vente på en åbningsskrivelse og ikke lave lovgivningen om, og derfor er svaret til hr. Kristian Thulesen Dahl, som spørger, om der kommer lovgivning: Ja, det gør der. Lovforslaget er ikke blevet fremsat endnu, for det kommer, når det bliver færdigt, men der kommer lovgivning på det her område.

Kl. 13:31

Formanden:
Kristian Thulesen Dahl, sidste omgang.

Kl. 13:31

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Men hvis det er så enkelt, er det jo mærkeligt, at det ikke er fremsat inden for det tidspunkt, regeringen selv har sagt til Folketinget at det ville komme. Altså, man har arbejdet med det her i et halvt års tid, og man siger, at vi får det her lovforslag i november måned, og nu skriver vi december, og det er en meget enkel sag, men det er ikke lige kommet endnu. Det vidner om den sædvanlige slendrian, der foregår fra regeringens side.

Jeg har mulighed for at stille ét spørgsmål mere til statsministeren, og så håber jeg også at få svar på det. Jeg tager det som en given ting, at så længe det lovforslag ikke er fremsat og Folketinget ikke har vedtaget en ny lov i Danmark og dermed fjernet optjeningsprincippet, så administrerer man efter det regelsæt, der gælder i Danmark, altså den lovgivning, vi har i Danmark. Kan statsministeren bekræfte her i dag, at man som det mest selvfølgelige administrerer efter den lovgivning, der er – specielt i lyset af, at man ikke har haft travlt med at fremsætte en ny lovgivning til Folketingets behandling? Kan jeg få bekræftet, at man selvfølgelig, indtil en ny lovgivning er vedtaget, administrerer efter de regler, der gælder, hvor der altså også gælder et optjeningsprincip?

Kl. 13:32

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:32

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg undrer mig meget over, at hr. Kristian Thulesen Dahls største problem i dansk politik lige nu er, at regeringen fremsætter lovforslag, senere end vi havde sagt at vi ville gøre. Jeg må så sige, at det kommer noget bag på mig, at hr. Kristian Thulesen Dahl kan blive overrasket over, at det kan være tilfældet. Det er sådan set sket igen mange, mange år, at man har sagt, at et lovforslag kommer på et tidspunkt, og at man så af forskellige årsager er blevet nødt til at udskyde det. Det er også tilfældet med det her lovforslag. Det kommer, når vi er færdige, men jeg må så også sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at lovforslaget kommer. (*Kristian Thulesen Dahl* (DF): Der kommer ikke antydningen af et svar her).

Formanden:

Nej, men ... (*Kristian Thulesen Dahl* (DF): Jeg spørger, om man administrerer efter de regler, der gælder i Danmark nu, eller om man administrerer efter en anden praksis) ... det er man jo velkommen til at gå ud og ytre sig om.

Det er fru Johanne Schmidt-Nielsen som Enhedslistens partileder.

Kl. 13:33

Spm. nr. US 25

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det var da ellers et meget relevant spørgsmål, så det kunne være, at statsministeren kunne svare på det spørgsmål her i anden runde.

Vi kunne godt bruge vores tid i den her spørgetime på at diskutere finanslovsforhandlingerne; hvilke valg Enhedslisten traf, og hvilke valg regeringen traf. Jeg har på fornemmelsen, at vi ikke bliver enige i dag, så jeg vil spørge statsministeren til et problem, som vokser hver eneste dag, et problem, som enhver ansvarlig regering bør tage dybt alvorligt og prioritere højt. Det drejer sig om de mange tusinde mennesker, som er faldet ud af dagpengesystemet. Ifølge de seneste tal fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke har 30.700 mennesker mistet deres dagpengeret de første 10 måneder af året i år. Det svarer til ca. 100 mennesker om dagen, 100 mennesker hver eneste dag, som har betalt deres skat, betalt deres a-kassekontingent, og som rigtig gerne vil have et arbejde, men som ikke kan få et arbejde – ikke fordi de er dovne og ikke gider lave noget, men fordi der mangler arbejdspladser.

Mit spørgsmål til statsministeren er: Hvad vil statsministeren og regeringen gøre for at hjælpe de mennesker? Hvad er statsministerens svar til de mange tusinde mennesker og familier, som lige nu er i den situation, at de risikerer at måtte flytte fra deres hjem, tage børnene ud af skolen, og som ikke kan betale deres regninger på grund af den dagpengereform, de forringelser, som hr. Thulesen Dahl, hr. Lars Løkke Rasmussen og økonomi- og indenrigsministeren fandt på? Hvad er statsministerens svar til de mennesker?

Kl. 13:35

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:35

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Regeringens skøn er, at i omegnen af 30.000 personer vil opbruge deres dagpengeret i løbet af i år, altså i løbet af 2013. Arbejdsløshedskassernes Samvirke mener så, at det tal bliver lidt højere, men det skal vi nu ikke skændes om, for det er meget højt. Og tallene understreger egentlig, hvor vigtigt det er, at Enhedslisten og regeringen samarbejder, for det er jo regeringen og Enhedslisten, som i fællesskab har sørget for en mere nænsom indfasning af dagpengereglerne end den hurtige indfasning, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti oprindeligt havde aftalt. Og det betyder jo så også, at vi med den her indfasningsmodel sikrer, at der er en uddannelsesyndelse, en arbejdsmarkedsyndelse, at der er et forsørgelsesgrundlag til de her ledige og også bedre muligheder for at tilpasse sig de her nye dagpengeregler.

Der var en for brutal indfasning af dagpengeændringerne, og dem har vi jo så i fællesskab med Enhedslisten fået ændret.

Kl. 13:36

Formanden:
Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 13:36

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Skal jeg virkelig forstå statsministeren sådan, at regeringens holdning til det her dagpengeproblem er, at den pinseftale, som var en fin aftale, var for lille, den kom for sent, men at det var godt, den kom? Skal jeg forstå statsministeren sådan, at med den pinseftale, altså en lidt mildere indfasning, er problemet løst? Er statsministerens svar til de 30.700 mennesker, som er faldet ud af dagpengesystemet de første 10 måneder, og de 14.000 mennesker, man regner med falder ud af systemet næste år, at med den her indfasning, hvor de godt nok går mange tusinde kroner ned om måneden, og som godt nok er en midlertidig ordning, der udløber lige om lidt osv., så har man løst problemet? Skal jeg forstå statsministeren og regeringen sådan?

Kl. 13:37

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:37

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Nej, absolut ikke. Den store måde at løse problemerne for de arbejdsløse på er at sikre, at virksomhederne har bedre konkurrencevilkår, sådan at vi kan skabe nogle arbejdspladser. Det er også derfor, at vi f.eks. er optaget af det patent, vi har snakket om, og det er derfor, at vi er optaget af »Vækstplan DK«, som jo netop sænker skatter og afgifter, sådan at det sikres, at virksomhederne kan konkurrere, og at vi dermed også kan være med til at skabe nogle flere arbejdspladser.

Det, der er svaret til de ledige, er, at vi gør alt, hvad der står i vores magt, for at skabe flere arbejdspladser. Derfor er vi også meget tilfredse med, at vi nu kan fremrykke nogle af de skatter og afgiftslettelser, som vi allerede havde aftalt. Vi er i det hele taget meget tilfredse med vores vækstplan, for det er jo den, der er vejen til at kunne skabe flere arbejdspladser i Danmark, og flere arbejdspladser er og bliver svaret til de ledige.

Kl. 13:37

Formanden:

Fru Johanne Schmidt-Nielsen, sidste omgang.

Kl. 13:37

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Så svaret til de 30.700 mennesker, som er faldet ud af dagpengesystemet i år under en socialdemokratisk ledet regering, er selskabsskattelettelser. Svaret til alle dem, som sidder og lytter med nu, og som enten er faldet ud af dagpengesystemet, eller som frygter at falde ud af dagpengesystemet, er, at regeringen har løst problemerne, man har givet selskabsskattelettelser. Altså, kan statsministeren ikke selv høre det?

Jeg ved, at statsministeren har nedsat et dagpengeudvalg, som skal tænke over det og så komme frem til et eller andet i foråret 2015 – foråret 2015! Det synes jeg i forvejen er meget, meget lang tid at vente for de her mennesker, fordi det jo er nu, at de mister pengene. Altså, det er jo ikke sådan, at man har sat forringelserne på standby, indtil det her udvalg er kommet frem til et eller andet, men nu kan jeg forstå, at statsministeren faktisk synes, at dagpengesystemet er fint nok. Man har lavet en lidt anderledes indfasning, og så er problemerne løst, fordi det, der skal løse de lediges problemer, er selskabsskattelettelser. Vil det sige, at statsministeren ikke regner med, at der falder mange tusinde ud af dagpengesystemet til næste år, for det problem har selskabsskattelettelser løst? Er det virkelig svaret til de ledige? vil jeg spørge statsministeren.

Til sidst: Noget af det, som AK-Samvirke har foreslået, er at gøre det lettere at genoptjene retten til dagpenge. Det kunne hjælpe rigtig, rigtig mange af de familier, som ikke ved, hvad de skal gøre lige nu. Vil statsministeren overveje det, eller er alle problemer løst med selskabsskattelettelser?

Kl. 13:39

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:39

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Nu hørte jeg ikke mig selv henvise til selskabsskattelettelser. Jeg hørte mig selv henvise til hele vækstplanen, og den er jo langt større end selskabsskattelettelser. Jeg ved godt, at Enhedslisten hæfter sig ved det, men der er jo ikke gjort noget ved selskabsskattelettelser i det her års finanslov. De skatte- og afgiftslettelser er nogle andre skatte- og afgiftslettelser, vi har taget hul på nu. Jeg ved godt, at Enhedslisten har gjort lidt for i medierne at give indtryk af, at det handlede om selskabsskattelettelser, men det gør det jo faktisk ikke.

Når jeg er lidt ærgerlig over den her diskussion, er det, fordi Enhedslisten selv sammen med regeringen har bidraget til, at de mennesker, der falder ud af systemet og har opbrugt deres dagpengeret, netop får en hjælpende hånd af regeringen og Enhedslisten, og det ærgrer mig jo lidt, at den aftale, vi lavede i pinsen, ikke længere er god. Det er da en god aftale, at vi sikrer, at den dagpengereform, som bestemt blev for hårdt indfaset, nu har en meget mildere indfasning, sådan at vi holder hånden under de her mennesker netop med de ting, vi har aftalt i fællesskab mellem Enhedslisten og regeringen.

Så det her er jo ikke et spørgsmål om, at der er ét svar, men jeg er helt overbevist om, at arbejdspladser er det bedste svar til de arbejdsløse, men jeg er også glad for, at vi har en mere nænsom indfasning af dagpengereformen. Det har Enhedslisten ønsket, det har regeringen ønsket, og derfor undrer det mig noget, at Enhedslisten egentlig ikke synes, at det var en god idé.

Kl. 13:40

Formanden:

Tak til Enhedslistens partileder.

Så er det hr. Anders Samuelson som Liberal Alliances partileder.

Kl. 13:41

Spm. nr. US 26**Anders Samuelson (LA):**

Jeg har læst mig til – og det kan være en kritik af den her spørgetime – at vi som spørger er alt for konkrete, i forhold til hvad vi gerne vil udfritte statsministeren om. Så derfor vil jeg forsøge at få flyttet debatten over til de sådan helt overordnede spørgsmål.

Regeringen har i det store hele fået gennemført sit regeringsgrundlag og tillykke med det. Det må være en stor tilfredsstillelse for enhver regering at komme så langt. Men det store spørgsmål er jo så, hvad det næste er, der skal ske. Vil statsministeren prøve at indvie Folketinget i, hvad de næste skridt er i forhold til den vision, statsministeren måtte have om det danske samfund? Hvad er de næste store tiltag? Vi har fået skattereformen og arbejdsmarkedsreformerne, og arbejdet med den voksenefterskoleuddannelsesreform er i gang i øjeblikket, den bliver forhåbentlig vedtaget måske lige efter nytår. Men hvad er de næste store skridt, som for alvor skal bringe Danmark op i gear?

Spørgsmålet stilles på baggrund af det, som statsministeren ligesom ser og indledte med at konstatere, nemlig at Danmark er kommet på rette spor. Men hvad skal der så til, for at vi flytter os videre derfra?

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:42

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Tak for det, og også tak for muligheden for at kigge fremad. Det synes jeg er vigtigt. For man skal jo ikke ligge og hvile på sine resultater, man skal altid gå videre og spørge: Hvad kan vi nu gøre?

Jeg er også rigtig glad for, at hr. Anders Samuelsen sådan set bakker op om, at vi har fået Danmark tilbage på sporet. Vi har nu en fornuftig økonomisk situation, vi har styr på økonomien, og samtidig har vi også tilrettelagt den sådan, at vi kan have den fornødne balance og også har mulighed for at give målrettede sociale forbedringer og udvikle den offentlige sektor. Det er den balance, regeringen står for. Det er den balance, som Liberal Alliance ikke er så optaget af, fordi man jo er optaget af minusvækst i den offentlige sektor.

Hvad er de næste skridt? Jo, for det første sidder vi i øjeblikket og diskuterer Togfonden DK, og det gør vi så med Enhedslisten og Dansk Folkeparti. Det er jo en infrastruktur, som vil forandre Danmark markant, og man kan undre sig over, hvorfor der er nogle partier, som egentlig ikke vil være med i det. Så det er vi optaget af.

Så er man jo ude på landets folkeskoler i gang med at implementere folkeskolereformen. Det bliver også spændende at se det. Vi er i gang med erhvervsuddannelsesreformen, som også skal foldes ud. På den anden side af nytår får vi så gang i Produktivitetskommissionen, som melder ind, og så har vi også beskæftigelsesreformen, som vi skal i gang med.

Så det er alt i alt temmelig store reformer, vi skal i gang med, og der har jeg kun nævnt et lille brudstykke af noget af det, som ligger i pipelinen, og så har vi ellers et helt og fuldt lovprogram, som vi har ganske travlt med i regeringen.

Kl. 13:44

Formanden:
Hr. Anders Samuelsen.

Kl. 13:44

Anders Samuelsen (LA):

Jamen jeg synes ikke, jeg sådan decideret fik et billede af, hvad visionen gik ud på. Det var egentlig det, som jeg gerne ville høre noget om: visionen. Hvad er det, statsministeren og regeringen gerne vil med Danmark, når nu de ligesom har fået vedtaget deres regeringsgrundlag, har fået udtømt deres regeringsgrundlag?

Jeg er sikker på, at vi er enige om, at det jo ikke er en togfond, som ligesom gør, at vi rykker op i elitedivisionen, at vi får brudt den negative sociale arv, som undervisningsministeren har været ude at sige er et område som Danmark ligger rigtig dårligt på. Vi er ikke ret gode til at bryde den negative sociale arv.

Folkeskolereformen er jo vedtaget, og den ligger til at blive implementeret. Det, jeg spurgte til, er nye store, markante tiltag, som skal flytte Danmark videre. Kan statsministeren være mere konkret om det i forhold til de overskrifter, som lige kom nu her, og som rakte fra en togfond over en erhvervsskolereform til en produktivitetskommission? Altså, hvad skal flytte os videre?

Kl. 13:45

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:45

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg tror jo, at det, der gør Danmark specielt, og det, som vi også bidrager med i regeringen, er den unikke kombination af at holde styr

på økonomien – det brugte man ikke så meget tidligere – og at lade være med at bruge flere penge år for år, end man har budgetteret med, have styr på, at vi gennemfører de reformer, som er nødvendige, så vi hele tiden får tilstrækkeligt ud af de penge, vi har, og at effektivisere i den offentlige sektor, hvor det er muligt, sådan at vi stadig har råd til at have et samfund, der er præget af lighed og solidaritet, og hvor vi dybest set passer på hinanden.

Det er jo svært at definere sådan et samfund, men en af definitionerne tror jeg er, at vi kan tage hånd om de medborgere, der har brug for det, og kan have en offentlig sektor, som udvikler sig. Jeg tror, at jeg ser lidt anderledes på de her spørgsmål end Liberal Alliance, men en sund økonomi, hvor vi er i stand til at konkurrere med resten af verden, som fundament for, at vi kan have et stærkt velfærdssamfund, hvor vi er solidariske og passer på hinanden, er noget af det, regeringen er optaget af.

Kl. 13:46

Formanden:
Hr. Anders Samuelsen, sidste runde.

Kl. 13:46

Anders Samuelsen (LA):

Jamen det lyder jo godt. Altså, jeg er egentlig lidt i tvivl om, hvorvidt vi er uenige om de konkrete tiltag, fordi jeg jo netop ikke kan få svar på, hvad de konkrete tiltag er.

Ingen er i tvivl om, hvad vi gerne vil: Vi vil gerne lette skatten i bunden, så man har 20.000 kr. mere til sig selv om året, når man går på arbejde, så det bliver mere attraktivt også at tage de der lavtlønsjob, som i dag bliver besat af alle mulige andre. Vi vil bryde den negative sociale arv, så ikke så mange børn som i dag skal vokse op i familier, hvor man oplever, at forældrene ikke har arbejde. Vi skal have flere ind på arbejdsmarkedet. Det har vi nogle konkrete bud på, og der er jeg godt klar over at statsministeren er uenig med os i, hvilke redskaber vi skal bruge der, men vi ønsker altså f.eks. skattelettelser i bunden, at fjerne topskatten, at halvere selskabsskatten, så der kommer en masse nye arbejdspladser.

Fred være med, at statsministeren er uenig i det. Det, jeg går efter nu, er at høre, hvad statsministerens vision er, for jeg hørte ikke noget bud på, hvordan vi helt konkret løser det problem, at vi i Danmark har 260.000 flere placeret uden for fællesskabet, end man f.eks. har i Sverige. Hvis vi bare sammenligner med Sverige, ser vi, at Sverige er så meget bedre end os på det felt – hvad er statsministerens bud på det? Det kan jo ikke være rigtigt, at det er en togfond, eller hvad? – en togfond – eller at vi skal vente på Produktivitetskommissionen. Det, jeg gerne vil have nogle bud på netop i den overordnede debat eller diskussion, er, hvad statsministeren har af drømme. Hvad er de næste drømme for statsministeren, som der skal rykkes på, efter at hun nu er blevet påtvunget en efterlønsreform og en dagpengereform osv., som har gjort, at der er blevet balance? Hvad er så statsministerens egne drømme om nye tiltag, som skal sikre, at vi får gjort op med den negative sociale arv, at flere kommer i arbejde, at vi får et vækstsamfund – konkrete bud?

Kl. 13:47

Formanden:
Statsministeren.

Kl. 13:47

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Vi arbejder jo på alle de her spørgsmål. Altså, mens hr. Anders Samuelsen har talt om skattelettelser, har vi gennemført skattelettelser, så vi arbejder jo på de her spørgsmål. Vi har gennemført en stor vækstplan, og det skal selvfølgelig ikke være sådan, at vi sætter os tilbage og siger: Nu vil vi ikke mere. Vi har nået rigtig meget, men vi vil jo videre.

På baggrund af Produktivitetskommissionens arbejde vil vi se på, hvilke ændringer vi kan foretage både i den private sektor og i den offentlige sektor. Vi vil effektivisere i den offentlige sektor. Vi er i gang med en erhvervsuddannelsesreform, som skal løse nogle af de problemer, der er, i og med at vi ikke har fået brudt den negative sociale arv i Danmark. Vi vil i gang med at kigge på vores beskæftigelsespolitik, fordi vi jo netop ser, at det, Danmark skal kunne, er at konkurrere i verden, ved at vores virksomheder har gode vilkår, så de også kan skabe arbejdspladser. Det betyder også, at vi har et godt fundament i vores økonomi for, at vi kan have et stærkt velfærds-samfund, som vi så over årene løbende kan udvikle.

Vi tror på lighed, vi tror på solidaritet, og det er kombinationen af det, vi forsøger at skabe i Danmark. Vi er kommet rigtig langt, men vi er ikke langt nok, og vi fortsætter med det her arbejde i de kommende år.

Kl. 13:49

Formanden:

Så er det hr. Lars Barfoed som konservativ partileder, og der er dobbelt taletid i dag.

Kl. 13:49

Spm. nr. US 27

Lars Barfoed (KF):

Meget fornemt. Jeg tror, jeg helt undtagelsesvis vil tage afsæt i det, statsministeren rent faktisk sagde i indledningen til den her debat, nemlig det om hele den økonomiske udvikling og forventningerne til en trods alt mere positiv udvikling i Danmark i den kommende tid. Det kan vi i hvert fald blive enige om er godt. Og jeg vil også godt starte med at takke statsministeren for den, synes jeg, gode aftale, vi lavede om finansloven i sidste uge. Jeg husker jo, at jeg ved den seneste spørgetime sidste tirsdag spurgte statsministeren, om vi ikke sammen skulle lave en aftale om finansloven, der bl.a. og især skulle fokusere på at fremrykke vækstaftalerne fra foråret til at træde i kraft nu, i stedet for at de først skulle træde i kraft i 2015 og 2016. Det synes jeg statsministeren var lidt afvisende over for. Jeg forstod, at statsministeren hellere ville lave en aftale med Enhedslisten.

Det var nok, fordi man ville bevare overraskelseseffekten, for samme aften lavede vi jo en aftale, der netop indeholdt det, som jeg efterlyste, nemlig at vi fremrykker vækstinitiativerne. Så tak for den tidlige julegave fra statsministeren og regeringen. Det er vi glade for. Vi er i det hele taget glade for aftalen, der også indeholder andre elementer, som vi har peget på: mere hjælp til udsatte, til ældre og en naturfond. Alt sammen elementer, der også har været en del af det konservative oplæg til finansloven.

Nu vil jeg så spørge statsministeren, hvordan vi kommer videre. Og der er jo også nogle løse ender her. Den første løse ende, jeg godt vil tage fat på, er det med beskæftigelsesfradraget. Vi er jo enige om – statsministeren sagde det også i sin indledning – at det kniber lidt med at få privatforbruget i gang. Nu har vi aftalt et øget beskæftigelsesfradrag, men som jeg må forstå det, skal folk først have det udbetalt i 2015, i stedet for at det kan træde i kraft i 2014, så folk rent faktisk får gavn af pengene og kan bruge dem i butikkerne allerede i 2015. Kunne vi ikke aftale at få Skatteministeriet til at ændre forskudsopgørelserne, så folk får pengene til rådighed i 2014 i stedet for i 2015?

Kl. 13:51

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:51

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Som jeg har forstået det, er det jo sådan, at hvis man skal ændre den for alle mennesker, er det administrativt tungt, og det koster også nogle penge. Jeg vil egentlig opfordre borgerne til selv at gå ind og ændre deres forskudsopgørelse. Det er jo ofte sådan – eller det har det i hvert fald været før – at hvis man ændrer på skattelovgivningen for det år, der begynder om 1 måned, vil det være vanskeligt at få det med i forskudsopgørelserne. Så jeg vil opfordre borgerne til selv at gå ind og ændre den. Der har vi jo heldigvis systemer, så man kan gøre det.

Kl. 13:52

Formanden:

Hr. Lars Barfoed.

Kl. 13:52

Lars Barfoed (KF):

Nu tror jeg, at det for de fleste borgere er meget kompliceret og uoverskuelig sådan at vurdere sin egen skat ud i fremtiden. Jeg tror, at vi under alle omstændigheder vil få langt større effekt ved at ændre det. Det må dog kunne lade sig gøre – vi har en digital forvaltning i Danmark – når det er et beskæftigelsesfradrag, der kommer til at gælde for alle i arbejde, at justere forskudsopgørelserne for næste år, så folk får pengene, uden at de selv skal ind og lave beregninger og fremskrivninger af, hvad deres forskudsopgørelse burde være. Kunne vi ikke gøre et forsøg på at få det ændret af SKAT, så folk får pengene næste år, så de kan blive omsat til forbrug og bidrage til den vækst og beskæftigelse, som vi gerne vil have?

Kl. 13:52

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:52

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Hvor har vi det egentlig godt i Danmark. Hr. Kristian Thulesen Dahls største problem i dag er, om et lovforslag bliver fremsat i oktober eller november eller på den anden side af nytår, og hr. Lars Barfoeds største udfordring er, om borgerne kan gå ind og ændre deres forskudsopgørelse. Jeg har egentlig tillid til, at borgerne godt kan gå ind og ændre den forskudsopgørelse. Jeg synes, at det er meget at bede om, at SKAT skal ændre alle menneskers forskudsopgørelse, og jeg har tillid til, at det kan borgerne godt selv gøre.

Kl. 13:53

Formanden:

Hr. Lars Barfoed.

Kl. 13:53

Lars Barfoed (KF):

Nu er det jo ikke sådan, at det nødvendigvis er den største udfordring, jeg ser, men jeg synes, at det her og nu er en vigtig udfordring, og jeg synes ikke, at statsministeren skal negligere det beskæftigelsesfradrag. Vi er vel blevet enige om det, fordi det er en vigtig ting. Og det burde være muligt for SKAT, men det kan vi jo så drøfte videre med skatteministeren.

Vi rejste tidligt i forhandlingerne spørgsmålet om forsyningsafgift og brændselsafgift. Altså, det er jo sådan, at Skatteministeriet har fremlagt en helt tosset ordning, hvor man vil pålægge folk en brændselsafgift på f.eks. brænde, som folk har samlet i skoven, og på små indkøb til brændeovnen. Man vil endda have, at hvis folk køber træ til deres nye raftehegn, skal de tage billeder af deres raftehegn for at dokumentere, at træet bliver brugt til et raftehegn og ikke til brænde, og at de altså ikke skal betale afgift. Altså et typisk kon-

trolregime fra SKATs side. Kunne vi ikke have løst det under finanslovsforhandlingerne og have fundet en løsning på det, så vi ikke får sådan en tosset og bureaukratisk ordning, der pålægger folk en brændselsafgift på helt små indkøb? Og vil statsministeren ikke medvirke til, at vi nu får det løst?

Kl. 13:54

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:54

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Bare så vi ikke glemmer det: For det første var Det Konservative Folkeparti med i finanslovsforhandlingerne, og for det andet og endnu vigtigere er forsyningssikkerhedsafgiften jo noget, der er aftalt med De Konservative. Det er faktisk en forsyningssikkerhedsafgift, som blev udtænkt af den tidligere regering.

Det er bare, så vi lige husker det, når vi taler om forsyningssikkerhedsafgiften, at det er noget, der er aftalt i forbindelse med vores energi- og klimapolitik, og vi hører jo gerne svar fra både De Konservative og andre kritikere af forsyningssikkerhedsafgiften på, hvordan man kan finde finansieringen, hvis vi ikke har forsyningssikkerhedsafgiften. Vi lytter selvfølgelig også til den høring, der er i øjeblikket.

Men det ville klæde Det Konservative Folkeparti og alle, der har kritiseret den her forsyningssikkerhedsafgift, punkt 1 at anerkende, at det er noget, man selv har opfundet, punkt 2 at anerkende, at det er noget, man selv har været med til at stemme for, punkt 3 at anerkende, at hvis man skal afskaffe den, må man også finde en finansiering til det.

Kl. 13:55

Formanden:

Hr. Lars Barfoed.

Kl. 13:55

Spm. nr. US 28

Lars Barfoed (KF):

Man svarer jo ikke på spørgsmålet. Jeg kan fortælle statsministeren, at vi ikke har lavet en aftale om, at der skal laves en lov, som betyder, at folk skal tage billeder af deres raftehegn, hvis de bruger noget træ, de har indkøbt, til et raftehegn i stedet for at brænde det i deres brændeovn. Det har vi i hvert fald ikke lavet nogen aftale om, og det er det, der er fuldstændig tosset og bureaukratisk. Og statsministeren må da for pokker – undskyld, det må man vist ikke sige her i Folketingssalen – men statsministeren må da kunne indse og i det mindste erklære sig enig med mig i, at det er helt tosset, at det skal foregå på den måde. Kunne vi ikke blive enige om det?

Kl. 13:56

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:56

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg synes, at det lød lidt, som om Det Konservative Folkeparti havde glemt, at man selv var med i tilblivelsen af det. Jeg synes også, det lød lidt, som om man havde glemt, at man selv var med i den endelige aftale, og som om man løb lidt fra ansvaret for, at man må finde finansieringen.

Vi har jo en høringsfase nu. Det Konservative Folkeparti er selv forligspart i den her sag og kan fremføre de her problemstillinger og så under hensyntagen til høringssvarene. Det synes jeg da vi skal gøre, bare vi anerkender, at De Konservative var med i en regering, som opfandt det her, har været med til at vedtage det og sådan set

også er forpligtet til at finde finansiering, hvis man ikke længere ønsker forsyningssikkerhedsafgiften. Det kunne jeg ikke rigtig høre i hr. Lars Barfoeds spørgsmål, og det ville egentlig have klædt Det Konservative Folkeparti.

Kl. 13:56

Formanden:

Hr. Lars Barfoed.

Kl. 13:57

Lars Barfoed (KF):

Jamen jeg synes, det ville have klædt statsministeren at bekræfte, at statsministeren er enig i, at det er en tosset ordning, der bliver lagt op til, og erklære sig parat til, at vi finder en anden måde at løse den her udfordring på end den måde, som SKAT har lagt op til.

Så vil jeg godt vende mig til noget andet, for det er jo godt, at vi nu får en positiv økonomisk udvikling i Danmark, men det er jo på et meget, meget lavt niveau. Og vi har stadig væk ikke set nogen stigning i beskæftigelsen, der betyder en reduktion i ledigheden. Den ligger nogenlunde på samme niveau, og udsigterne til vækst på det lange sigt er stadig væk ikke spor imponerende. Jeg har foreslået, at vi nu gør noget ved det her beskæftigelsesfradrag, så det får virkning reelt for borgerne næste år.

Men så vil jeg gerne spørge statsministeren, om vi ikke på lidt længere sigt kunne få en ny debat om alt det her med topskat. Altså, nu er der kommet nye beregninger, og det er altså professorer fra The London School of Economics and Political Science og fra Kraká, der har peget på, at velstandsstigningen, hvis vi fjernede topskatten, ville være dobbelt så stor som det, Finansministeriet hidtil har regnet på. Det ville betyde, at Danmark blev et land, hvor der var en lille smule mere ulighed, men hvis vi fjernede topskatten, kunne vi få en velstandsstigning i Danmark, der var dobbelt så stor som den umiddelbare provenuindtægt, man får fra topskatten. Det vil sige, at vi kunne opnå 16 mia. kr. i velstandsfremgang i Danmark, hvis vi fjernede topskatten.

Ville statsministeren ikke synes i hvert fald principielt, at det ville være godt at fjerne topskatten fuldstændig i Danmark og få mere velstand?

Kl. 13:58

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 13:58

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Bare så vi lige har de økonomiske tal på plads, for hr. Lars Barfoed får det til at lyde, som om der ikke har været forbedringer i økonomien: Jeg understreger kraftigt, at vi ikke er ude af krisen, men der har dog været forbedringer. Der er bløde indikatorer, men nu er der efterhånden også nogle mere hårde indikatorer, som viser, at der egentlig har været forbedringer i økonomien. Altså, ifølge tal fra Danmarks Statistik er der 20.000 flere mennesker i arbejde end for et halvt år siden. Det er da mange mennesker, og det tyder da på, at der er en forbedring i økonomien. Vi står stadig ved de forudsigelser, vi har gjort, om både i år og næste år i forhold til væksten.

Så kan jeg forstå, at Konservative er tilbage i det gamle spor med topskattelettelse, og der vil jeg egentlig opfordre til, og det kunne være meget spændende, synes jeg, at man i oppositionen blandt de fire partier, som er optaget af skat, kunne blive enige om, hvor man egentlig gerne vil have sine skattelettelse. Er det i bunden for mennesker, som lige er på vej ind på arbejdsmarkedet, som hr. Lars Løkke Rasmussen nogle gange har foreslået? Er det arveafgifterne, som hr. Lars Løkke Rasmussen også nogle gange har foreslået? Er det topskatten, som vi også nogle gange har hørt fra både hr. Lars Løkke Rasmussen og hr. Lars Barfoed? Eller er det måske nordsøolien, som

alligevel ikke skal harmoniseres, sådan som regeringen har foreslået? Er det skattelettelser til banker og nordsøolien?

Kl. 14:02

Det kunne være interessant at få et lidt klarere bud på, hvilke skattelettelser vi her taler om, og måske også – og det ved jeg godt er meget forlangt – på et tidspunkt få at vide, hvad det egentlig koster, og hvilke velfærdsydelse vi ikke længere skal have, når vi skal give de her mange, mange skattelettelser.

Kl. 14:00

Formanden:

Hr. Lars Barfoed, sidste runde.

Kl. 14:00

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes i hvert fald ikke, det er for meget at forlange, at statsministeren bare svarer på det, man spørger om. For det lykkes altså statsministeren i stedet for at svare på, om statsministeren principielt synes, det ville være godt at fjerne topskatten, at stille mindst fem spørgsmål til mig og den samlede opposition.

Jeg vil gerne stille et sidste spørgsmål og så om noget helt andet: Jeg er såmænd bare nysgerrig på, hvad regeringens holdning er til det med barselsorlov. Det Konservative Folkeparti ønsker jo frihed til familierne, så de selv kan bestemme, hvordan de skal fordele orloven mellem mor og far. Først løb regeringen fra forslaget om, at man ville regulere orloven mere. Det skulle der ikke være noget af, man skulle ikke reservere mere orlov til fædre. Det var rigtig godt. Til gengæld kom man med en helt tosset idé om, at nu skulle man betale penge til fædre, der tog længere barselsorlov, igen et forsøg på at blande sig i familiernes liv.

Nu kan jeg forstå, at beskæftigelsesministeren også har opgivet den tanke. Det synes jeg jo er rigtig godt, men er det så sådan, at regeringen nu definitivt har opgivet at blande sig i familiernes liv, med hensyn til hvordan barselsorloven skal fordeles mellem mor og far?

Kl. 14:01

Formanden:

Statsministeren.

Kl. 14:01

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Nu synes jeg ikke, at det med topskatten er noget lille spørgsmål, og jeg svarede jo faktisk på det. Det er ikke prioriteringen fra regeringens side. Vi har lavet en skattereform, i øvrigt sammen med Venstre og Konservative, hvor vi ikke gik ind og kiggede på topskatten, men netop kiggede på beskæftigelsesfradraget. Det må jo sådan set være svar nok til Det Konservative Folkeparti. Vi har også finansieret det hele. Vi har oven i købet finansieret det på en måde, så vi stadig har råd til, at vi kan få en beskedent vækst i den offentlige sektor.

Det, vi mangler svar på i den offentlige debat, er jo: Hvad er det for nogle skatter, Det Konservative Folkeparti og de tre andre partier i oppositionen vil sænke? Hvordan vil de finansiere det? Og hvordan vil de egentlig sikre, at vi har et velfungerende velfærdssamfund, når vi skal arbejde med nulvækst?

Så jeg har svaret på det spørgsmål, bare så det står helt klart. Det Konservative Folkeparti kan have sine prioriteringer, men det er ikke regeringens prioriteringer, sådan er det.

I forhold til barsel ønsker vi jo stadig i regeringen, at mænd tager mere barsel. Det er godt for familierne, det er godt for børnene, det er godt for fædre, hvis mændene tager mere af barslen. Og vi håber, at vi nu også ved samtaler med arbejdsmarkedets parter kan øge mændenes andel af barslen. Det er jeg ikke i tvivl om vil være godt for det danske samfund.

Formanden:

Spørgetimen er sluttet.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Retsudvalget har afgivet:

Betænkning og indstilling vedrørende Folketingets Ombudsmands beretning for året 2012.
(Beslutningsforslag nr. B 27).

Beslutningsforslaget vil fremgå af www.folketingstidende.dk.

I dag er der følgende anmeldelse:

Per Clausen (EL) m.fl.:

Forespørgsel nr. F 9 (Hvilke konkrete nye initiativer vil regeringen tage i 2014 for at opfylde sin egen målsætning om at reducere CO₂-udslippet med 40 pct. i 2020?).

Titlen på den anmeldte sag vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for medlem af Folketinget Simon Kollerup (S).

Kl. 14:03

Formanden:

Simon Kollerup har søgt om orlov fra den 3. december 2013 på grund af barns fødsel.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse: Godkendelse af stedfortræder som midlertidigt medlem af Folketinget for Simon Kollerup (S).

Kl. 14:03

Forhandling

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Socialdemokratiet i Nordjyllands Storkreds, Per

Husted, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 3. december 2013, i anledning af Simon Kollerups orlov.

Er der nogen, der ønsker ordet?

Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.

Kl. 14:04

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om udvalgets indstilling, og der kan stemmes.
Afstemningen slutter.

Udvalgets indstilling er enstemmigt vedtaget med 103 stemmer.

[For stemte 103 (V, S, DF, RV, SF, EL, LA, KF og Uffe Elbæk (UFG)), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0].

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) Fortsættelse af forespørgsel nr. F 1 [afstemning]:

Forespørgsel til ministeren for sundhed og forebyggelse om børn med astma m.v.

Af Jane Heitmann (V) m.fl.

(Anmeldelse 02.10.2013. Fremme 08.10.2013. Forhandling 28.11.2013. Forslag til vedtagelse nr. V 6 af Jane Heitmann (V), Flemming Møller Mortensen (S), Liselott Blixt (DF), Camilla Hersom (RV), Özlem Sara Cekic (SF), Stine Brix (EL), Ole Birk Olesen (LA) og Benedikte Kiær (KF)).

Kl. 14:04

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er sluttet. Vi går til afstemning om det fremsatte forslag til vedtagelse.

Kl. 14:05

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 6 af Jane Heitmann (V), Flemming Møller Mortensen (S), Liselott Blixt (DF), Camilla Hersom (RV), Özlem Sara Cekic (SF), Stine Brix (EL), Ole Birk Olesen (LA) og Benedikte Kiær (KF), og der kan stemmes.

Afstemningen slutter.

Forslaget til vedtagelse er enstemmigt vedtaget med 105 stemmer.

[For stemte 105 (V, S, DF, RV, SF, EL, LA, KF og Uffe Elbæk (UFG)), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0].

Hermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

5) 3. behandling af lovforslag nr. L 23:

Forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven, selskabsloven og forskellige andre love. (Årsrapporter på engelsk og redegørelse for samfundsansvar).

Af erhvervs- og vækstministeren (Henrik Sass Larsen).

(Fremsættelse 02.10.2013. 1. behandling 10.10.2013. Betænkning 21.11.2013. 2. behandling 28.11.2013. Lovforslaget optrykt efter 2. behandling).

Kl. 14:05

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det ser ikke ud til at være tilfældet. Så går vi til afstemning.

Kl. 14:06

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse nu.

Afstemningen slutter.

For stemte 83 (V, S, RV, SF, LA, KF og Uffe Elbæk (UFG)), imod stemte 21 (DF og EL), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

6) 3. behandling af lovforslag nr. L 28:

Forslag til lov om ændring af forskellige bestemmelser på Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeris område om obligatorisk digital kommunikation m.v. (Obligatorisk digital kommunikation, ændring af klagebestemmelser som følge af ressortoverførsel m.v.).

Af fødevareministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 02.10.2013. 1. behandling 08.10.2013. Betænkning 13.11.2013. 2. behandling 26.11.2013).

Kl. 14:06

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet, og så går vi til afstemning.

Kl. 14:06

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse nu.

Afstemningen slutter.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget med 106 stemmer og vil nu blive sendt til statsministeren.

[For stemte 106 (V, S, DF, RV, SF, EL, LA, KF og Uffe Elbæk (UFG)), imod stemte 0, hverken for eller imod stemte 0].

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 3. behandling af lovforslag nr. L 5:

Forslag til lov om statsborgerskabsprøve.

Af justitsministeren (Morten Bødskov).

(Fremsættelse 02.10.2013. 1. behandling 10.10.2013. Betænkning 21.11.2013. 2. behandling 28.11.2013).

Kl. 14:07

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Hr. Christian Langballe som Dansk Folkepartis ordfører.

Kl. 14:07

(Ordfører)

Christian Langballe (DF):

Tak til formanden. Regeringen demonstrerer endnu en gang, at den ikke er til at stole på, at den løber fra de løfter, som blev afgivet inden valget. Statsministeren sagde inden valget, at der med hende ved magten ikke ville blive lempet på flygtninge- og integrationspolitikken. Lad os blot give statsministeren ordet selv for at høre, hvad hun udtalte den 20. november 2010:

Jeg kunne ikke drømme om at gå over imod en lempeligere udlændingepolitik. Det bliver ikke De Radikale, som skal bestemme vores udlændingepolitik. Det er de brede vælgergrupper ikke interesserede i, og jeg er slet, slet ikke interesseret i det.

Tænk, det sagde hun virkelig. Man må konstatere, at der, siden statsministeren kom til magten, er foregået en ren massakre på den stramme flygtninge- og integrationspolitik, som vi også i Dansk Folkeparti stillede os bag. Man kan spørge, om det var ren og skær opportunisme eller rå politisk magtvilje, at statsministeren sagde, som hun gjorde. Var det for at binde danskerne noget på ærmet, eller er den nuværende politik blot et vidnesbyrd om, at den virkelige statsminister slet ikke hedder Helle Thorning-Schmidt, men Margrethe Vestager? Det kan man gisne om.

Tilbage står, at statsministeren er løbet fra alle de løfter, som hun gav det danske folk, og at hun systematisk sammen med regeringen arbejder på at underminere de nødvendige stramninger af flygtninge- og integrationspolitikken, som vi i DF fik indført sammen med V og K.

Lad os gå til den pågældende lov om ny statsborgerskabsprøve, som vi her behandler. Formålet er, at det skal være nemmere at få dansk statsborgerskab – med streg under nemmere. Sprogkravet lempes fra danskprøve 3 til danskprøve 2, dvs. fra 9. klasse- til 7. klasse-niveau. Spørgsmålenes antal reduceres fra 40 til 30. Alle de spørgsmål, der angår vores kultur og vores historie, pilles ud, for det betyder åbenbart ikke det mindste for regeringen. Man er fuldstændig ligeglad med den kultur og historie, som har formet det danske samfund, skabt det Danmark, vi har i dag.

Det er vi i DF ikke – sagt lige ud. Vi mener, at dansk kultur og historie er det kit, der binder danskerne sammen som et folk. Det er fundamentet for Danmark som en nation. Selvfølgelig skal folk, der søger statsborgerskab, vide noget om dansk kultur og historie. Det giver sig selv. Selvfølgelig. Det er kun ignoranter og en hel del politikere, der kan finde på at betvivle det.

Man har så også lempet selvforsørgelseskravet, og det vil sige, at det er lempelser og lempelser fra en regering, som lovede ikke at lempe.

Her til sidst nævner man navne som Vollsmose eller Egedal-svænge. Det er eksempler på, hvad indvandringen, den rundhåndede uddeling af statsborgerskaber og en underliggende ødelæggende multikulturel ideologi har gjort af skade på Danmark. Man troede, at det ville føre til et overordnet fællesskab, men der er i stedet for blevet skabt parallelsamfund og subkulturer, hvor alt, hvad der er dansk, modarbejdes.

Lovforslaget kan ses som et led i denne skadelige udvikling og ødelæggelse af Danmark. DF stemmer nej til forslaget.

Kl. 14:11

Formanden:

Tak til ordføreren. Hr. Jan E. Jørgensen som Venstres ordfører vil gerne have ordet. Det er ikke et spørgsmål, det er en ordførertale. Værsgo.

Kl. 14:11

(Ordfører)

Jan E. Jørgensen (V):

Jo tak. Jeg vil også starte med at røbe, at Venstre også stemmer imod statsborgerskabsprøven.

Vi har stillet nogle spørgsmål under udvalgsbehandlingen, og nu er jeg ikke nogen Martin Krasnik og har derfor ikke mulighed for at stille spørgsmålene igen og igen, men kan i hvert fald stille dem en gang til her, for jeg mener ikke, at vi har fået svar på i hvert fald et af de spørgsmål, vi har stillet.

Det var nemlig sådan, at ved førstebehandlingen af L 5 kom det frem fra den radikale ordførers side, at man da godt fremover i statsborgerskabsprøven vil kunne få spørgsmål, der kræver kendskab til dansk kultur og dansk historie. Det var nyt for os i Venstre, for vi læste loven som et forslag om, at man skulle afskaffe spørgsmålene, der handler om kultur og historie, og så erstatte dem med nogle mere nutidige spørgsmål. Det kunne være rart at få afklaret det, før man skal stemme om loven, og derfor stillede vi et spørgsmål under udvalgsbehandlingen: Vil ministeren redegøre for, om den nye statsborgerskabsprøve vil indeholde spørgsmål, der kræver kendskab til dansk kultur og dansk historie? Det er sådan set et forholdsvis nemt spørgsmål at besvare, for det kan besvares med enten »ja, det vil den« eller »nej, det vil den ikke«.

Det svar, vi har fået fra justitsministeren, lyder som følger: Statsborgerskabsprøven vil indholdsmæssigt bevæge sig inden for emner, der afspejler det hverdagsliv og det aktive politiske liv, som møder borgerne i et moderne samfund – altså en ordret afskrift af loven. Jeg forstår ikke helt, hvad man skal med udvalgsbehandlingen, hvis ikke man kan få svar på spørgsmål, som stilles på baggrund af debatten i salen under førstebehandlingen.

Så var der et andet emne, som blev diskuteret. Det var, at vi jo havde lidt vanskeligt ved at forstå, hvorfor regeringen ikke vil opfylde den del af sit regeringsgrundlag, der handler om, at statsborgerskab fremover er noget, der skal gives ved lov og ikke ved skiftende politiske aftaler. Det skrev man i regeringsgrundlaget. Hvorfor opfylder man ikke den del af regeringsgrundlaget? Det er jo ikke noget, der kræver økonomi. Det kan man sådan set bare gøre. Der har vi fået et interessant svar fra justitsministeren. Der står: Udmøntningen af denne del af regeringsgrundlaget er under overvejelse i Justitsministeriet. Så fortsætter man: Det bemærkes i den forbindelse, at disse overvejelser giver anledning til spørgsmål af forfatningsretlig karakter.

Så det, mit spørgsmål går på, er: Var regeringsgrundlaget i strid med grundloven, for det vil i hvert fald sætte den kritik, der har været af den tidligere regering og vores administration af bestemmelserne om indfødsret, lidt i perspektiv?

Så jeg har altså to konkrete spørgsmål til vores justitsminister, som jeg håber han vil svare på: Vil statsborgerskabsprøven fremover indeholde spørgsmål, der kræver kendskab til dansk kultur og dansk historie? Og mit spørgsmål nr. 2 er: Var regeringsgrundlaget i strid med grundloven?

Kl. 14:14

Formanden:

Tak til ordføreren. Er der flere, der ønsker at udtale sig? Justitsministeren.

Kl. 14:14

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det formand. Er regeringsgrundlaget i strid med grundloven? Det er det ikke. Dernæst: Med den nye statsborgerskabsprøve skabes der, som det er blevet sagt, en prøve, som i højere grad end indfødsretsprøven fokuserer på emner og temaer, der afspejler det aktuelle danske hverdagsliv og politiske liv frem for historiske forhold og årstal. Det kan slet ikke afvises, at det er ganske udmærket at have kendskab til dansk kultur, når man sætter sig til bordet og skal svare på spørgsmål i statsborgerskabsprøven. Det vil være en prøve, der afspejler det liv, som folk går ind til i det danske samfund.

Derfor er det indgangen for regeringen til at lave en ny statsborgerskabsprøve frem for den indfødsretsprøve, som den tidligere regering havde, hvor man nogle gange godt kunne få på fornemmelsen, at det mere var et spørgsmål om paratviden i historiske forhold og årstal end om at sikre et ordentligt afsæt for en endnu bedre integration i det danske samfund.

Kl. 14:15

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Christian Langballe.

Kl. 14:16

Christian Langballe (DF):

Altså, jeg tror godt, ministeren ved, at der var udgivet et fint lærebogsmateriale, som vi i Dansk Folkeparti også stillede os bag, hvor man jo så kunne sidde og læse op. Det lyder, som om det var en ren professoreksamen, man skulle op til, men den gamle prøve var faktisk en meget fin prøve, der var afstemt med det undervisningsmateriale, man havde. Det er det ene.

Det andet er så, at man nu sætter sprogkravene for at opnå dansk statsborgerskab ned, og jeg vil egentlig godt spørge ministeren, om man fra regeringens side mener, at det er med til at fremme integrationen, at kravene til sprog sættes ned i en sådan grad.

Kl. 14:16

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:16

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Nu taler vi her om et lovforslag om statsborgerskabsprøve og ikke om cirkulæret og aftalen om cirkulæret, men det er helt fair. Regeringen har ingen som helst problemer med at sige, at de ændringer, vi har lavet på udlændingeområdet, også er med til at understøtte, at folk får et bedre afsæt for integration i det danske samfund – overhovedet ikke. Og vi mener, at det at man nu laver en statsborgerskabsprøve, som afspejler hverdagen frem for historiske spørgsmål om fakta og årstal, altså er med til at sikre, at folk i højere grad ved, hvad det er for et samfund, de skal være en del af, end de ville have vidst med den nuværende prøve, altså indfødsretsprøven. Og så skal man jo huske, at alt andet lige er det jo folk, der har været i Danmark i nogle år, og derfor er der samlet set et udmærket afsæt her for den videre integration i det danske samfund.

Kl. 14:17

Formanden:

Hr. Christian Langballe.

Kl. 14:17

Christian Langballe (DF):

Altså, nu tror jeg, at man skal være totalt ignorant for ikke at anerkende, at kultur og historie har en afgørende rolle at spille i forhold til det danske samfund i dag. Det er faktisk formet af en kultur og en historie, og den kultur og historie er jo det middel, der kitter det danske folk sammen, hvad jeg også sagde i min tale. Og jeg synes, det er utroligt, at regeringen temmelig skamløst jo bare bliver ved med at lempe og lempe og siger, at man faktisk gør det modsatte. Men hvorfor ikke komme med den indrømmelse, så det kan høres, være ærlig og sige, at det er endnu et stort led i de mange lempelser, der er foregået på det her område, siden regeringen trådte til?

Kl. 14:18

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 14:18

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Nu behøver hr. Christian Langballe med de partier, der står bag det her lovforslag, ikke at bruge tid på at belære de pågældende partier om værdien af dansk kultur og dansk historie. Det må han opgive. Jeg mener ikke, at han er i en position til at kunne gøre det. Der er ingen, der i det her spørgsmål skal hævde sig over for andre. Det her handler om at sikre, at de, der søger om indfødsret, får en prøve lagt foran sig, som betyder, at den videre integration i det danske samfund kan fortsætte. De skal svare på spørgsmål, hvor der indgår et billede af, hvad det er for Danmark, de skal være en del af, når de får statsborgerskab.

Kl. 14:19

Formanden:

Fru Mette Bock for en kort bemærkning.

Kl. 14:19

Mette Bock (LA):

Jeg synes, at den her diskussion endnu en gang viser, hvor lavt et niveau vi altid lander på, når vi skal diskutere de her ting. Det har nu igen igen udviklet sig til at blive en diskussion om, om det er vigtigt, at vi ved noget om dansk historie og kultur, eller om det er vigtigt, at vi ved noget om det moderne samfund. I Liberal Alliance vil vi gerne sætte barren højt. Det skal ikke være let at blive dansker. Men det er da ved gud i et moderne globaliseret samfund, når man ønsker at blive en del af Danmark, vigtigt, at man både ved noget om dansk kultur og historie og ved noget om, hvad det er for et samfund, man nu bliver en del af.

Derfor synes jeg, det er ualmindelig uklogt, at regeringen lægger op til en ny statsborgerskabsprøve, som vi meget gerne også i Liberal Alliance ville have været en del af at være med til at diskutere, hvor man skærer ned på antallet af spørgsmål og skærer ned på antallet af uforberedte spørgsmål. Hvorfor i alverden favner prøven ikke begge de ben, som enhver ved er vigtige at kunne stå på, når man bliver dansk statsborger, ved f.eks. at have udvidet antallet af spørgsmål? Det her lægger jo op til fra regeringens side, at man netop får den platte diskussion på et lavt niveau, og derfor stemmer vi imod.

Kl. 14:20

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 14:20

Kl. 14:23

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Det er helt fair, hvis Liberal Alliance vil gøre det. Regeringen mener, at det er vigtigt, at vi har en statsborgerskabsprøve, som i højere grad end at være baseret på paratviden – må man gå ud fra – om historiske forhold og årstal giver et billede af Danmark – apropos globaliseringen og de udfordringer, der kommer heraf, apropos det fundament, vi skal klare udfordringerne ved globalisering på, er det jo alle de spørgsmål, der vil være en del af det.

Jeg kan ikke se, hvorfor Liberal Alliance skulle mene, at det er forkert. Det er netop med til at sikre, at der bruges mere tid op til den her statsborgerskabsprøve og i besvarelsen af spørgsmålene på, at man kan give et svar på, hvad det er for et Danmark, man skal være en del af, når man får et statsborgerskab. Jeg synes da, det er helt rimeligt, at det er den vej, man ændrer det, frem for at det er historiske forhold og årstal, som man jo kunne forstå var det væsentligste for Dansk Folkeparti.

Kl. 14:21

Formanden:

Fru Mette Bock.

Kl. 14:21

Mette Bock (LA):

Nu ville ministeren jo lige før retlede hr. Christian Langballe om, hvad det vil sige at vide noget om dansk kultur og dansk historie. Nu bliver jeg så nødt til at spørge ministeren: Mener ministeren ikke, at det er væsentligt, at man ved noget om dansk kultur og dansk historie, når man bliver dansk statsborger?

Kl. 14:21

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:22

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jo, selvfølgelig er det væsentligt, og det kan da heller ikke helt afvises, at forudsætningen for at svare på de her spørgsmål er, at man har en bred viden om, hvad baggrunden er, for at der spørges, som der spørges. Det, der jo er hele pointen i det her, er, at det skal være et bredere tema; at det skal være et bredere billede af Danmark. Og der er det da vigtigt, at man har perspektiverne, og i de perspektiver indgår selvfølgelig også viden om dansk kultur og historie.

Jeg kan ikke se, hvorfor man fra Liberal Alliances side med deres fokus på globaliseringen og andet, som fru Mette Bock sagde før, ikke kan støtte op om det her. Det er jo netop ikke Dansk Folkepartis udgave, hvor man nærmest fik den opfattelse, at det i sig selv var en værdi at have særlig fokus på historiske forhold og årstal.

Kl. 14:22

Formanden:

Hr. Tom Behnke for en kort bemærkning.

Kl. 14:22

Tom Behnke (KF):

Jeg vil gerne spørge ind til noget, der skete under førstebehandlingen af lovforslaget, for da var der adskillige ordførere, inklusive undertegnede, der blev ved med til at spørge både regeringspartiernes ordførere og ministeren: Kommer det til at være sådan, at prøven vil omfatte spørgsmål af kulturmæssig og historisk karakter? Man blev ved med at glide af på spørgsmålet, man svarede ikke på det, man ville ikke forholde sig til det, man veg udenom hele tiden. Hvorfor ville man ikke svare på det? Hvorfor er det først nu, man ligesom siger: Det er rigtigt nok, det kommer prøven ikke til at indeholde?

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:23

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Altså, hvis hr. Tom Behnke havde læst det lovforslag, som vi nu har behandlet tre gange i Folketinget, ville han slet ikke behøve at stille det spørgsmål, for der det står faktisk meget klart.

Kl. 14:23

Formanden:

Hr. Tom Behnke.

Kl. 14:23

Tom Behnke (KF):

Det er lidt underligt, at man ikke svarede på det ved førstebehandlingen, hvis det er så indlysende logisk, og det er det jo heller ikke. For det fremgår ikke af lovforslaget; det gør det ikke på nogen måde. Det er muligt, at ministeren siger, at det er godt at have en viden om det, men det, vi spørger til, er, om prøven vil være omfattet af det, og det vil den ikke – sådan må jeg forstå ministerens svar.

Der vil jeg så høre justitsministeren, om ikke det er en væsentlig forudsætning og en væsentlig årsag til, at man kan have forståelse for det samfund, man lever i, at man ved, hvorfor vores samfund ser ud, som det gør. Det er jo ikke noget, der blev opfundet i formiddags kl. 10; der er sådan set en grund til, at Danmark ser ud, som det gør. Det er vel væsentligt, når man skal integreres i det danske samfund, at man kender baggrunden for, at vi er der, hvor vi er i dag.

Kl. 14:24

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:24

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Det er da helt sikkert rigtigt, og det kan der da ikke være to synspunkter om, og derfor er virkeligheden jo den, at det, i forhold til de pågældende, som skal op til en prøve, da vil være naturligt, at man så at sige orienterer sig om Danmark, danmarkshistorien og forudsætningerne for den, inden man går op til prøven.

Så altså, hvis man skal optages på lovforslaget om indfødsret, skal – som der står i lovforslaget, jeg er ked af det, må jeg sige til hr. Tom Behnke – »ansøgeren dokumentere at have bestået en statsborgerskabsprøve, der vægter aspekter af det hverdagsliv og det aktive politiske liv, som møder borgerne i et moderne samfund.«

Det er det, der står i lovforslaget, og derfor behøver hr. Tom Behnke slet ikke at have de her bekymringer og stille de spørgsmål. Han kunne læse lovforslaget.

Kl. 14:25

Formanden:

Fru Karen Jespersen for en kort bemærkning. Der er trykket, men det er måske en fejl. Hr. Jan E. Jørgensen for en kort bemærkning.

Kl. 14:25

Jan E. Jørgensen (V):

Jeg synes ikke, at det er så simpelt, og det var jo også derfor, at der blev stillet spørgsmål om det under førstebehandlingen, og vi fik et svar fra den radikale ordfører om, at der da fortsat kunne komme spørgsmål om dansk kultur og dansk historie. Så derfor synes jeg ikke, at det er så simpelt, som justitsministeren gør det til. Når man skriver, at spørgsmålet skal vægte, er det vel ikke det samme som, at der alene skal være spørgsmål om aktuelle samfundsforhold og aktuelle politiske spørgsmål. Altså at noget skal vægte, kunne jo bare be-

tyde, at nu flyttede man vægten lidt mere over i retning af det aktuelle og lidt mindre over i retning af det historiske. Men det, vi hører, er, at det historiske og det kulturelle glider helt ud, bortset fra at det måske kan være en god idé at have det som forudsætning for at kunne besvare nogle aktuelle spørgsmål. Så jeg synes nu ikke, at det er så simpelt, som justitsministeren forsøger at fremstille det.

Kl. 14:26

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 14:26

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg tror ikke, at der var noget spørgsmål. Jeg tror bare, at det var en kommentar til det, jeg havde sagt, så vidt jeg har hørt.

Kl. 14:26

Formanden:

Hr. Jan E. Jørgensen igen.

Kl. 14:26

Jan E. Jørgensen (V):

Jeg kan godt sætte spørgsmålstegn til sidst, hvis justitsministeren foretrækker det. Er justitsministeren enig med mig i, at det ikke er så enkelt, som han forsøger at gøre det til?

Kl. 14:26

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 14:26

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Svaret er nej.

Kl. 14:27

Formanden:

Tak til justitsministeren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og vi går til afstemning.

Kl. 14:27

Afstemning

Formanden:

Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse nu, og der kan stemmes.

Der er en afstemning, der ikke virker. Det er hos fru Mette Bock. Den er heller ikke registreret heroppe. Så må vi finde en ny plads til fru Mette Bock, medmindre vi kan nøjes med at notere afstemningen.

Afstemningen slutter.

For stemte 58 (S, RV, SF, EL og Uffe Elbæk (UFG)), imod stemte 47 (V, DF, LA og KF), hverken for eller imod stemte 0.

Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) 2. behandling af lovforslag nr. L 39:

Forslag til lov om forbrugeraftaler.

Af justitsministeren (Morten Bødskov).

(Fremsættelse 09.10.2013. (Omtrykt). 1. behandling 25.10.2013. Betænkning 28.11.2013).

Sammen med dette punkt foretages:

9) 2. behandling af lovforslag nr. L 40:

Forslag til lov om ændring af købeloven og forskellige andre love. (Ændringer som følge af forslag til ny forbrugeraftalelov m.v.).

Af justitsministeren (Morten Bødskov).

(Fremsættelse 09.10.2013. 1. behandling 25.10.2013. Betænkning 28.11.2013).

Kl. 14:28

Forhandling

Formanden:

Ønsker nogen at udtale sig om lovforslagene?

Det er ikke tilfældet. Så er forhandlingen sluttet, og vi går til afstemning.

Kl. 14:28

Afstemning

Formanden:

Først stemmer vi om L 39:

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1 og 2, tiltrådt af udvalget?

De er vedtaget.

Herefter stemmes der om L 40:

Ønskes afstemning om ændringsforslag nr. 1, tiltrådt af udvalget?

Det er vedtaget.

Jeg foreslår, at lovforslagene går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

10) 2. behandling af lovforslag nr. L 15:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Mulighed for opretholdelse af anbringelse af unge med funktionsnedsættelse i alderen 18 til 22 år og ændring af reglerne om ansvaret

for at sikre supervision og efteruddannelse til plejefamilier m.v.).

Af social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen).
(Fremsættelse 02.10.2013. 1. behandling 24.10.2013. Betænkning 21.11.2013).

Kl. 14:29

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet. Så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at også dette lovforslag går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) 2. behandling af lovforslag nr. L 41:

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for almen- og gymnasiale uddannelser og almen voksenuddannelse m.v. (Tilskud til særligt tilrettelagte stx- og hf-forløb for elever og kursister med nedsat psykisk funktionsevne).

Af undervisningsministeren (Christine Antorini).

(Fremsættelse 10.10.2013. 1. behandling 22.10.2013. Betænkning 26.11.2013).

Kl. 14:29

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet. Så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

12) 2. behandling af lovforslag nr. L 42:

Forslag til lov om ændring af lov om institutioner for almen- og gymnasiale uddannelser og almen voksenuddannelse m.v., lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse og lov om private gymnasieskoler, studenterkurser og kurser til højere forberedelses-

eksamen (hf-kurser). (Sociale klausurer om uddannelses- og praktikaftaler i forbindelse med udbud).

Af undervisningsministeren (Christine Antorini).

(Fremsættelse 10.10.2013. 1. behandling 22.10.2013. Betænkning 26.11.2013).

Kl. 14:30

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er ikke tilfældet. Så er forhandlingen også her sluttet.

Jeg foreslår også her, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

13) 2. behandling af lovforslag nr. L 43:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag. (Indførelse af forvaltningsrevision m.v.).

Af undervisningsministeren (Christine Antorini).

(Fremsættelse 10.10.2013. 1. behandling 22.10.2013. Betænkning 26.11.2013).

Kl. 14:30

Forhandling

Formanden:

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det synes ikke at være tilfældet. Forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

14) 2. behandling af lovforslag nr. L 56:

Forslag til lov om ændring af lov om internationalt udviklings-samarbejde og lov om støtte til danske investeringer i Østlande- ne. (Undtagelse af dokumenter om Investeringsfonden for Ud-

viklingslandes og Investeringsfonden for Østlandenes forretningsvirksomhed fra lov om offentlighed i forvaltningen).

Af ministeren for udviklingsbistand (Christian Friis Bach).
(Fremsættelse 31.10.2013. 1. behandling 12.11.2013. Betænkning 26.11.2013).

Kl. 14:31

Forhandling**Formanden:**

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

15) 2. behandling af lovforslag nr. L 2:**Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Beregning af skattefri præmie til fuldtidsbeskæftigede).**

Af beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen).

(Fremsættelse 02.10.2013. 1. behandling 08.10.2013. Betænkning 20.11.2013).

Kl. 14:31

Forhandling**Formanden:**

Der er ikke stillet ændringsforslag.

Ønsker nogen at udtale sig?

Det er heller ikke tilfældet. Så er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

16) 1. behandling af lovforslag nr. L 77:**Forslag til lov om ændring af lov om offentlighed i forvaltningen. (Ophævelse af bestemmelser, som friholder kalenderføring, ministerbetjening og dokumenter udvekslet mellem ministre og folketingsmedlemmer fra at være omfattet af retten til aktindsigt).**

Af Pernille Skipper (EL) m.fl.

(Fremsættelse 20.11.2013).

Kl. 14:32

Forhandling**Formanden:**

Forhandlingen er åbnet. Justitsministeren.

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Det fremsatte lovforslag går ud på, at tre bestemmelser i den offentlighedslov, som jo altså træder i kraft her til nytår, skal ophæves. Det drejer sig om §§ 22, 24 og 27, nr. 2, altså de bestemmelser i den nye offentlighedslov, som indebærer, at der ikke er adgang til at få aktindsigt i kalendere, i såkaldte ministerbetjeningsdokumenter og i korrespondance mellem ministre og folketingspolitikere om sager om lovgivning eller – som det hedder – anden tilsvarende politisk proces. Netop disse bestemmelser kan man roligt sige blev meget indgående diskuteret her i Folketinget, i øvrigt også i den offentlige debat, da vi behandlede lovforslaget om en ny offentlighedslov i sidste folketingssamling.

Så det er ikke, fordi vi mangler at få belyst sagen eller få klarlagt de forskellige synspunkter, der er i forhold til den nye offentlighedslov. Synspunkterne er velkendte, om man vil. Og at Enhedslisten nu foreslår det samme, som Enhedslisten også foreslog for godt 5 måneder siden, da et bredt flertal i Folketinget vedtog den nye offentlighedslov, kan heller ikke komme som nogen overraskelse, ligesom det heller ikke kan komme som nogen overraskelse, at regeringens holdning til sagen fortsat er den samme. Vi kan derfor heller ikke støtte det fremsatte lovforslag.

Regeringens holdning er, at vi har fået en god, ny offentlighedslov – en offentlighedslov, der som bekendt bygger på et meget grundigt arbejde i Offentlighedskommissionen, og som er resultatet af mange års arbejde med at modernisere offentlighedsloven.

Det har handlet om at finde den rette balance, om man vil, mellem på den ene side hensynet til åbenheden i forvaltningen og på den anden side de øvrige hensyn, som offentlighedsloven selvfølgelig også skal varetage; det er bl.a. hensynet til beskyttelsen af den politiske beslutningsproces.

Den nye offentlighedslov indeholder en modernisering og en udbygning af den hidtidige lovs grundlæggende princip om åbenhed i og om demokratisk kontrol med den offentlige forvaltning. På en lang række områder sker der en væsentlig forbedring af den åbenhed, og det gælder f.eks. i forhold til lovens anvendelsesområde, som jo altså udvides.

Det kan også nævnes, at der som udgangspunkt nu bliver adgang til at få aktindsigt i oplysninger om interne faglige vurderinger i visse dokumenter, hvilket der ikke er i dag, og jeg kunne nævne yderligere eksempler på den øgede åbenhed. Men det fokuseres der jo desværre, om man vil, ikke på i det fremsatte lovforslag, som jo alene handler om de undtagelsesbestemmelser, som er i den nye offentlighedslov.

Som jeg mange gange har givet udtryk for, er det regeringens holdning, at der er tale om velbegrundede bestemmelser, som skal ses i lyset af den balance, som jeg omtalte før, og som loven selvfølgelig også er udtryk for. Det er i forbindelse med den meget grundige debat, der har været om den nye offentlighedslov, jo altså også nøje forklaret, hvad der er regeringens holdning til sagen, herunder hvorfor regeringen finder de bestemmelser, som vi altså taler om her, velbegrundede. Derfor vil jeg bare henvise hertil.

Men jeg vil gerne slå fast en gang til, så der ikke kan være nogen tvivl, at det er regeringens opfattelse, at der med den nye offentlighedslov som sagt er fundet den rette balance mellem de hensyn, som offentlighedsloven skal varetage. Det gælder selvfølgelig også i forhold til de paragraffer, der er til debat her, det vil sige §§ 22, 24 og 27, nr. 2.

Så opsummerende er regeringens opfattelse den, som den også var, sidste gang vi debatterede den nye offentlighedslov her i Folketinget, nemlig at vi mener, at vi har fået en god offentlighedslov, som indeholder den rigtige balance i forhold til de hensyn, som skal rummes i en offentlighedslov, og derfor kan regeringen heller ikke støtte det fremsatte lovforslag. Tak for ordet.

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra fru Pernille Skipper.

Kl. 14:36

marked, og hvis det i sig selv er nok til at undtage dem fra adgangen til aktindsigt og offentligheden, ja, så kan man jo sådan set undtage det hele, og så bliver det et luftkastel overhovedet at have den her såkaldte nye åbenhed, som ministeren taler om. Men kunne ministeren så ikke bare svare på, helt kort: Er der nogen selskaber, som ministeren har sagt nej til at blive undtaget?

Kl. 14:39

Pernille Skipper (EL):

Tak for det. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ind til de her forbedringer, som ministeren nævner. Det er fuldstændig rigtigt, at vi har haft den her diskussion mange gange, og Enhedslisten har ikke i sinde at give op, fordi justitsministeren bliver ved med at nægte øget åbenhed, men nu nævner ministeren i dag igen selv, at der også er elementer af den nye offentlighedslov, som er forbedringer, som øger åbenheden. En af de ting må jo så være noget af det, som ministeren også selv har nævnt flere gange, nemlig det, at offentligt ejede selskaber – dvs. selskaber, hvor det offentlige ejer mere end 75 pct. – skal underlægges offentlighedsloven, altså, der skal være adgang til at følge med i, hvordan de virksomheder agerer.

Nu kan vi så læse i Jyllands-Posten i går, at 58 selskaber er blevet undtaget fra den bestemmelse. Og derfor kunne jeg jo godt tænke mig at høre ministeren, om ministeren selv synes, at det lever op til de forventninger, man som befolkning og Folketing blev stillet i udsigt, da lovforslaget blev behandlet.

Kl. 14:37

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 14:37

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Ja, det mener jeg det gør. Og det gør jeg, for det, fru Pernille Skipper jo glemmer at fortælle, er, at der her med den nye offentlighedslov på de her områder med hensyn til offentlige selskaber jo, om man vil, sker en åbning af selskaber, som der ikke er muligheder for at få indsigt i i dag. Jeg er godt klar over, at der har kørt en diskussion om nogle særlige selskaber, som jo til dels er offentligt ejede selskaber, og som befinder sig på et privat marked, hvor de er i åben konkurrence med andre private selskaber. Og det fremgår jo klart af både Offentlighedskommissionens betænkning og i øvrigt også af den tidligere regerings lovforslag og af den her regerings lovforslag, hvad det er for kriterier, der lægges til grund, når man skal vurdere, om det enkelte selskab skal fortsætte med at være undtaget fra offentlighed, eller om der skal være offentlighed omkring det.

Så det er helt klart, og jeg synes sådan set, det er en positiv historie. For virkeligheden i dag er jo den, at der ikke er noget af det her, der er åbent, og nu åbner vi i forhold til en hel række store selskaber, og det er jo altså i parentes bemærket selskaber, som står bag nogle af danmarkshistoriens største infrastrukturprojekter – der er Femern Bælt, der er vores bro-selskaber, der er statens ejendomsselskab, for bare at nævne nogle af dem. Og det synes jeg faktisk er ganske udmærket: Befolkningen får nu bedre muligheder for at følge med i, hvad der sker her.

Kl. 14:39

Første næstformand (Bertel Haarder):

Pernille Skipper.

Kl. 14:39

Pernille Skipper (EL):

Nu taler jeg jo ikke om de selskaber, der rent faktisk bliver åbnet op for, men om de 58 selskaber, som man på trods af løftet om, at der bliver åbnet op, alligevel ikke åbner op for. Og det er jo en interessant diskussion. For jeg tror, der er få af de offentligt ejede selskaber, som ikke på den ene eller den anden måde agerer på et privat

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 14:39

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Det foregår jo på den måde, at det er de pågældende ministerier, som indstiller til justitsministeren, og så sker der, som der står i loven, en forhandling. Det vil sige, at det er Justitsministeriets opgave at sikre, at den indstilling, der kommer fra den pågældende minister, lever op til lovens præmisser og hensigter. Så enkelt er det. Hvilke forhandlinger, der har fundet sted dér, vil jeg selvfølgelig ikke udtale mig om, men jeg kan sige, at det er sådan, at vi helt bestemt mener, at det her er udtryk for en af de positive sider, ved den nye offentlighedslov, nemlig at den bidrager til mere åbenhed, og der er det jo altså sort på hvidt store selskaber, som står bag nogle af danmarkshistoriens største infrastrukturprojekter, som man nu får indsigt i, hvilket man ikke har i dag. Ikke engang de selskaber, som fru Pernille Skipper peger på, har man jo indsigt i i dag.

Man får med offentlighedsloven på det her område en ny indsigt, en ny indsigt i nogle selskaber, der som sagt står bag nogle af danmarkshistoriens største infrastrukturprojekter, som betyder enormt meget i lokalsamfundene, i regionerne og for den sags skyld for hele Danmark. Det synes jeg da er glimrende, og det er jo det, som det her udtryk for. Så det her er et udtryk for åbenhed og ikke den lukkethed, som fru Pernille Skipper forsøger at tegne et billede af.

Kl. 14:41

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 14:41

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Altså, det her er jo bare endnu et af mange eksempler på, at de positive ting, som justitsministeren var rejsende i ville ske med den her lov, ikke rigtig bliver til så meget, hvilket man ellers havde stillet folk i udsigt, og at Venstre, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og SF er blevet tørret noget så grundigt af Socialdemokraterne og embedsfolkene i Justitsministeriet i den her sag.

Det her handler hverken om åbenhed eller lukkethed. Det handler om hykleri. Det handler om hykleri fra væg til væg, fra ende til anden, fra ministerens side og fra Socialdemokraternes side. Selvfølgelig vidste man, at man ikke kunne åbne for den her række af selskaber. Det giver da god mening. Det er, fordi det her de facto er en salgsliste over, hvilke virksomheder der burde privatiseres, fordi de fungerer som private virksomheder og ikke som offentlige virksomheder. Man skulle da sælge dem. Og man skulle droppe hykleriet og indrømme, at man solgte og oversolgte i den grad den her lov til befolkningen, fordi man gerne ville lukke ned, fordi man gerne ville skjule, fordi man ikke ønsker åbenhed. Hykleri er, hvad det er, vil jeg sige til justitsministeren.

Kl. 14:42

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 14:42

Kl. 14:45

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg synes, det er en ret kedelig tendens: Når man har svage argumenter, så skruer man sig højt op i aggressionsniveau. Forhåbentlig kommer det ikke som nogen overraskelse for folk, hvad det her handler om. Man kan læse det i Offentlighedskommissionens betænkning, man kan læse det i den tidligere regerings lovforslag, og man kan læse det i den nuværende regerings lovforslag, som jo altså blev vedtaget før sommerferien. Der står det samme. Der står fuldkommen klart, hvad det er for præmisser, det her handler om.

Det her handler om, at der er selskaber, som i dag er lukkede. Dem får man nu mulighed for at få indsigt i. Altså, borgere kan i lokalsamfund og regioner og andre steder få indsigt i de her store selskaber. Det er jo altså ikke småting, vi taler om. Det er selskaber som Femern A/S, som står bag et af danmarkshistoriens største infrastrukturprojekter, og som betyder enormt meget for Danmark, som betyder enormt meget for, kan man sige, diskussionen om vækst og beskæftigelse og betingelser for det i Danmark. Det får man nu mulighed for. Det har man ikke i dag, vil jeg sige til hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Med hensyn til de selskaber, vi i øvrigt taler om her, er der ikke nogen, der har givet indtryk af, at der bare vil være total åbenhed. Det ville jo være helt fejlagtigt, for så ville det være i strid med det, der står i Offentlighedskommissionens betænkning, og det, der står i den tidligere regerings lovforslag og den her regerings lovforslag, som jo altså blev vedtaget. Så jeg synes ikke, der er nogen grund til at skrue sig så meget op. Det handler helt grundlæggende om, at her er der nogle kriterier, efter hvilke der foregår en vurdering. Hvis man har nogle selskaber, som opererer i konkurrence, tror jeg, at alle kan forstå, at hvis man eksempelvis tager de seks selskaber under TV 2-paraplyen, som kulturministeren har foreslået skal undtages, giver det ikke nogen mening, at TV 2's konkurrenter skal have mulighed for at få indsigt i forretningsfølsomme oplysninger eller økonomiske forhold om TV 2.

Kl. 14:44

Første næstformand (Bertel Haarder):
Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 14:44

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det er jeg da fuldstændig enig i. Fuldstændig. Det var også det, jeg sagde. Jeg vil så i øvrigt sige, at hvis der endelig skulle være en grund til at skrue sig op, som ministeren så smukt kalder det, i forhold til debatten, så kan jeg næsten ikke finde nogen bedre sag. Så mange løftebrud har den her regering leveret i 2 år, men det her er dog det værste, fordi Socialdemokraterne, SF og Det Radikale Venstre gik til valg på noget andet end det, de gennemførte. Det er den værste form for løftebrud. Det er bevidst løftebrud med åbne øjne, man fører sine vælgere bag lyset.

Når det er sagt, vil jeg sige, at ministeren siger, at der ikke er nogen grund til at være i tvivl. Det er jeg sådan set også enig i. Det, der bare ærgrer mig, er, at ministeren selv i bl.a. dagbladet Information har været lidt tvetydig, før man vedtog loven. Dermed har han skabt tvivl. Man har prøvet at lade, som om der er lidt mere åbenhed, end der egentlig er. Det er det, man har givet indtryk af. Ministeren har hele vejen igennem prøvet at sælge den her lov, som om den ville være bedre, som om den ville være mere åben, som om den ikke ville være det, den er, nemlig en lukkethedslov. Det er så det spin, som ministeren lavede i foråret, og som han selv bliver viklet ind i nu. Så den eneste, der har skabt tvivl om det her, er ministeren.

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 14:45

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg må sige, at det undrer mig, at hr. Simon Emil Ammitzbøll nu kan redegøre for så stor tvivl om et emne, som jeg ikke husker han har nævnt særlig meget under den tidligere debat. Jeg synes, det er glimrende, at der nu kommer fokus på det her, for det betyder, at der kommer fokus på de udvidelser af mulighederne for åbenhed, som der er i den nye offentlighedslov. Her er der tale om et område, hvor der er helt lukket i dag. Det bliver der nu åbnet for, for så vidt angår store statslige selskaber.

Så er der nogle selskaber, hvor der stadig væk ikke vil være mulighed for at få aktindsigt. Det er altså selskaber, som jo altså bl.a. opererer, som det hedder, i altovervejende grad i en konkurrenceudsat position, altså konkurrerer med konkurrenter på et privat marked. Det synes jeg er fint.

Så kan hr. Simon Emil Ammitzbøll jo følge Børsens leder i dag, som jeg forstår han har læst. Her kan man bare sige, at her er en åben salgsliste over 58 statslige selskaber. Hvorfor sælger man dem ikke med det samme? Den diskussion tror jeg hr. Simon Emil Ammitzbøll må tage et andet sted.

Kl. 14:46

Første næstformand (Bertel Haarder):
Fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Måske skulle vi fra nu af overholde taletiderne?

Kl. 14:46

Pia Adelsteen (DF):

Jeg skal forsøge, formand, for det er et meget kort spørgsmål. Kan ministeren fortælle, i hvor mange selskaber staten ejer 95 pct. af aktierne? Det er jo set i lyset af, at 58 nu bliver lukket for offentligheden. Så kunne det jo være rart at vide, om vi taler om 100 selskaber, 300, eller hvad taler vi om? Det må ministeren vide.

Kl. 14:46

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 14:46

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Jeg tror, at fru Pia Adelsteen mener et ejerskab på 75 pct. og ikke 95 pct. Det er jeg ikke i stand til at redegøre for her fra talerstolen. Og så er det i øvrigt ikke mig, altså, det er de pågældende ministerier, det er de pågældende ressortministre, som indstiller til mig efter offentlighedsloven, hvad det er for virksomheder og selskaber, de mener skal undtages. Ejerandelen og aktiviteterne i forlængelse af det ligger hos de pågældende ministerier.

Kl. 14:47

Første næstformand (Bertel Haarder):
Pia Adelsteen.

Kl. 14:47

Pia Adelsteen (DF):

Men synes justitsministeren ikke, at det er en lille smule bekymrende? Da jeg i går hørte om de her 58 selskaber, der er undtaget, tænkte jeg: O.k., har vi 60 virksomheder – jeg er godt klar over, at det er en ejerandel på 75 pct., jeg skal beklage, hvis jeg fik sagt 95 pct? I hvor mange virksomheder ejer staten 75 pct. af aktierne? Hvis det nu kun er 60 selskaber, så er 58 selskaber, der bliver lukket, jo en meget, meget stor andel, men er det 1.000 selskaber, er det en forholds-

vis lille andel, kan man da sige. Et eller andet sted havde jeg da en formodning om, at justitsministeren ved noget om det her, specielt set i lyset af den debat, der var i går, hvor i hvert fald De Konservatives ordfører, hr. Tom Behnke, var noget overrasket over, at det her overhovedet kan lade sig gøre. Så jeg tænkte, at det er noget, justitsministeren ved noget om.

Kl. 14:48

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 14:48

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Som sagt ligger ansvaret for selskaberne på de enkelte ministres ressortområder, og hvis fru Pia Adelsteen gerne vil vide mere om, hvilke selskabsdannelser der er, hvordan ejerforholdene er i de pågældende selskaber, er hun velkommen til at spørge mine kollegaer. Det, jeg har et ansvar for, er på baggrund af den indstilling, der kommer fra den pågældende minister om, hvorvidt der er selskaber, der skal undtages, at tage stilling til, om det kan ligge inden for rammene af de kriterier, der altså er skitseret i den nye offentlighedslov.

Kl. 14:48

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til justitsministeren. Så går vi til ordførerrækken. Den første ordfører er Venstres ordfører, hr. Jan E. Jørgensen.

Kl. 14:49

(Ordfører)

Jan E. Jørgensen (V):

Enhedslisten har jo ikke så mange succeser for tiden, og derfor forsøger man at puste liv i en gammel en af slagsen, i hvert fald i offentligheden, hvor man havde et vist held med at få en artikel eller to til at handle om modstand mod offentlighedsloven. Det synes jeg er et fint initiativ, så må vi så se, om vi kan få debatten til at køre endnu en gang.

Det, vi har diskuteret her under justitsministerens indlæg og i den efterfølgende debat, har været spørgsmålet omkring muligheden for aktindsigt i statslige selskaber, hvor staten ejer 75 pct. af aktierne eller mere. Og der er det så interessant, at der jo ikke er noget i det lovforslag, som Enhedslisten har fremsat, der vil ændre ved den bestemmelse, og derfor er det sådan set en debat om noget, der ikke bliver lagt op til at ændre på, selv hvis man vedtog Enhedslistens forslag.

En anden ting, som jeg ikke er sikker på at man har gjort sig helt klart, er, at hvis man vedtog Enhedslistens forslag, vil end ikke de muligheder for at holde dokumenter uden for aktindsigt, som var indeholdt i den gamle lov med kommunikation fra et ministerium til et andet ministerium, være der længere, og så vil vi altså få en situation, hvor der er mindre mulighed for at kommunikere på tværs af ministerierne end det, der var i den gamle lov. Det synes jeg ikke virker hensigtsmæssigt. Jeg ved ikke, om det er hensigten, at det skal være sådan, men jeg synes i hvert fald, at der skal gøres opmærksom på det.

De tre bestemmelser, som Enhedslisten lægger op til at afskaffe, er de tre bestemmelser, der har været en del debat om. Jeg mener ikke, der er grund til, at vi gentager debatten. Jeg synes, vi skal afvente og se loven komme til at virke i praksis og så følge den og se, om den bekymring, der har været rejst, så viser sig også at have grobund i virkeligheden. Så jeg vil opfordre til, at man følger, hvordan loven kommer til at virke i praksis, for vi har jo vedtaget i forligskredsen, at loven skal evalueres, når den har været i kraft.

Kl. 14:51

Første næstformand (Bertel Haarder):

Kort bemærkning fra fru Pernille Skipper.

Kl. 14:51

Pernille Skipper (EL):

Tak. Nu siger Venstres ordfører, at der ikke er grund til at gentage debatten. Det synes vi jo sjovt nok at der er, eftersom vi har stillet det her lovforslag. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ind til den ene bestemmelse af de tre, som lovforslaget rigtignok handler om, nemlig § 24, som altså omhandler muligheden for at udelukke såkaldt ministerbetjening fra muligheden for aktindsigt.

Et af de argumenter, der blev brugt rigtig ofte under debatten i foråret, var, at § 24 skal anvendes restriktivt. Den skal bruges meget, meget restriktivt. Man skal kun bruge den til at lukke ned, når det er absolut nødvendigt. Jeg tror sågar, at ordføreren selv har henvist til flere gange, at den skal anvendes restriktivt. Nu så vi så i går et eksempel på, hvordan en af de bestemmelser, der er i offentlighedsloven, bliver anvendt ovre i Justitsministeriet, altså den, der handler om de selskaber, hvor det offentlige ejer mere 75 pct. Mener ordføreren, at det giver anledning til bekymring, eller føler man sig fuldstændig overbevist om, at alting vil blive anvendt restriktivt, og at der selvfølgelig kommer masser af åbenhed efter 1. januar?

Kl. 14:52

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 14:52

Jan E. Jørgensen (V):

Spørgsmålet om den restriktive fortolkning knytter sig jo ikke til den bestemmelse, som fru Pernille Skipper spørger til. Hvorvidt det er rimeligt, at de her selskaber skal holdes uden for aktindsigt, er en beslutning, som justitsministeren har truffet efter indstilling fra de enkelte fagministre, og derfor mener jeg også, at det må være rigtigt, at det er justitsministeren, der svarer på spørgsmål om det. Jeg kan sige, at nogle af de selskaber anede jeg ikke engang fandtes, og derfor har jeg svært ved at forholde mig til, om det er rimeligt eller ej, at de selskaber er holdt uden for aktindsigt. Det synes jeg må være op til ministeren at svare på.

Kl. 14:53

Første næstformand (Bertel Haarder):

Pernille Skipper.

Kl. 14:53

Pernille Skipper (EL):

Jeg synes, at det er interessant, at Venstre som aftalepart, som reelt set har indflydelse på det område, bare fuldstændig fralægger sig ansvaret for, hvordan loven bliver anvendt, og siger, at det må være op til ministeren. Det er da i virkeligheden ikke særlig betryggende for den evaluering, som ordføreren selv henviser til vi skal have, hvor vi øjensynlig skal se, om tingene nu er blevet anvendt på den måde, som var meningen. Kunne Venstre ikke prøve at svare på, om de synes, at den anvendelse, som der lægges op til med undtagelsen af de 58 selskaber, virker rimelig, eller om det er noget, Venstre vil tage op og diskutere med deres aftalepart, regeringen?

Kl. 14:54

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 14:54

Jan E. Jørgensen (V):

Jamen det er jo en hjemmel, som er lagt ud til justitsministeren, og så er det også justitsministeren, der har beslutningskompetencen, og vi er ikke blevet informeret om, hvilke selskaber justitsministeren mente skulle holdes udenfor. Det kunne man måske da godt ønske sig at vi var blevet, men når vi ikke er blevet taget med på råd, mener jeg heller ikke, at det er vores ansvar. Så må det altså være ministerens ansvar. Der er jo en grund til, at man har en regering, og at man har en opposition. De ting, som er tillagt regeringen i forskellige love, er jo op til regeringen at forvalte i overensstemmelse med loven.

Men jeg vil da rigtig gerne se begrundelserne i forhold til de selskaber, som man mener skal holdes uden for, og så afprøve, om de begrundelser, man kommer med, holder vand. Men i første omgang har vi altså ikke haft nogen mulighed for at vende tommelfingeren op eller ned over for de her konkrete selskaber, og derfor synes jeg også, det er lidt svært at svare på, om vi mener, det er rimeligt eller ej, at de pågældende selskaber holdes udenfor.

Kl. 14:55

Første næstformand (Bertel Haarder):

Fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Kl. 14:55

Pia Adelsteen (DF):

Jeg studser bare lidt over noget af det sidste, ordføreren siger, nemlig at Venstre ikke har haft mulighed for at sige ja eller nej til, at det her skulle være rigtigt. Men det ved man jo egentlig godt, for man har selv sagt ja til lovforslaget. Altså, man har jo selv fraskrevet sig muligheden ved netop at give bemyndigelsen til justitsministeren, så hvorfor ærgrer ordføreren sig over det nu?

Kl. 14:55

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 14:55

Jan E. Jørgensen (V):

Jamen der er da masser af lovgivning, hvor det lægges ud til ministeren at fastsætte nogle nærmere regler, og så er det ministeren, der må stå til ansvar for, at man forvalter inden for lovens rammer. Det går vi da som udgangspunkt ud fra at man gør, men der er da også nogle af de selskaber på listen, som jeg umiddelbart studsede over, og derfor har jeg da tænkt mig at spørge ind til de forskellige selskaber. Men det er altså ministerens ansvar, og derfor er det også ministeren, der må svare på, om de her selskaber holder sig inden for rammerne. Men det er altså ikke det, vi diskuterer i dag. Vi diskuterer et lovforslag fremsat af Enhedslisten, som handler om noget helt andet, og nu forsøger man så at få det til at få til at handle om noget, der stod i Jyllands-Posten i går, men det er altså ikke det, som lovforslaget omhandler.

Kl. 14:56

Første næstformand (Bertel Haarder):

Pia Adelsteen.

Kl. 14:56

Pia Adelsteen (DF):

Nej, det er jeg godt klar over – meget klar over. Vi har tre paragrafer, vi meget gerne vil have fjernet. Nu er det sådan rimelig aktuelt, og der har været en debat i går. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om ordføreren har nogen idé om, hvor mange virksomheder staten ejer mere end 75 pct. aktier i. Når jeg spørger, er det, fordi de her 58 selskaber er undtaget, og fordi ordføreren selv siger, at nogle af nav-

nene i hvert fald ikke er navne på selskaber, man sådan lige umiddelbart har kendskab til, eller man er i hvert fald overrasket over at se dem. Så kunne jeg da godt tænke mig at vide, om ordføreren på nogen måde var klar over, at det her ville komme til at ske, da man i sin tid sagde ja til offentlighedsloven.

Kl. 14:57

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 14:57

Jan E. Jørgensen (V):

Spørgeren ved godt, at jeg ikke ved, hvor mange statslige selskaber der er, for det drøftede vi lige før. Det er der ingen af os der ved, men det kunne da være meget rart at få det på plads. Jeg er sådan set ganske enig med hr. Simon Emil Ammitzbøll i, at der er noget, der tyder på, at vi har en række selskaber, som jo altså er i en konkurrencesituation. Det må jo også betyde, at der ville være private firmaer, som kunne overtage de selskaber, så det er da noget, vi har tænkt os at bore mere i Venstre. Altså, er det nødvendigvis sådan, at vi skal have de her selskaber, der skal have 75 pct. af aktierne? Kunne man måske forestille sig, at vi privatiserede selskaberne? Det kunne jo være, at debatten i dag ville føre til det.

Kl. 14:58

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Venstres ordfører. Så er det Socialdemokraternes ordfører, fru Trine Bramsen.

Kl. 14:58

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Forslagsstillerne ønsker med forslaget her, at tre bestemmelser i den nye offentlighedslov skal ophæves. Der er tale om de bestemmelser, der fra nytår vil betyde, at der ikke er adgang til aktindsigt i kalendere, i såkaldte ministerbetjeningsdokumenter og korrespondance mellem ministre og folketingspolitikere om sager om lovgivning eller anden tilsvarende politisk proces.

Det er min klare oplevelse, at der har været en lang og demokratisk proces med debat om de pågældende bestemmelser i den seneste folketingssamling. Dermed er der ikke tale om, at det er nye synspunkter, som forslagsstillerne her fremfører. Jeg vil derfor også gentage, hvad min socialdemokratiske kollega sagde her fra talerstolen under den seneste debat om samme elementer:

Vi Socialdemokrater finder moderniseringen af offentlighedsloven relevant, fordi kommunikationskanaler og -processer er ændret, siden den blev indført. Den nye offentlighedslov er blevet til som følge af et længerevarende og dybdegående arbejde, hvor en lang række af interessenter og synspunkter er blevet inddraget. Udfordringen med en offentlighedslov er at finde balancepunktet mellem at tage hensyn til åbenheden i den offentlige forvaltning og samtidig sikre, at der tages hensyn til eksempelvis politiske beslutningsprocesser.

Det er socialdemokraternes holdning, at den nye offentlighedslov har denne balance – en balance, som et bredt flertal i Folketinget også fandt for blot 5 måneder siden, da offentlighedsloven blev stemt igennem. Derfor mener jeg, at der er grund til at respektere denne demokratiske beslutning, som ligger blot 5 måneder tilbage.

Jeg skal meddele, at Socialdemokraterne ikke kan støtte det fremsatte lovforslag.

Kl. 15:00

Første næstformand (Bertel Haarder):

Fru Pernille Skipper for en kort bemærkning.

Kl. 15:00

Kl. 15:03

Pernille Skipper (EL):

Tak. Og tak for ordførelsen. Jeg kunne godt tænke mig at høre – nu har vi jo at gøre med en ny ordfører for Socialdemokratiet, siden vi havde debatten i foråret – om Socialdemokraterne har fundet et eksempel på, at den åbenhed, vi har i dag, er et problem; altså et konkret eksempel på, at den åbenhed der eksisterer *i dag*, er et problem.

Kl. 15:00

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 15:00

Trine Bramsen (S):

Jamen der er jo tale om, at der har foregået et udvalgsarbejde, hvor man har set på, hvor det er, man ønsker mere åbenhed, hvor det er, at der er nogle problemer i forhold til den eksisterende lovgivning, hvor det er, at der er behov for, at man kan have en politisk proces, og hvor det er, at der er risiko for, at elementer i processen ikke bliver anvendt effektivt og dermed aldrig nogen sinde kommer til offentlighedens anvendelse alligevel. Det er jo det, der har været baggrunden for, at man har nedsat et udvalg, der har arbejdet intensivt med offentlighedsloven, med en modernisering af offentlighedsloven, som vi stemte igennem for blot 5 måneder siden, efter at vi havde haft en lang demokratisk proces – altså for blot 5 måneder siden.

Kl. 15:01

Første næstformand (Bertel Haarder):

Pernille Skipper.

Kl. 15:01

Pernille Skipper (EL):

Jeg kan godt huske, at vi har haft diskussionen før, så det behøver ordføreren ikke nødvendigvis at minde mig om. Jeg er også godt klar over, at der ligger et kommissionsarbejde til grund for loven, men kunne vi ikke få et ja eller nej til, om ordføreren har fundet et eksempel på, at den nuværende åbenhed er et problem. Altså, i dag er der jo temmelig meget, man kan undtage fra adgangen til aktindsigt, men der er alligevel mere åbenhed i dag, end der vil være efter den 1. januar, hvis vi ikke vedtager det lovforslag fra Enhedslisten, der ligger her.

Kunne ordføreren ikke give mig bare et enkelt, konkret eksempel på, hvor den åbenhed, vi har i dag, har været et problem, så man bliver nødt til at lukke ned?

Kl. 15:02

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 15:02

Trine Bramsen (S):

Jamen så må jeg gentage, hvad jeg sagde i min ordførelse, nemlig at kommunikationskanaler er blevet ændret, og det betyder, at der er risiko for, at der er elementer i den offentlige debat, vi har i dag, som ikke er tidssvarende i forhold til den offentlighedslov, der gælder. Der er steder, hvor der kom større offentlighed i forbindelse med den nye offentlighedslov. Det har vi diskuteret her i dag, f.eks. i forhold til selskaber, som der kommer større offentlighed om. Der er andre steder, hvor der kommer mindre offentlighed, fordi det er en hæmsko for de politiske processer, der er, og hvor det kan være, at der anvendes andre kanaler. Eksempler på det blev fremhævet intensivt under den debat, der var i foråret.

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Socialdemokraternes ordfører. Så er det Dansk Folkepartis ordfører, fru Pia Adelsteen.

Kl. 15:03

(Ordfører)

Pia Adelsteen (DF):

Tak for det, formand. I Dansk Folkeparti bakker vi helt klart op om forslaget. Altså, det er jo en gentagelse af de ændringsforslag, der blev stillet af Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Enhedslisten, netop da vi havde offentlighedsloven til behandling, og selvfølgelig burde de blive vedtaget. Hvis man ønsker et åbent system, bør man fjerne de tre paragraffer.

Jeg skal ærligt indrømme, at når man sådan ser på debatten i dag, kan man jo godt mærke, at det i gåseøjne kun er 5 måneder siden, vi debatterede offentlighedsloven. Men jeg synes faktisk, det er på sin plads, at Enhedslisten fremsætter lovforslaget, netop fordi den nye offentlighedslov træder i kraft om mindre end en måned. Og det betyder altså, at vi fra 1. januar får et mere lukket system. Det er sågar sådan, at man nede i Europa-Parlamentet har vedtaget en ny offentlighedslov, om hvilken der i en avisoverskrift stod: Nu bliver Europa-Parlamentet mere åbent end det danske Folketing. Det synes jeg nærmest er pinligt. Altså, det er jo besluttet pinligt.

Det bør være sådan, at hvis folket skal have tillid til det offentlige system, skal man som borger selvfølgelig kunne gå ind og se efter alle de her ting, som nu bliver lukket ned med de berømte tre paragraffer. Der er ingen idé i, at man lukker ned. Der er ingen idé i, at man taler om, at vi skal have et kreativt rum. Altså, mig bekendt synes jeg da nok, at lovforslag hernede i salen er rimelig kreative – jeg har i hvert fald ikke været udsat for, at lovarbejdet sådan helt er gået i stå, fordi man ikke har haft et frirum til at tænke kreativt. Og jeg mener da bestemt, at det sagtens kan lade sig gøre med den eksisterende offentlighedslov.

Jeg er godt klar over, at fordi det er så kort tid siden, vi havde den her meget lange debat om offentlighedsloven, så bliver folk lidt trætte i ansigtet – og måske især trætte af Enhedslisten, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, som jo kæmper for det her. Men jeg synes faktisk, man skal vågne op, specielt set i lyset af det, der skete i går. Det virker jo noget overraskende, at hr. Tom Behnke fra De Konservative står og siger: Hm, jeg var altså ikke klar over, at de 58 virksomheder, hvor der ligesom bliver lukket for aktindsigt, skulle være undtagelsen.

Det er faktisk også derfor, jeg har spurgt lidt til antallet af virksomheder, og det håber jeg hr. Tom Behnke forstår, for det var jo i sin tid hr. Tom Behnkes egen justitsminister, der fremsatte lovforslaget. Og mig bekendt synes jeg også, vi fik fastslået i foråret, at selv om man påstod, at man havde præciseret alting, så er der ikke sket en dyt. Men at man så lige præcis med hensyn til det her med virksomhederne, som jo skulle være udtryk for en åbenhed, mener, at 58 virksomheder bare er en lille undtagelse, kan jeg godt være overrasket over. Og det kan jeg forstå at hr. Tom Behnke også var. Det må man jo så have afklaret.

Jeg er lidt ked af, at man måske ikke kan komme helt op på den store klinge i dag – for det kan jeg mærke at folk ikke er – for det her er faktisk en vigtig debat. Vi får et lukket system. Vi får et meget lukket system, og de tre paragraffer er med til at gøre det. Vi prøvede oven i købet under tredjebehandlingen sådan at lempe lidt på vores ændringsforslag, ved at vi sagde, at f.eks. fremtidige kalenderoplysninger for embedsfolk, ministre, folketingsmedlemmer osv. osv. godt kunne være skjult, men at man vel godt kunne kigge bagud i stedet for – bare for at have åbenhed.

Vi praler af at have et åbent system; vi praler af at have et demokrati, og så lukker man ned på den her måde. Og jeg synes faktisk,

det er så synd. Jeg har selv svært ved at finde ord for det, for jeg synes, det er en trist dag, når den her lov træder i kraft den 1. januar, for det kommer den til – det ved vi også. Men jeg synes stadig væk, man skal slå et slag for det. Så i Dansk Folkeparti bakker vi i hvert fald varmt op om det lovforslag, der er fremsat.

Kl. 15:07

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Tom Behnke.

Kl. 15:07

Tom Behnke (KF):

Det er mest for lige at præcisere, at jeg for mit eget vedkommende ikke på noget tidspunkt har været overrasket over, at man har mulighed for at undtage offentligt ejede selskaber, selv om hovedreglen er, at der selvfølgelig skal gælde de samme regler. Nej, overraskelsen bestod i, at der var 58. For hvis det er så stort et antal, kan man jo spørge sig selv, om det så har undtagelsens karakter, og hvis det ikke har det længere, er der jo ikke tale om en undtagelse, for så er det jo det, der pludselig er hovedreglen.

Det er det, jeg har været bekymret for, og det er derfor, at jeg har stillet spørgsmål til justitsministeren og bedt om at få en forklaring på nødvendigheden af, at man undtager de her 58 offentligt ejede selskaber. Det får vi jo så at se, når der kommer svar.

Kl. 15:08

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

Kl. 15:08

Pia Adelsteen (DF):

Tusind tak for præciseringen. Jeg er slet ikke i tvivl om, at det var sådan, det var ment, og hvis jeg fik sagt det på en anden måde, er jeg ked af det. Jeg havde nemlig også forstået det på den måde, at undtagelsen skulle være en undtagelse og ikke en hovedregel, og det er faktisk en af årsagerne til, at jeg spurgte justitsministeren om, hvor mange virksomheder staten har en ejerandel på 75 pct. af, for det er jo alt andet lige med til at give et billede af, om det er en undtagelse eller en hovedregel. Det er faktisk årsagen til mit spørgsmål.

Kl. 15:08

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Dansk Folkepartis ordfører. Så er det Det Radikale Venstres ordfører, hr. Jeppe Mikkelsen.

Kl. 15:08

(Ordfører)

Jeppe Mikkelsen (RV):

Tak for det, formand. Kære alle, jeg vil ikke sige så meget. Vi har haft debatten for få måneder siden. Der var Enhedslisten, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance imod de omtalte paragraffer; resten af Folketingets partier var for. Jeg tror ikke, at noget har ændret sig for nogen af parterne.

Alle partier her i salen er jo enige om, at der skal være visse begrænsninger i offentlighedens indsigt; alle er enige om, at alt ikke skal være åbent; alle er enige om, der skal findes en eller anden form for balance. Vi var så uenige om, hvor balancepunktet skal ligge. Og det var især de her tre paragraffer, der var uenighed om. Jeg tror, at den uenighed fortsat er intakt, i hvert fald kan vi Radikale ikke støtte forslaget.

Kl. 15:09

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til den radikale ordfører. Så er det fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg skal jo ikke forhale processen her. Jeg troede bare, at der ville være lidt spørgsmål til min radikale kollega.

Der er jo sådan lidt specielt at stå her på talerstolen og debattere et lovforslag, som vi næsten lige har afsluttet og taget en kæmpestor debat om, så der er nok ikke så meget nyt af synspunkter, som jeg kan fremføre i den her debat.

Jeg vil bare gentage, at grundlaget for den nye offentlighedslov jo er et meget omfattende kommissionsarbejde, som har haft ret mange eksperter med, bl.a. fra pressen og også den tidligere ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen. Vi ved jo allerede, at den nye offentlighedslov indeholder en modernisering og på visse punkter også en udbygning af de grundlæggende principper om åbenhed og demokratisk kontrol med den offentlige forvaltning.

Der er mange forbedringer i forslaget, som giver mere aktindsigt end i dag. Der er f.eks. flere institutioner og selskaber, som bliver omfattet, ligesom der også vil være nogle skarpere frister for sagsbehandlingstider og bedre klagemuligheder. Så på mange måder er den nye offentlighedslov på en lang række områder mere tidssvarende, og der er også nogle nye muligheder for aktindsigt f.eks. ved at man vil kunne lave dataudtræk, som den nuværende lov fra 1985 ikke giver mulighed for.

Vi har også – synes jeg – i SF været meget opmærksomme på, at den nye offentlighedslov ikke bliver sådan et alibi for at skabe mere lukkethed end højst nødvendigt. Vi synes faktisk, at vi har lyttet til den frygt, der har været, for, at ministerbetjeningsreglen skulle blive sådan et gummistempel til at kunne undtage hvad som helst. Vi har bl.a. sikret, at der kommer en evaluering af loven, som skal vurdere, om loven bliver fortolket efter hensigten, så ministerbetjeningsreglen og folketingspolitikkerreglen ikke bliver misbrugt.

Den evaluering kommer jo som bekendt om 3 år, og vi får med evalueringen en mulighed for at se, hvordan reglerne rent faktisk bliver anvendt i praksis. Retsudvalget har jo netop også haft møde med den nuværende ombudsmand, som også er meget opsat på det her, så vi har stor tryghed og tillid til, at det kommer til at fungere godt. Meget af kritikken har netop gået på, hvordan vi vælger at fortolke loven, og med evalueringen får vi så en mulighed for at se, om myndighederne i praksis så bruger loven på den rigtige måde.

Derudover har vi så også fået en vejledning til offentlighedsloven, som gør det helt klart for sagsbehandlere i den offentlige forvaltning, at den nye lov skal anvendes meget præcist, og den er oven i købet også sendt i høring. Så vi vil opfordre til fra SF's side, at borgere og presse tester grænserne for den nye offentlighedslov, bl.a. ved at benytte klagemuligheden til Ombudsmanden. Det vil nemlig blive vores gode udgangspunkt for at evaluere loven.

Så på baggrund af det her ser vi altså ikke allerede nu en trang til at ændre centrale dele af den nye offentlighedslov. Vi kan ikke støtte det lovforslag, der ligger.

Kl. 15:13

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15:13

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Jeg havde egentlig besluttet mig for, at jeg slet ikke ville stille spørgsmål til andre end ministeren, men jeg synes alligevel, at fru Karina Lorentzen Dehnhardts tale nærmest appellerede til, at der skulle komme spørgsmål, altså opfordrede til det.

Det er, fordi ordføreren endnu en gang trækker den tidligere ombudsmand ud af stalden eller op af gemmerne, eller hvad vi skal kalde det. Altså, stakkels Hans Gammeltoft-Hansen, som i virkelighe-

den er blevet misbrugt på det groveste af forligspartierne i den her sag. Jeg synes faktisk, det er uklædeligt og urimeligt.

Pointen med kommissioner – det handler måske ikke så meget om selve forslaget – er jo forhåbentlig, at man skal få et beslutningsgrundlag, og ikke, som det tilsyneladende er blevet for SF, at man så bare kan trække den der kommissionsbetænkning ud af reolen og tænke: Nå, der er alt godt, så behøver jeg ikke at bruge hovedet selv, og så kører det ligesom derudad, og jeg blæser på mit partis politik, får en næse af mit bagland til landsmødet og står stadig væk og forsvaret det – for Hans Gammeltoft-Hansen! Altså, det her er jo ikke Iran, hvor de har profeter, mullaher, ayatollaher, eller hvad vi kalder det, så man kan sige, at når de har sagt det, er alt godt. Det er jo ikke et argument!

Det ville være et argument, hvis SF på ét tidspunkt havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorfor man gik til valg på en ting og gennemførte noget andet. Det, at SF skøjtede fuldstændig hen over SF's medlemmer, har berettiget givet en ordentlig næse til ordføreren og folketingsgruppen for det – velfortjent. Kom dog med et argument, vil jeg sige til fru Karina Lorentzen Dehnhardt, i stedet for bare at lade den stakkels tidligere ombudsmand være forklaring på, at SF ikke vil stå ved den politik, man er gået til valg på.

Kl. 15:15

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:15

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg synes jo faktisk, det er en god ting, at den tidligere ombudsmand har siddet som formand for den her kommission. Det er om nogen ham, som har siddet med rigtig mange af grænserne for det forvaltningsretlige arbejde, og som har siddet og truffet afgørelser eller givet henstillinger. Og derfor må man forvente, at han er en af dem, som virkelig har den centrale viden om offentlighed i forvaltningen.

Så det er jeg faktisk meget tryk ved, ligesom jeg også er tryk ved, at den nye og nuværende ombudsmand har et blik for, at den her evaluering skal komme. Det synes jeg blev gjort meget tydeligt både under den høring, vi havde i Retsudvalget for nylig, og under det besøg, som Retsudvalget har aflagt hos den nye ombudsmand. Så det er jeg faktisk ret fortrøstningsfuld i forhold til.

Kl. 15:15

Første næstformand (Bertel Haarder):
Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15:15

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Så pointen er, at SF ikke har noget argument. For det var den samme tidligere ombudsmand, der havde siddet i spidsen for kommissionen før valget. Det var den samme rapport, vi havde før valget, da SF var imod. Prøv nu at lade være med at tale udenom for første gang i et år, hvor vi har debatteret det her.

Hvad er det, der har ændret sig for SF, ud over at Socialdemokraterne har vredet armen om på partiet? Der er jo intet andet i det her, så hvorfor stiller man sig ikke op og siger: Det her er et af vores nederlag, det her er ikke det, SF ville have gjort, hvis det stod til os? Det kan jo være én forklaring, og en anden forklaring kan være, at der er sket noget nyt. Men vi har ikke fået nogen af de svar, og der findes nok ikke andre end de to muligheder, vil jeg sige til fru Karina Lorentzen Dehnhardt. Det handler i hvert fald ikke om Hans Gammeltoft-Hansen.

Kl. 15:16

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:16

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Men nu synes jeg jo faktisk, at vi har lyttet til den frygt, der har været, for, at den her lovgivning skulle blive et gummistempel for at kunne undtage hvad som helst. Det tror jeg at vi har fået nogle meget klare indikationer på under udvalgsbehandlingen at det selvfølgelig ikke bliver. Og vi har lavet nogle opstramminger i selve paragrafferne, som gør det meget tydeligt for sagsbehandlerne, når de nu skal sidde og forvalte den her lovgivning, hvad det er, der skal undtages eller ikke undtages.

Der er bestemt rigtig mange gode nye ting i det her lovforslag. Der er steder, hvor der bliver åbnet op – mere op – som vi da synes er helt klare forbedringer. Og så er der nogle steder, hvor der også er nogle udfordringer, og dem har vi arbejdet med hele vejen igennem. Men det her lovforslag er vedtaget – og det er også vedtaget med SF's stemmer – og jeg synes, det er lidt svært at tage endnu en debat, en ny debat om det her så kort tid efter det andet.

Kl. 15:17

Første næstformand (Bertel Haarder):

Man må gerne sige »åbne op«, men »op« er strengt taget en overflødig tilføjelse.

Tak til ordføreren. Så går vi til hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15:18

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Så står vi her igen med offentlighedsloven, og man kan selvfølgelig altid stille spørgsmålet: Skal vi have den debat allerede nu igen? Det spørgsmål er også blevet stillet. Man kan også opfatte det sådan, at nu får man en sidste chance for at gøre godt igen, for at ændre den fejl, som vi ved man har begået.

Vi ved, at SF og Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne har gennemført en lov, de gik til valg på ikke skulle gennemføres. De har ført deres vælgere bag lyset i den her sag, og det har SF og Det Radikale Venstre fået meget tydeligt at vide af deres medlemmer ved de respektive partiers landsmøder. Og endda har vi den glæde, at De Konservatives medlemmer på deres landsmøde også har fortalt den konservative folketingsgruppe, at de også synes, det er noget makværk, man har lavet. Det er da egentlig rart at vide, at der findes så mange fornuftige mennesker ude i det ganske danske land, også selv om de ikke alle sammen stemmer på Liberal Alliance.

Den her lov er hadet af den danske befolkning, især de tre paragraffer, der bliver taget hul på her. Der er ingen, der har ønsket den, ud over embedsværket. Det er embedsværkets værk, det er gennemført af de store partier, fordi de skiftes til at sidde på magten, og så har de vredet armen om på ryggen på de mindre partier, der er så glade for at få ministerposter. For hvis man stemmer for det her, er man inde i det gode selskab af dem, der kan få ministerposter. Fred være med, at det hele handler om embedsvælde og personlige ambitioner, men det er sager som denne, politikerlede er skabt af – og med god grund.

Hold da op, hvor har vi, politikerstanden, fortjent at blive opfattet som nogle, man ikke kan stole på, når man ser på den her sag. Tre regeringspartier er gået til valg mod den her lov, og så lægger de stemmer til det. Man skulle skamme sig på et niveau, som jeg slet ikke kan forestille mig. Jeg synes simpelt hen, det er så langt ude, som noget kan være.

Så siger den socialdemokratiske ordfører: Jamen nu er det her jo vedtaget i en demokratisk proces, så det skal man ligesom acceptere. Altså, det var den demokratiske proces, der gik ud på, at Socialdemokratiet gjorde noget andet end det, de sagde til vælgerne. Det Radikale Venstre siger: Åh, hvad kan der ske på 5 måneder? Nå jo, det skete vel på mindre end 5 måneder fra før valget og til efter valget,

at Det Radikale Venstre skiftede holdning i det her spørgsmål. Så der kan ske meget på 5 måneder, især når det handler om offentlighedsloven, kan jeg forstå.

SF er kapitel for sig selv. Altså, på en måde er det mere rent, for Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre lader, som om der er argumenter for, at de har skiftet holdning, selv om der ikke er det. SF prøver ikke at komme med nogen som helst argumenter. Det er da mere rent, og det er ærligt. Men mener det i virkeligheden ikke. Altså, ordføreren udstråler væmmelse ved den her lov, når man står på Folketingets talerstol, og det forstår jeg sådan set godt. Man kan ikke lide det, man bryder sig ikke om det.

Så er vi tilbage ved pointen, og det er jo svært at tage debatten en gang til, for vi ved godt, at vi har tabt. Altså, vi som folk og mindretallet i Folketinget har tabt til et flertal i Folketinget, som ikke ville være ved deres egne holdninger over for vælgerne, til det, som der står i en bog at man skal mene, fordi man har besluttet sig for, at kommissionsbetænkninger ikke længere er et grundlag for en diskussion, men er en facitliste. Men så har vi jo et teknokrati, så har vi ikke længere et demokrati, hvor folk kan stemme på folk, som de har tillid til så vil gøre det, som de siger til vælgerne.

Jeg orker næsten ikke at tage diskussionen en gang til. Jeg orker næsten ikke at fortælle, hvorfor det er, at borgerne selvfølgelig har et berettiget krav på at få et ordentligt indblik i, hvad beslutningsgrundlaget har været for de ting, der bliver besluttet i et demokratisk samfund. Det burde være så selvindlysende korrekt, at det var noget, alle var enige om. Det var man ved den første offentlighedslov, det var man ved den anden offentlighedslov, men ved den tredje offentlighedslov går det galt, for pludselig går vi baglæns. For første gang i forhold til åbenhed går Danmark baglæns i stedet for fremad, og det mangler vi stadig svar på fra forligspartiernes side: Hvorfor dog? Hvorfor, ud over at der er nogle, især dem, der har magten i øjeblikket, der vel bliver glade?

Men problemet er jo, at ved næste valg eller næste valg eller næste valg igen – på et eller andet tidspunkt sker det i hvert fald – skifter magten, og så skal man selv være dem, der skal prøve at kontrollere, og så bliver det sværere. Det er, som om politikere tror, den dag de bliver ministre, at det er noget, der varer evigt. Det kommer det ikke til.

Det er sidste chance. Vi kan nå det endnu, vi kan ændre det, hvis man vil lytte til flertallet af vælgerne. Alle partiers vælgere er enige. Det var de også ved valget, de fik bare aldrig lov til at blive spurgt i den virkelige verden. Det er vi meget ærgerlige over i Liberal Alliance.

Kl. 15:23

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til Liberal Alliances ordfører. Og så er det hr. Tom Behnke for De Konservative.

Kl. 15:23

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Med det her lovforslag foreslår Enhedslisten helt konkret, at der er tre paragraffer, som man ophæver eller ruller tilbage, om man vil, og det var jo også de tre paragraffer, der særlig var debat om både før, under og efter, at Folketinget behandlede forslaget til lov om offentlighed i forvaltningen. Så det er indlysende, at man fra Enhedslistens side fremsætter det her lovforslag, det forstår vi da godt.

Vi er faktisk enige i den bekymring, man har gjort sig, og vi er så enige, at vi under processen fik gennemført en bestemmelse om, at når den her lov har været i kraft i 3 år, skal der foretages en evaluering og netop kigges på, om den her lov har artet sig som forventet. Har den givet den meget mere offentlighed i den offentlige sektor, som er meningen med lovforslaget og med den lov, der er vedtaget? Når evalueringen har fundet sted, vil vi have grundlag for at træffe

nye beslutninger, og så vil der på det tidspunkt være et sagligt og fagligt grundlag for at vurdere, hvad rækkevidden af de her paragraffer har været.

Der har været megen diskussion om paragrafferne, der har været megen diskussion om, hvor vidt de skulle gå, hvordan de skulle administreres – om de skulle administreres meget snævert osv. – men hvad betyder det i praksis? Ja, det kommer vi jo til at se, når den her lov kommer i funktion, og så vil vi have et grundlag at foretage en evaluering på, og det vil være vores anbefaling, at vi afventer den evaluering, så vi har grundlag for at træffe beslutningen om at lave eventuelle ændringer af offentlighedsloven, og det kan slet ikke udelukkes, at der vil blive behov for det.

Jeg mener, at det allerede på nuværende tidspunkt, inden loven sådan set er trådt i kraft eller er kommet i funktion, er sådan, at ministerierne – jeg tror sådan ikke, at det er ministrene, jeg tror, det mere er ministerierne – har gennemgået de selskaber, som er ejet af det offentlige, og har vurderet, om der skal være eller der ikke skal være aktindsigt i dem, fordi der er en undtagelsesmulighed. Selv om det er en hovedregel, at der er aktindsigt i offentligt ejede selskaber, er der også mulighed for at undtage. Der står ikke, hvad begrundelsen skal være for at undtage offentligt ejede selskaber, det står der faktisk ikke noget om i loven.

Men det, jeg kan forstå, er, at man bruger den forklaring, at hvis de pågældende selskaber har en virksomhed, der er konkurrenceudsat, kan man undtage hele selskabet. Men det giver i min verden ingen mening. For man ser netop i § 30 og § 33 i offentlighedsloven, at der står, at præcis den type dokumenter er undtaget både i decideret offentlige selskaber, men også i offentligt ejede selskaber. Så det kan ikke være argumentet for, at man vil gøre det.

Der må være andet og mere end det. Og derfor har jeg spurgt justitsministeren om nødvendigheden af, at hele 58 selskaber skal undtages fra offentlighedsloven, for det var ikke det, jeg havde forudset. Jeg havde forudset, at undtagelsen ville blive brugt undtagelsesvis, ellers er der jo ikke tale om en undtagelse. Men det finder vi ud af. Men alene den proces og den måde, som man i ministerierne vælger at læse offentlighedsloven på, giver da god grund til bekymring om, hvordan resten af loven vil blive fortolket, hvordan den vil blive administreret, hvordan den vil blive brugt. Men det får vi jo at se. Det er jo svært at gætte sig til, inden den ligesom er kommet i funktion.

Men vi vil følge det meget nøje, når først offentlighedsloven er trådt i funktion, og vi vil se frem til, at offentlighedsloven bliver evalueret, når den har været i kraft i 3 år. Og så kan det slet ikke udelukkes, at der bliver behov for at lave ændringer, for det kan jo være, at man ikke administrerer den sådan, som det var tiltænkt fra politisk side.

Kl. 15:27

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er en kort bemærkning fra hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15:27

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Det er, fordi jeg her har en artikel fra Politikens netavis den 29. september, hvor ordføreren har været så heldig at få lov til at udtale sig, efter at det konservative landsråd havde besluttet, at Det Konservative Folkeparti var imod præcis de tre paragraffer, som vi her skal forholde os til. Og der siger ordføreren:

»Vi vil nu sætte os ned og tage stilling til, hvordan vi kan gøre det rent praktisk. Vi kommer til at følge landsrådet ...«

Nu har man jo haft lidt tid, så jeg vil bare høre: Har man sat sig ned – det har man forhåbentlig – og har man også fundet ud af, hvordan vil man gøre det rent praktisk? Vil Det Konservative Folkeparti yde den modstand imod de her tre paragraffer i offentlighedsloven, eller bliver det ligesom ved snakken?

Kl. 15:28

Kl. 15:30

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:28

Tom Behnke (KF):

Altså, der er ingen tvivl om, at vi har stor respekt for vores landsråd og vores landsråds beslutninger. Vi har også respekt for den aftale, vi har indgået. Vi har indgået en aftale, hvorefter landsrådet træffer en anden beslutning, og så står vi ligesom der. Nu skal vi bevæge os fra det ene til det andet, og der synes jeg nok at man er nødt til at overveje meget nøje, hvordan man gør det. For det der med at have sådan en zigzagkurs og hoppe fra tue til tue eller at opføre sig sådan, at de aftaler, man indgår, kan aftalepartnerne ikke vide om man løber fra 14 dage efter, holder ikke. Det kan vi ikke. Derfor har det været vigtigt for os i den konservative folketingsgruppe at forholde os til det her og være kritisk over for det, der nu kommer til at ske.

Vi er nået dertil, hvor vi afventer den evaluering, der kommer til at ske, for så har vi et grundlag at træffe beslutninger på i forhold til at lave ændringer. Jeg synes, at jeg har sagt ret tydeligt, at jeg bestemt ikke vil afvise, at der kan ske ændringer. For jeg er faktisk allerede nu noget bekymret over den måde, som den her lov vil blive forvaltet på. Vi har de sidste dage set nogle eksempler på det, som jeg ikke bryder mig om. Men at stå og garantere, at vi vil lave den ene ændring eller den anden ændring, eller sige præcis hvordan, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt.

Kl. 15:29

Første næstformand (Bertel Haarder):
Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 15:29

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Meget kort vil jeg spørge: Betyder det, at Det Konservative Folkeparti betragter sig som fritstillet i forhold til det her efter næste folketingsvalg? Det burde vel være den logiske konsekvens.

Kl. 15:29

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:29

Tom Behnke (KF):

Teknikken i, hvor og hvornår vi er fritstillet, har egentlig ikke så meget at gøre med, om der kommer et folketingsvalg. Vi er mere optaget af at skabe en ordentlig proces, set i lyset af at vi har indgået nogle aftaler, som vi gerne vil stå ved. Vores landsråd har talt os imod. Der var et flertal, et knebent flertal, men et flertal, der talte os imod. Det tager vi selvfølgelig til efterretning, og det har vi respekt for. Så det er den retning, vi nu arbejder i.

Det betyder ikke, at vi dagen efter hopper ud af en aftale, vi har lavet, men det betyder, at vi inden for aftalen arbejder i den retning, som vores landsråd har truffet beslutning om. Det skal der slet ikke være nogen tvivl om. Jeg sagde jo også klart og tydeligt, at vi deler bekymringen, og det er også derfor, vi ser frem til, at der kommer til at ske en evaluering. Men det er jo ikke sikkert, at vi når så langt som til, at der sker en evaluering. Det kan jo være, at det hele kuldsejler undervejs.

Kl. 15:30

Første næstformand (Bertel Haarder):
Fru Pernille Skipper for en kort bemærkning.

Pernille Skipper (EL):

Tak. Og tak til den konservative ordfører for, hvad skal man sige, at anerkende noget af den kritik, der har været. Det synes jeg er positivt, og jeg synes, det er positivt, at den konservative ordfører også får udtrykt, at netop det, vi så i går, da Jyllands-Posten afslørede, at man altså har undtaget hele 58 selskaber, er tegn på, at der i hvert fald er grund til bekymring om, hvordan man så har tænkt sig at anvende den her lovgivning. Cadeau for det.

Ordføreren siger, at man om 3 år vil se på, hvordan loven arter sig, altså om den arter sig, som vi har forventet. Jeg kunne godt tænke mig at høre: Hvordan forventer ordføreren, at loven arter sig, og hvordan har man tænkt sig at tjekke det? Vil Det Konservative Folkeparti sidde og se alle de ansøgninger om aktindsigt igennem, som *ikke* er blevet imødekommet, for at finde ud af, om det nu var en god eller dårlig idé? Eller vil Det Konservative Folkeparti sætte sin lid til Justitsministeriets embedsmænd, når de formentlig om 3 år fortæller os, at vi slet ikke skal være bekymret, for det skal nok gå alt sammen?

Kl. 15:31

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:31

Tom Behnke (KF):

Nej, det behøver vi heldigvis ikke at gøre, fordi vi har et åbent demokrati i Danmark. Det vil være sådan, at hvis de, som har søgt om aktindsigt i det ene eller det andet, får afslag, så skal de nok sørge for at gøre opmærksom på det. Så det behøver vi såmænd ikke sidde at følge med i – det skal vi nok få at vide helt stille og roligt. Det er også derfor, jeg siger, at det slet ikke er sikkert, at det her kommer til at tage 3 år, for det kan godt være, at det undervejs i den proces viser sig, at den måde, man har valgt at tolke det på, slet ikke er så snæver, som det var meningen politisk set, da vi vedtog den her lov. Det er muligt, at det sker. Så vil det på det tidspunkt være en ny situation, som vi handler efter. Så det behøver ikke at tage 3 år.

Men det, jeg siger, er: Når der er gået 3 år, er det i hvert fald senest på det tidspunkt, at der kommer til at ske en officiel evaluering af det her, som Ombudsmanden kommer til at stå i spidsen for at lave grundlaget for, som bliver afleveret i ministeriet, som så laver evalueringen, der bliver overdraget til Folketinget, senest på det tidspunkt. Men der kan sagtens ske noget undervejs, der gør, at man bliver nødt til at sadle om og sige: Hov, det her holder ikke.

Men selv hvis Det Konservative Folkeparti på det tidspunkt – det er mere, inden nogle får julelys i øjnene – tilslutter sig de tre øvrige partiers ønske om at ændre på de her tre paragraffer, så er det stadig væk ikke noget flertal. Så det er jo ikke sådan, at der sker en revolution, men vi er som Konservative i øjeblikket i gang med at se til, at vi respekterer den landsrådsbeslutning, der er truffet, nemlig at vi er kritiske over for de her tre paragraffer.

Hvis man f.eks. afskaffer § 22 fuldstændig, betyder det jo ikke kun, at der bliver aktindsigt i ministres kalendere; det betyder, at der bliver aktindsigt i samtlige 900.000 offentligt ansattes kalendere. Det er måske lige voldsomt nok.

Kl. 15:33

Første næstformand (Bertel Haarder):
Pernille Skipper.

Kl. 15:33

Pernille Skipper (EL):

Ja, som der er i dag, hvor der stadig væk ikke er nogen, der har svaret på, hvilket problem der er. Altså, det skal vi stadig væk holde fast

i. Der er tale om bestemmelser, som mindsker adgangen til aktindsigt, mindsker åbenheden, og der er ikke en eneste i den her Folketingsaal, der har kunnet svare på, hvor den åbenhed, vi har i dag, er et problem. Det grænser til det provokerende.

Hvordan har Konservative tænkt sig at gennemføre en evaluering? Ombudsmanden kan svare på, om loven bliver overholdt eller ej. Så kan Justitsministeriets embedsmænd sige: Loven bliver overholdt sådan i det store hele, så det er rigtig godt.

Hvordan har man tænkt sig at vurdere kvaliteten, altså om indholdet af loven er godt nok? Har Konservative tænkt sig, at vi skal se på de afslag, der er blevet givet, og vurdere, om vi synes, at det var i orden, at de blev forholdt offentlighedens søgelys? Eller hvordan vil man helt konkret tage stilling?

Kl. 15:34

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:34

Tom Behnke (KF):

Det er i hvert fald meget nemt at svare på, for det, der kommer til at ske, er – det vil jeg forudse nu her, jeg gætter bare – at i det omfang, der vil være nogle sager med noget kød på, hvor man bliver nægtet aktindsigt, så vil de blive overdraget til Ombudsmanden som klagesager. Ombudsmanden vil behandle dem som klagesager og komme frem til en konklusion: Burde man eller burde man ikke have givet aktindsigt i de her tilfælde? Så de sager, som Ombudsmanden kommer til at behandle, er jo dem, der kommer til at ligge til grund for evalueringen.

Man kan jo ikke vide det helt sikkert med den danske presse, men jeg vil tro, at hvis medierne får afslag på aktindsigt i noget, de mener at skulle have haft aktindsigt i, så vil det i sig selv give anledning til, at der kommer en artikel i medierne – det tror jeg. Derfor får vi mulighed for at følge med i, hvordan det her kommer til at gå.

Alle de sager, hvor der bliver givet aktindsigt, behøver vi ikke at bekymre os om. I de sager, hvor der bliver givet afslag, vil man selvfølgelig efterfølgende sidde og vurdere, om det var en sag, hvor man burde have givet aktindsigt, altså om der var kød på den sag.

Så skal vi som folketingsmedlemmer såmænd nok få at vide, at her var der et problem – og så kan vi jo forholde os til det.

Kl. 15:35

Første næstformand (Bertel Haarder):
Fru Pia Adelsteen for en kort bemærkning.

Kl. 15:35

Pia Adelsteen (DF):

Jeg skal bare høre ordføreren, om det er alle ting, man vil tage med i evalueringen. Her tænker jeg bl.a. også på tidsfristerne, som jo blev udråbt til at være en stor forbedring i forhold til den eksisterende offentlighedslov. Er det også sådan noget, man vil tage med i den evaluering, sådan at det er et samlet hele, og at man får et overblik over hele offentlighedsloven og over, om nu alting er helt, som det skal være?

For det er jo rigtigt, som fru Pernille Skipper siger, at Ombudsmanden vurderer, om loven bliver overholdt. Og vi har jo haft en høring med ombudsmanden, og han sagde netop sådan noget med, at de eksisterende tidsfrister jo ikke bliver overholdt, og nu bliver de så forbedret – det kan vi godt kalde det, men det mener jeg personligt ikke at de gør, men det er det, man har udråbt det til. Altså, er det det hele, man vil se på fra konservativ side?

Kl. 15:36

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Tom Behnke (KF):

Ja, og ikke bare fra Konservatives side. Det er sådan set det, der er meningen med evalueringen, altså at man ser på hele offentlighedsloven og evaluerer det hele. Det, vi skal huske på, er, at det, der lå forud for den offentlighedslov, vi nu har, var, at Ombudsmanden mest af alle var med til at sætte dagsordenen for den praksisudvikling, der har været, hvor man jo et langt stykke hen ad vejen gav aktindsigt i noget, men hvor man egentlig ikke behøvede at gøre det efter den gamle lov. Men det var blevet praksis, at det gjorde man, hvorefter Ombudsmanden ligesom konfirmerede det og sagde: Jamen så gør vi det fremover.

Det er i mange af de sager, på mange af de områder, man med den nye offentlighedslov tog det til efterretning og sagde: Når vi nu alligevel har aktindsigt, skriver vi det ind i loven, sådan at det ikke bare er en praksis, men at det rent faktisk står i lovgivningen. Så ombudsmandsinstitutionen er slet ikke uvant med at forholde sig til praksis, altså ikke kun til lovgivningens ordlyd, men også til praksis.

Kl. 15:36

Første næstformand (Bertel Haarder):
Pia Adelsteen.

Kl. 15:36

Pia Adelsteen (DF):

Det er også rigtig godt. Men det, jeg bare sådan fisker lidt efter på en sikkert ganske kluntet måde, er, hvad det er, der skal til, for at De Konservative sådan går ind måske før de 3 år og siger: Vi bliver simpelt hen nødt til at tage den her lov op til revision allerede nu?

Kl. 15:37

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ordføreren.

Kl. 15:37

Tom Behnke (KF):

Det er meget svært at svare konkret på. Vi har haft den opfattelse, haft den tilgang til offentlighedsloven under hele behandlingen – og så forud for vores landsråds beslutning – at offentlighedsloven skal give mest mulig aktindsigt. Der er så nogle steder, hvor vi er enige om at man kan lave nogle begrænsninger – hvor det kan være nødvendigt at lave nogle begrænsninger – ingen problemer i det.

Men vi bliver jo så nødt til at holde øje med, om den her velvilje til meget mere aktindsigt rent faktisk giver mere aktindsigt i virkelighedens verden. Og hvis det viser sig, at der i den ene sag efter den anden bliver lukket ned og lukket ned, vil vi jo begynde at sige:

Hov, det var ikke det, der var meningen. Meningen var jo kun, at man skulle bruge de her paragraffer – de tre, som er nævnt her, eller i hvert fald § 24 om ministerbetjening – meget, meget snævert. Det vil vi selvfølgelig vurdere i de konkrete sager, der kommer op. Men at sige præcist, hvor snævert snævert er, er svært, og jeg tror heller ikke, der er nogen, der ved, hvor stor en snæver vending er i diame-

Kl. 15:38

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til alle ordførerne. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Pernille Skipper.

Kl. 15:38

(Ordfører for forslagsstillerne)

Pernille Skipper (EL):

Tak for det, og tak for debatten.

Den nye offentlighedslov træder i kraft den 1. januar 2014, og det betyder kort og overordnet, at der bliver mindre adgang til at se

magthaverne efter i kortene. Det har vi diskuteret mange gange, hvilket der også er mange, der har påpeget i dag, og fred være med det, men det er altså særligt de her tre bestemmelser, §§ 22, 24 og 27, som vil lukke ned for adgangen til aktindsigt, mindske åbenheden omkring nogle helt centrale politiske beslutningsprocesser. Det handler ikke om DSB's Kort & Godt-Kiosker, eller hvad vi ellers kan finde på at diskutere, eller en kommune eller KL. Det handler om ministerierne, departementerne og folketingsmedlemmer, som forhandler forlig, der har en kæmpe betydning for vores land og vores samfund, og det er der, hvor den helt, helt centrale magt ligger. Man har besluttet sig for at lukke ned, og så vil man samtidig prale af, at der i øvrigt også er nogle andre steder, hvor man åbner op, og så skal det nok gå det hele.

Men der er faktisk også sket noget nyt, siden offentlighedsloven blev vedtaget. Selv om der er flere, der har prøvet at påpege, at der egentlig ikke er sket noget i de sidste 5 måneder, så er der faktisk sket noget nyt. Det er årsagen til, at vi behandler det her lovforslag fra Enhedslisten. Den ene årsag er jo belejligt i hvert fald, at vi allerede nu har kunnet se et enkelt eksempel – i går – på, hvordan loven bliver anvendt. Det synes jeg at der er god grund til at diskutere. Jo mere vi ser den her lov blive udrullet, jo bedre er det, at vi får diskussionen i Folketingssalen. Det er rigtig vigtigt, at vi holder øje.

Samtidig er der endnu et partis bagland, der har meldt sig på banen i diskussionen. Vi har tidligere diskuteret, hvordan De Radikales landsmøde har besluttet: »Undtagelse for aktindsigt af alle dokumenter, der kan anvendes til brug for ministerbetjening, er en klar indskrænkning af de hidtidige principper for aktindsigt, hvilket Radikale Venstre er imod«. SF's landsmøde har også erklæret, at offentlighedsloven indeholder elementer, der mørklægger dele af den politiske beslutningsproces, og har vedtaget, at SF vil arbejde for at fjerne de dele, som indskrænker demokratiet. Senest har De Konservatives landsråd så også vedtaget, at Det Konservative Folkeparti mener, at §§ 22, 24 og 27 skal ruller tilbage, og det er det, vi diskuterer lige nu. Det er §§ 22, 24 og 27.

Hvis vedtagelserne fra partiernes bagland står til troende, var vi tæt på et flertal i Folketinget. Hvis partiernes holdning står til troende fra før, de satte sig på ministertabureterne, så ville det slet ikke være nødvendigt at stå her i dag, fordi så ville den nye offentlighedslov aldrig have været vedtaget. Da den tidligere regering fremlagde forslaget, var det samtlige af de nuværende regeringspartier, der sagde nej, og justitsministeren sagde endda selv dengang personligt, at den omtalte § 24 savner enhver begrundelse. Siden da har han og øvrige kollegaer fra regeringspartierne fået sig en flot taburet, en pæn ministerbil og en hel masse beslutninger, der skal træffes, som nærmest træffes bag lukkede døre, så man ikke bliver stillet så meget til ansvar for dem. Siden dengang har piben fået en anden lyd.

Det leder mig så til det sidste, som er den egentlige begrundelse for, at Enhedslisten har fremsat det her forslag. Det er, at vi faktisk kan nå det endnu. Hvis vi vedtager det her lovforslag, behøver vi ikke at stå den 1. januar med en indskrænkning af vores demokrati, så behøver vi ikke at gå nedad i antikorrupsionsindekset i Transparency International, fordi så har vi ikke indskrænket åbenheden og offentligheden. Hvis vi vedtager det her lovforslag, betyder det, at pressen, Folketinget og befolkningen stadig væk kan følge med der, hvor den helt centrale magt ligger.

KL 15:43

Vi har den holdning, at åbenhed er udgangspunktet i et demokrati. Skal der være noget, der skal lukkes ned, skal man have en rigtig god grund til det. Er der noget, man gerne vil holde hemmeligt, skal man have en rigtig god grund til det. Vi har ikke formålet herinde i Folketinget, da vi havde debatten i foråret og ej heller i dag, at levere et eneste argument for, hvorfor den åbenhed, vi har i dag, er et problem. Det må jo så være konklusionen, at man ønsker at lukke ned, fordi det er irriterende, når befolkningen og den kritiske presse føl-

ger med i, hvordan man forvalter en magt. Det synes jeg ikke bare er pinligt, men også bekymrende for vores demokrati, og jeg håber da, at man mellem første og anden behandling så bruger tiden på at tage diskussionen i sine folketingsgrupper og tænke sig om en ekstra gang.

KL 15:44

Første næstformand (Bertel Haarder):

Først en bemærkning fra hr. Jan E. Jørgensen.

KL 15:44

Jan E. Jørgensen (V):

Tak. Enhedslisten har stillet nogle ændringsforslag til offentlighedsloven. Skal jeg forstå det sådan, at hvis de ændringsforslag blev vedtaget, ville Enhedslisten sådan set være tilfredse med offentlighedsloven?

KL 15:44

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ordføreren.

KL 15:44

Pernille Skipper (EL):

Der er mange ting, der stadig kan blive bedre i den, men jeg kan love hr. Jan E. Jørgensen, at jeg nok skal lade være med at gå ham så meget på nerverne, hvis han stemmer for det her ændringsforslag.

KL 15:44

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til ordføreren for forslagsstillerne.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

17) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om indgåelse af aftaler, der skal bidrage til effektiv udmøntning af afsoning i hjemlandet og til tættere samarbejde om efterforskning og kriminalitetsforebyggelse.

Af Karsten Lauritzen (V), Peter Skaarup (DF), Simon Emil Ammitzbøll (LA) og Tom Behnke (KF).

(Fremsættelse 22.10.2013).

KL 15:45

Forhandling

Første næstformand (Bertel Haarder):

Forhandlingen er åbnet, og jeg giver først ordet til justitsministeren.

KL 15:45

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Tak for det, formand. Som det rigtigt nok er sagt, er det beslutningsforslag, som vi nu skal behandle, og to tidligere fremsatte beslutningsforslag – senest det, der hed B 9, og som blev fremsat i sidste folketingssamling – delvis enslydende. Regeringen har ikke kunnet støtte nogen af de tidligere fremsatte forslag, og jeg skal allerede nu

tilkendegive, at regeringen heller ikke kan støtte det foreliggende forslag.

Forslagsstillerne lægger op til at pålægge regeringen at indgå bilaterale aftaler med andre EU-lande og øvrige relevante lande, som det hedder, om hjemsendelse af udenlandske kriminelle til fortsat strafafsoning i hjemlandet. Forslaget pålægger også regeringen at arbejde for, at EU-reglerne ændres, så domfældte udlændinge, der mangler at afsone helt ned til 1 måned af den idømte straf, kan overføres til afsoning i hjemlandet. Endvidere skal det politimæssige samarbejde om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet styrkes, og straffesager mod udlændinge, der kan overføres til afsoning i hjemlandet, skal hastebehandles i domstolssystemet.

Først vil jeg gerne slå fast, at regeringen er enig i, at vi skal løse kriminalforsorgens kapacitetsproblemer. Regeringen er også enig i, at det i den forbindelse selvfølgelig er vigtigt at have fokus på, at domfældte udlændinge, der er udvist af Danmark, så vidt muligt kommer til at afsone i deres hjemland. Af flere grunde kan vi ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag. Det gælder både forslagens pointer og ønsker om, at der indgås bilaterale aftaler med økonomisk støtte til hjemlandet, og forslaget om en ændring af EU-reglerne. En væsentlig grund til det er, at arbejdet med at overføre domfældte til hjemlandet faktisk allerede prioriteres meget højt af regeringen. Bare siden regeringen trådte til, har der været iværksat en hel række tiltag på området. Det skal jeg komme ind på senere. De her tiltag har faktisk allerede givet tydelige resultater.

Som bekendt indgik regeringen sidste år en ny flerårsaftale om kriminalforsorgens økonomi med Enhedslisten, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti. Den aftale har jo netop til formål at sikre den fornødne kapacitet i kriminalforsorgen. En del af aftalen går ud på at forstærke indsatsen for at sikre, at udvisningsdømte kriminelle udlændinge afsone i deres hjemlande. Der er nu sat klare og ambitiøse mål for myndighedernes behandling af de her sager om overførsel af strafafsonere. Det gælder både, for så vidt angår sagsbehandlingstiden og også antallet af overførselssager vedrørende udvisningsdømte, der skal rejses. Aftalen indeholder bl.a. en række sagsbehandlingsfrister, som skal overholdes af Direktoratet for Kriminalforsorgen og også af Justitsministeriet ved behandlingen af de overførselssager, som vi her taler om. De frister er overholdt i samtlige sager, der er rejst i 2013.

Som en del af flerårsaftalen blev der også etableret det, vi kaldte en særlig Task Force Hjemsendelse, som er placeret i Justitsministeriet, og den her Task Force Hjemsendelse skal generelt sikre, at indsatsen for at overføre udenlandske indsatte til afsoning i hjemlandet skal være både hurtig, men selvfølgelig også effektiv. Taskforcen har som led i den indsats bl.a. etableret bilaterale kontakter med Polen, Rumænien og Litauen, som er nogle af de EU-lande, hvorfra der sidder et stort antal indsatte i vores fængsler. Senest er der taget kontakt til Serbien for at etablere et tættere samarbejde om overførsel af dømte.

Jeg kan oplyse Folketinget om, at den styrkede indsats, som altså er sat i værk af et bredt flertal her i Folketinget, foreløbig har båret så meget frugt, at der pr. 26. november her i år er overført 31 domfældte til afsoning i hjemlandet. 7 af de her afsonere afsonede domme på mellem 10 og 15 års fængsel, og det frigør selvsagt kapacitet i kriminalforsorgen. Til sammenligning med de her 31, som allerede er overført, i 2013 vel at mærke, så blev der i 2011, hvor den tidligere regering jo havde et vist ansvar det meste af året, overført 2 – jeg siger 2! – udlændinge til afsoning i hjemlandet. De tiltag, som blev iværksat i flerårsaftalen, har som sagt allerede haft en tydelig effekt på antallet af udlændinge, der overføres til afsoning i hjemlandet. Derfor er vi godt på vej mod at nå et niveau, der svarer til det, vi har aftalt at vi skulle nå, nemlig niveauet i de andre nordiske lande.

Alligevel er der med forslaget lagt op til, at regeringen skal pålægges at optage forhandlinger om bilaterale aftaler med relevante

lande i og uden for EU, der indebærer, at udlændinge, der mangler at afsone helt ned til 1 måned af den idømte straf, skal kunne overføres til afsoning i hjemlandet. Det foreslås som sagt også, at regeringen skal pålægges at arbejde for en tilsvarende ændring af de eksisterende EU-regler på området.

Kl. 15:50

Jeg tror desværre ikke, det er realistisk ej heller hensigtsmæssigt at gå den her vej. Til forslaget om bilaterale aftaler vil jeg sige, at jeg ganske enkelt har meget svært ved at forestille mig, at lande med et større antal indsatte i danske fængsler vil være interesseret i at påtage sig sådan en forpligtelse. Der vil jo være tale om forpligtelser, som er betydelig – betydelig – mere vidtgående end dem, der følger af den EU-rammeafgørelse eller af de internationale regler i øvrigt, som er med til at diktere, hvad vi kan gøre på det her område. Jeg er da heller ikke bekendt med, at der findes eksempler rundt omkring os på sådanne vidtgående aftaler.

Jeg tror heller ikke, at det er en god idé at bevæge sig ind på den her vej med økonomisk støtte til fængselsprojekter eller lignende i hjemlandet. Selv om det for en umiddelbar betragtning måske kan virke som en slags løftestang for at få flere overført til afsoning, er jeg bekymret for, om det rent faktisk vil have den modsatte effekt. En økonomisk støtte vil selvfølgelig hurtigt kunne sprede sig som ringe i vandet til andre lande, og det vil dermed faktisk kunne gøre det vanskeligere eller i hvert fald betydelig dyrere at få overført udenlandske dømte til afsoning i hjemlandet.

Jeg synes også, det er værd fremhæve, at det desværre tager tid at skulle behandle en overførselssag. Efter min opfattelse vil det derfor i praksis meget sjældent på så kort tid kunne lade sig gøre at gennemføre en overførselssag af en domfældt, altså når man har en, der mangler at afsone 1 måned af sin straf, og den pågældende vil altså ikke kunne nå at blive overført til hjemlandet, inden vedkommende de facto skal løslades. Derfor handler indsatsen her og nu ikke om at indgå flere formelle aftaler; det handler faktisk om det, vi er godt i gang med, nemlig et praktisk samarbejde, og det er som sagt også det, den taskforce, vi har oprettet med et bredt flertal her i Folketinget, altså Task Force Hjemsendelse, arbejder på.

For så vidt angår forslaget om at arbejde for en revision af EU-reglerne, synes jeg, det er vigtigt at gøre opmærksom på, at de nye EU-regler om overførsel, hvis man bevæger sig ind på den vej, selvfølgelig vil være omfattet af vores retsforbehold. Danmark vil derfor ikke kunne vedtage eller deltage i vedtagelsen af nye EU-regler på området, og eventuelle nye EU-regler ville så i givet fald ikke kunne gælde og ville ikke skulle gælde for Danmark. Danmark vil samtidig risikere at falde helt ud – altså falde helt ud – af det allerede eksisterende samarbejde. Det siger sig selv, at det ønsker regeringen ikke. Jeg tror faktisk heller ikke, det er det, som forslagsstillerne har en ambition om eller reelt ønsker sig.

Det er samlet set derfor regeringens opfattelse, at der hverken er behov eller mulighed for fra dansk side at forsøge at ændre EU-rammeafgørelsen. Situationen er i øvrigt den, at 16 medlemsstater på nuværende tidspunkt har implementeret rammeafgørelsen om overførsel af domfældte. De resterende medlemsstater er – efter hvad vi har fået oplyst – i gang med at implementere den, og vi ser naturligvis gerne, at endnu flere lande så hurtigt som overhovedet muligt får reglerne gennemført. Det gode er, at det er på vej.

Regeringen kan heller ikke støtte den del af forslaget, der vedrører det internationale politisamarbejde. Som jeg også redegjorde for i forbindelse med første behandling af beslutningsforslag B 9, har dansk politi allerede i dag i et meget vidt omfang mulighed for at samarbejde internationalt, når det gælder bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet. Via det europæiske politisamarbejde, Europol, har dansk politi i dag et godt og også effektivt politisamarbejde med de øvrige EU-lande, herunder ikke mindst de østeuropæiske lande. Samtidig har politiet styrket den nationale indsats ved at

oprette en række taskforces, som bl.a. skal sætte ind over for bande-kriminalitet og også indbrudskriminalitet. Politiet gør altså allerede i dag god brug af de muligheder, der er på området, og som efter regeringens opfattelse er fuldt ud tilstrækkelige. Regeringen er derfor af den opfattelse, at der heller ikke er behov for yderligere tiltag på området for efterforskning og forebyggelse af grænseoverskridende kriminalitet.

Så er der endelig et ønske fra forslagsstillerne om, at man skal pålægge regeringen at sikre, at straffesager mod udlændinge hastes behandles i domstolssystemet. Til det vil jeg sige, at de danske domstole jo allerede i dag har en stærk ambition om generelt at afkorte sagsbehandlingstiderne. Som jeg gav udtryk for ved behandlingen af beslutningsforslaget, som jeg omtalte før, altså B 9, kræver en oprioritering af én sagstype jo imidlertid, at en anden sagstype nedprioriteres, medmindre domstolene tilføres de fornødne ekstra ressourcer.

Kl. 15:55

Ganske ligesom sidste gang forholder forslagsstillerne sig jo desværre ikke til, hvor finansieringen til et sådant initiativ skal komme fra. Og jeg må jo igen – jeg fik ikke noget særligt svar sidst – spørge forslagsstillerne, hvad man egentlig har forestillet at vigtigheden af den her sagstype skulle afvejes over for. Er det f.eks. en sag om voldtægt eller anden personfarlig kriminalitet begået af en dansker? Hvad vejer mest i de her situationer?

Så sammenfattende finder regeringen – måske ikke overraskende – at med de mange initiativer, der allerede er iværksat, er vi godt på vej. Der bliver nu overført mange flere end under den tidligere regering. Det er det, der er målet i den brede aftale, vi har lavet om kriminalforsorgen, og det arbejde vil selvfølgelig fortsætte. Og derfor kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Kl. 15:56

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er foreløbig ingen, der har meldt sig for korte bemærkninger. Så er det Trine Bramsen som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 15:56

(Ordfører)

Trine Bramsen (S):

Udlændinge, der kommer til Danmark med det formål at begå kriminalitet, er ikke velkomne her. Det står ikke til diskussion, og derfor glæder jeg mig også over, at politiets indsats er skærpet, og at antallet af udlændinge, der sendes tilbage til deres hjemland til afsoning, er højere end nogen sinde tidligere. Det skyldes ikke mindst en handlekraftig regering, der tager problemet med udenlandske kriminelle dybt seriøst. Ikke mindst har initiativerne i flerårsaftalen om kriminalforsorgen og Task Force Hjemsendelse vist sig yderst effektfulde – en aftale, som Enhedslisten, Liberal Alliance og Konservative i øvrigt bakkede op om. Og man kan da kun undre sig over, at hverken DF eller Venstre ønskede at være en del af de initiativer, der sikrer, at udlændinge hjemsendes til afsoning. Jeg undrer mig også over, at forslagsstillerne ikke gennemførte initiativerne på området, da de selv sad i regering, men hele tre gange har forsøgt at pålægge den nuværende regering at gennemføre initiativerne – og dette, selv om vi for længst har strammet markant op på indsatsen.

Med forslaget her ønsker forslagsstillerne, at Danmark skal indgå aftaler med andre EU-lande om hjemsendelse af udenlandske kriminelle til afsoning i hjemlandet. Dette gælder både i forhold til øget samarbejde, sagsbehandlingstider og fastsatte tidsfrister for domsafsoning. Der er allerede sat målrettet ind på de områder, som jeg her nævnte. Jeg glæder mig til at høre, om forslagsstillerne selv tror på, at de pågældende lande frivilligt vil indgå aftaler med Danmark, hvor de pålægger sig selv at tage imod langt flere kriminelle til afsoning. Jeg værdsætter selvfølgelig, at forslagsstillerne anerkender, at

vi har en regering, der har gode internationale relationer og er dygtige til at opnå resultater, også internationalt og også de svære af slag-sen. Men på dette punkt er flere bilaterale politiske aftaler ikke løsningen. Det er samarbejdet, der er så afgørende for at opnå resultaterne, og det har regeringen allerede igangsat med målbare resultater, eksempelvis med Task Force Hjemsendelse.

Jeg er for så vidt også enig i, at nye EU-regler på området kunne være nyttige, men jeg må samtidig minde om, at Danmark har et retsforbehold – et forbehold, som jeg er spændt på at høre om særlig forslagsstillerne fra Dansk Folkeparti ønsker ophævet. For det ville jo være en forudsætning for, at nye EU-regler om overførsel ville kunne anvendes i Danmark. Man kan også forestille sig, at en stramning af EU-reglerne vil betyde, at aftaler, som Danmark allerede er en del af, vil ophøre, da det samtidig vil være en anledning til at håndhæve det danske retsforbehold.

Danmark vil altså risikere at falde helt uden for det allerede eksisterende samarbejde, og det er ikke det, som denne regering ønsker. Vi har en regering, der har styrket indsatsen massivt og har gjort, at vi får sendt flere udlændinge til afsoning i hjemlandet end nogen sinde tidligere. Indsatsen er styrket massivt, flere udlændinge end tidligere sendes hjem.

Jeg vil gerne takke de øvrige regeringspartier, Enhedslisten, Konservative og Liberal Alliance, som har været en del af den her indsats, der har sikret, at flere udlændinge sendes hjem til afsoning.

Så skal jeg på vegne af Socialdemokraterne meddele, at vi ikke kan støtte dette forslag.

Kl. 16:00

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har meldt sig med en kort bemærkning. Det er hr. Dennis Flydtkjær, Dansk Folkeparti.

Kl. 16:00

Dennis Flydtkjær (DF):

Tak for det. Fru Trine Bramsen startede med næsten at rose sig ved at sige, at man aldrig har sendt så mange hjem, som man gør nu. Kan den socialdemokratiske ordfører ikke bekræfte, som ministeren sagde, at det er 31 indtil videre i år? Men svenskerne ligger altså på omkring 60, nordmændene på omkring 50, altså langt flere end Danmark. Er det så måske ikke lidt forfejlet, at man skamroser sig selv for at sende mange hjem, når man ligger på cirka halvdelen af det antal, som man hjemsender i vores nabolande?

Kl. 16:01

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 16:01

Trine Bramsen (S):

Nu afhænger antallet af hjemsendte jo af, hvor mange udlændinge der kan sendes hjem, og mig bekendt er der markant flere udlændinge i Sverige, også kriminelle udlændinge, end der eksempelvis er i Danmark. Så medmindre Dansk Folkeparti ønsker, at vi kommer op på samme mængde kriminelle udlændinge i Danmark som i Sverige, for at vi så kan sende det samme antal hjem og dermed få den samme procentandel, så tror jeg ikke, at der er noget at komme efter dér.

Hvis man holder det her antal, som bliver sendt hjem nu, op imod, hvor mange der blev sendt hjem i 2011 eksempelvis, hvor antallet var to, så er der da sket en markant fremgang. Arbejdet er ikke slut endnu, men jeg tillader mig at glæde mig over, at vi har en regering, der rent faktisk har taget den her problemstilling seriøst, og som rent faktisk har gjort noget ved det – modsat den regering, som Dansk Folkeparti støttede.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Hr. Dennis Flydtkjær.

Dennis Flydtkjær (DF):

Kan fru Trine Bramsen så ikke oplyse os andre om, hvor mange der er i Sverige i forhold til i Danmark, som er klar til at blive sendt hjem? I Danmark er der 455 lige nu. Hvor mange er der i Sverige, hvis man mener, at der er mange flere, der er klar til at blive sendt hjem der?

Hvad så med Norge, hvis vi tager den anden vej opad? Der sender man så også langt flere hjem, end man gør i Danmark. Kunne det ikke være en god idé, at vi lærte af det, nordmændene er sindssygt gode til, altså netop det, som vi foreslår i det her beslutningsforslag, nemlig at man får lavet nogle bilaterale aftaler præcis på det grundlag, som Norge har gjort, og som åbenlyst virker?

Jeg synes, det er fint, at man har nedsat den her taskforce, men hvorfor ikke gøre noget af det, som man kan se virker i de andre lande, i stedet for bare at sætte sig ned og så kun sende halvdelen af dem hjem, som de andre gør?

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Trine Bramsen (S):

Nu kan jeg pege på, hvad der virker i Danmark. Og det, der virker i Danmark, er den aftale, som regeringen har indgået med andre partier – ikke med Dansk Folkeparti, for den aftale ønskede Dansk Folkeparti ikke at være en del af. Jeg glæder mig over, at vi har igangsat et arbejde, igangsat initiativer, der rent faktisk får udlændinge sendt hjem – modsat den regering, som Dansk Folkeparti støttede.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det hr. Dennis Flydtkjær som ordfører for Dansk Folkeparti.

(Ordfører)

Dennis Flydtkjær (DF):

Antallet af udenlandske fanger i de danske fængsler og arresthuse har aldrig været større, end det er lige nu. Justitsministeriet har i et svar til Retsudvalget oplyst, at der er omkring 4.224 personer indsat i danske fængsler og arresthuse, heraf er 1.164 registreret som udlændinge. Ud af dem er 709 anholdte eller varetægtsfængslede, som altså ikke er domfældte, der afsone. Der er 455, der afsone en dom, og ud af dem er der 414, der har mere end 30 dage tilbage af den straf, de er ved at afsone, og det er sådan set dem, det her beslutningsforslag handler om.

Beslutningsforslaget handler jo kort sagt om, at vi vil have, at flere udenlandske kriminelle skal afsone i deres hjemland, hvilket vi mener alt for få gør i dag, også sammenlignet med vores nabolande. For som jeg før nævnte i mit spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, ligger Sverige på omkring 60 hjemsendelser om året, og Norge ligger på omkring 50. I Danmark nåede man kun op på 16 i 2012, og i 2013 er det så blevet noget bedre, man ligger på 31, men er stadig væk langt fra, hvad man ligger på i vores nabolande.

Jeg synes, det er vigtigt, at man tænker på, at det her altså handler om folk, der ingen fremtid har i Danmark. Det er folk, der er kommet til Danmark for at begå kriminalitet, og som vi alle sammen me-

ner skal sendes ud, men de får så alligevel lov til at blive i de danske overfyldte fængsler, og det synes vi i Dansk Folkeparti sammen med de andre beslutningsforslagsstillere at der skal gøres noget ved.

Det, vi foreslår i beslutningsforslaget, er jo bl.a., at man får ændret EU-reglerne. I dag skal der være over 6 måneder tilbage af straffens afsoning, før man kan begynde at lave en udleveringsaftale, så der afsone i hjemlandet. Det mener vi så skal sættes så betragteligt ned, at det kun skal være 1 måned. Det vil jo betyde, at det også kommer til at gælde for folk, der bl.a. kommer til Danmark på tyvetogt. Sådan er det jo ikke i dag, for med EU's regler om de 6 måneder, er det faktisk ret grov kriminalitet, der skal til, før man kan få lov til at afsone i sit hjemland.

Noget af det, som beslutningsforslaget også handler om, er, at vi ønsker, at man i øget grad skal bruge bilaterale aftaler med andre lande, præcis som man gør i Norge og Sverige, hvor det viser sig, at de har haft stor succes med det. Det går ud på, at man skal lave nogle rammer, så det kører mere gnidningsfrit med hensyn til at kunne afsone i hjemlandet, og der kunne man jo bl.a. inddrage nogle økonomiske incitamenter, så det bliver mere attraktivt for hjemlandene at tage imod dem.

En tredje ting, der er i beslutningsforslaget, er, at vi mener, man skal lave en hastebehandling i domstolssystemet, så de folk, der bl.a. kommer hertil på røvertogt, kommer hurtigere igennem domstolssystemet og dermed også hurtigere kan komme til afsoning i hjemlandet.

Jeg synes også, man skal have i tankerne, hvis det lykkes at få flere til at afsone i hjemlandet, at standarden i fængslerne i bl.a. Østeuropa er noget ringere, end den er i Danmark. Og jeg er ret sikker på, at det altså vil afskrække en del fra at komme hertil på tyvetogt, hvis de ved, at de ikke kommer ind i de danske luksuriøse fængsler med fjernsyn på værelset, kunst på væggene osv., men derimod kommer hjem til Østeuropa, hvor fængselsforholdene er noget ringere. Jeg tror helt sikkert, at det kunne afskrække nogle fra at komme her til landet for at begå tyveri.

Hvis vi så forestiller os, at det her forslag bliver vedtaget, og at regeringen indgår de her foreslåede bilaterale aftaler med f.eks. de østeuropæiske lande, er jeg ret sikker på, at det vil betyde, at vi får en langt lavere kapacitetsudnyttelse af vores fængsler. Det vil frigøre en masse midler, som vi så bl.a. kan bruge på andre ting.

Det blev før nævnt, at der i forslaget manglede penge til at gøre noget for at få en hurtigere domfældelse, og det er bl.a. nogle af de penge, man kunne spare, hvis man fik overført de østeuropæiske kriminelle til at afsone i hjemlandet. Det frigør altså en masse midler, som man bl.a. kunne føre over i domstolssystemet.

Jeg skal sige, at Dansk Folkeparti naturligvis kan støtte det her forslag, da vi er medforslagsstillere.

Kl. 16:07

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Så er det ordføreren for Radikale Venstre, hr. Jeppe Mikkelsen.

Kl. 16:07

(Ordfører)

Jeppe Mikkelsen (RV):

Tak, formand. Og tak til de borgerlige partier for denne delvise fremsættelse af et tidligere forslag.

Jeg vil godt starte med at understrege, at vi Radikale ikke er imod, at udlændinge afsone i deres hjemland. Det skal selvfølgelig foregå på ordentlige vilkår, men hvis det er i orden, ja, så kan der faktisk være mange fordele i form af besparede skatte kroner og i form af resocialisering. Det er jo noget nemmere at komme videre, hvis man kan kommunikere med fængselspersonalet, og ligeledes er

det nemmere at få besøg af familie, når man ikke er hundredvis af kilometer fra sin hjemegn.

Derfor glæder vi os også over regeringens og EU's indsats på dette punkt. EU er ved at implementere sin rammeafgørelse, som skal sikre meget større fangeudveksling på tværs af de europæiske grænser. Det tager naturligvis noget tid, bl.a. fordi en række lande lige skal have opført nogle fængsler. Det er ikke mange steder, hvor man har ledig fængselskapacitet. De fleste lande har en situation meget lig den danske, hvor man har et meget højt belæg.

Men EU-systemet er den rigtige vej at gå. Det mener den nuværende regering, og det mente den tidligere regering også. Forskellen er dog, at vi i samarbejde med Enhedslisten, Konservative og Liberal Alliance – det vil jeg i øvrigt godt takke for – har sat særlig fokus på området inden for den ramme, som EU-systemet giver. Vi samarbejder ekstra tæt med polske, rumænske og litauiske myndigheder, og et lignende samarbejde er også på vej med de serbiske myndigheder. Det er et relativt nyt intensiveret fokus fra slutningen af 2012, men som justitsministeren nævnte, kan vi allerede nu se, at det har en stor effekt. Vi kommer til at slå alle rekorder i 2013. I slutningen af november var der hjemsendt 31 udlændinge til afsoning i hjemlandet. I 2011 var der tale om blot 2. Jeg håber, vi kan nå endnu højere op i de kommende år, især når alle lande har fået implementeret rammeafgørelsen.

Jeg tror altså, at EU er den rigtige vej at gå. Der skal to til tango, og vi kan ikke bare forvente uden videre, at lande har lyst til at hjemtage fanger og dermed også overtage den udgift, de udgør. Heldigvis er det gennem EU-systemet lykkedes os at komme igennem, bl.a. fordi vi her som lille land står stærkere sammen med øvrige lande. Det er jo i øvrigt lidt paradoksalt, at DF står som forslagsstiller for det her forslag, synes jeg, for de opfordrer regeringen til et endnu tættere samarbejde på retsområdet, vel vidende at vi allerede ligger lige på grænsen af vores retsforbehold. Og med DF's intentioner risikerer Danmark faktisk at ryge helt ud af det hidtidige samarbejde, der foregår inden for den nuværende rammeafgørelse. Vi kan selvfølgelig bare afskaffe retsforbeholdet, hvis det er det, hr. Dennis Flydtkjær og kompagni har lyst til. Det ville vi i hvert fald nok være med på langt hen ad vejen.

Det samme gør sig i øvrigt også gældende i forhold til et endnu stærkere politisamarbejde. Hvis man virkelig ønskede det, så skulle man jo gå ind for at afskaffe retsforbeholdet, så vi kan sikre, at det danske politi fortsat kan være en del af Europolsamarbejdet, også selv om det skulle overgå til at være et overstatsligt samarbejde. Nå, men det er jo en helt anden snak, som dog alligevel er relevant for visse af forslagsstillerne.

Men for nu at opsummere: Som sagt mener vi Radikale, at det går fremad med målet om at hjemsende flere udlændinge til afsoning, et mål, som jeg kan forstå, at vi faktisk deler på tværs af partierne i Folketinget. Vi mener, at det er de rigtige tangenter, vi spiller på i øjeblikket, og derfor kan vi ikke bakke op om beslutningsforslaget. Tak.

Kl. 16:11

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har meldt sig med en kort bemærkning. Fru Pernille Skipper, Enhedslisten.

Kl. 16:11

Pernille Skipper (EL):

Tak. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ordføreren om, hvad det er i retsforbeholdet, der forhindrer et internationalt samarbejde. Jeg er i øvrigt enig i holdningen til det beslutningsforslag, der ligger her, men nu siger De Radikales ordfører, at retsforbeholdet forhindrer et tættere internationalt samarbejde om efterforskning og forebyggelse. Kunne ordføreren f.eks. forklare mig, hvor Norge har et mindre sam-

arbejde om efterforskning og forebyggelse af grænseoverskridende kriminalitet i Europa, end Danmark har?

Kl. 16:12

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 16:12

Jeppe Mikkelsen (RV):

Nu er det ikke så meget det, beslutningsforslaget handler om som sådan, men jeg var lidt inde på det, kan man sige, i min ordførertale, så det synes jeg er helt fair. Jeg erindrer, at politiet tidligere har været ude at anmærke, at det flytter sig meget, meget hurtigt i Europolsamarbejdet i øjeblikket, og at man kan komme i en situation, hvor man fra dansk side kan komme i klemme på grund af retsforbeholdet. Det juridisk tekniske kan jeg ikke som lægmand, men jeg vil påpege, at landets politi har været ude at advare om, at det her faktisk kan blive et stort problem.

For det er klart, at en af de allervigtigste ting, som politiet har til rådighed, naturligvis er det grænseoverskridende samarbejde. Vi ser heldigvis, at kriminaliteten generelt set falder, men mere og mere af den bliver organiseret og grænseoverskridende, så det er selvfølgelig supervigtigt, at vi kan samarbejde på tværs af grænserne i frem for alt Europa, fordi det er vores nærområde.

Kl. 16:13

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Pernille Skipper.

Kl. 16:13

Pernille Skipper (EL):

Det, ordføreren siger, synes jeg er interessant, for det, der blev sagt i talen, var, at hvis man ønskede et tættere samarbejde, så skulle man afskaffe retsforbeholdet, og nu får vi at vide, at det, Radikale Venstre bygger det på, er, at politiet har sagt, at det går meget stærkt i Europolsamarbejdet. Kunne vi så ikke få svar på, om f.eks. Norge er udelukket fra at samarbejde med de øvrige europæiske polititjenester? For det har jeg godt nok ikke hørt. Og kunne ordføreren så ikke også i stedet forholde sig til, at Norge, fordi de ikke er med i Europolsamarbejdet og ikke er begrænset af det, men kan udvide deres samarbejde, faktisk har en bedre position i forhold til f.eks. bekæmpelse af menneskehandel, end EU-landene har?

Kl. 16:13

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 16:13

Jeppe Mikkelsen (RV):

Det er min overbevisning, at Danmark ville stå stærkere i forhold til kriminalitetsbekæmpelse, hvis vi ikke havde retsforbeholdet. Det drejer sig jo bl.a. om, at en af de ting, som foregår, og en af de ting, som bliver diskuteret, er, om Europolsamarbejdet skal have en ny udformning. Hvordan det præcis stiller Danmark, tror jeg ikke er blevet helt klart endnu, men der er i hvert fald nogle, der er ude at råbe vagt i gevær, for hvis Europolsamarbejdet bliver løftet fra det mellemstatslige til det overstatslige, så kan vi jo komme i klemme med vores retsforbehold. Det er jo især dér, der ligger nogle problematikker. Jeg kan ikke helt svare på Norges vegne på, hvordan og hvorledes de har tænkt sig at håndtere det, men det er min helt klare overbevisning, at vi står stærkere, hvis vi sidder ved bordet og er med til at forhandle de her ting på plads, end hvis vi ikke gør det.

Kl. 16:14

Kl. 16:18

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det ordføreren for SF, fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 16:14

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg vil gerne starte med at kvittere for forslaget, for jeg tror i hvert fald ikke, at der er nogen tvivl om, at regeringen er meget enig i den overordnede målsætning, nemlig at de udenlandske kriminelle, som fylder op i vores fængsler, skal sendes hjem, og at det skal vi gøre, så snart vi kan det. Vi har ingen tilbud til dem i vores fængsler, som er målrettet dem, og de skal ikke blive her i Danmark, når de bliver løsladt. Og derfor giver det meget god mening, at vi får sendt dem hjem.

Jeg erindrer, at jeg var en af de første, som for alvor tog den her debat om at sende udenlandske kriminelle hjem. Dengang var der bare en borgerlig regering, og at høre oppositionen i dag er næsten som at høre et ekko af mig selv fra dengang. Men jeg synes, at der er en væsentlig forskel, og den forskel er, at vi nu faktisk har en regering, som gør noget på det her område. I 2011 under den borgerlige regering blev der sendt 2 hjem. I år har vi indtil videre nået at sende 31 hjem. Ja, måske kunne man godt tænke sig, at det tal var højere, men jeg synes, det væsentlige er, at vi nu er kommet i gang og er ved at drage nogle erfaringer.

Den her regering gør faktisk noget. Vi har sat os sagsbehandlingsmål, så vi sikrer, at der er fremdrift i sagsbehandlingen. Vi har nedsat en taskforce, som skal sikre, at det sker på den mest effektive måde. Og vi har lavet en udrejseafdeling, fordi det giver sig selv, at dem, der skal ud, ikke nødvendigvis skal have hele paletten af tilbud i kriminalforsorgen, altså fordi det simpelt hen ikke giver mening i forhold til dem. Der fokuserer vi mere på noget udvisningslære. Så jeg synes egentlig, at det her forslag lidt sparker en åben dør ind.

Så skal jeg bare nævne, at jeg faktisk er lodret imod, at man hasterbehandler de her sager. Jeg synes, at det kan give meget god mening at bruge hasterbehandling, f.eks. i sager, hvor det er meget belastende for et offer – vi har f.eks. sagsbehandlingsfrister i sager om vold og voldtægt – eller måske der, hvor unge er indblandet, og hvor hensynet til, at den unge jo også skal videre med sit liv, kan tilsige det. Men jeg synes, det er ret svært at sige, at alle de her sager bare skal forrest i køen. Jeg vil i hvert fald nødig sidde og sige, hvad det så er, der ikke skal prioriteres i den sammenhæng.

Noget af det, der ofte bliver nævnt, også i den offentlige debat, er, om vi ikke bare kan give nogle penge til fængsler uden for Danmark, altså i de her lande. Det ved jeg ikke rigtig om jeg synes er en god idé. Formelt har vi jo faktisk nogle regler, som tilsiger, at man fra hjemlandets side skal tage de her indsatte tilbage til afsoning på anmodning fra Danmark. Så jeg synes, det sender et lidt uheldigt signal, hvis vi siger, at vi sådan set også gerne lige vil give nogle penge for, at man gør det, man egentlig er forpligtet til. Jeg synes, det er et lidt forkert incitament.

Til gengæld vil jeg gerne slå et slag for, at Danmark, som jo faktisk har en fantastisk kriminalforsorg, som er rigtig dygtig til det arbejde med at resocialisere indsatte, i højere grad laver udveksling med de her lande – det er jo primært Østeuropa, må vi jo nok indrømme – med henblik på at skabe en rigtig god kriminalforsorg i de lande, med henblik på at give dem uddannelse og behandling, så vi sikrer, at de ikke vender tilbage til Danmark og laver yderligere kriminalitet. Men penge til fængsler uden for Danmark er jeg ikke begejstret for.

Af de her og mange andre grunde kan vi simpelt hen ikke støtte det her forslag.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er et enkelt medlem, der har meldt sig, og det er hr. Tom Behnke, Konservativt Folkeparti.

Kl. 16:18

Tom Behnke (KF):

Det er i forhold til det sidste med at hasterbehandle sager. Jeg forstår sådan set udmærket SF's ordførers argumenter, og jeg deler dem egentlig også et stykke ad vejen. Som jeg læser det, som vi selv har foreslået her, er det jo ikke et spørgsmål om, at udenlandske sager skal gå forud for alle mulige andre sager, men at hvis man har ligearterede sager, hvis man har ti sager om indbrud og de ni af dem involverer danskere og der så er et, der er begået af en udlænding, så er det det, der er begået af en udlænding, der går forud for de andre ni. Hvis det er det, der er tilfældet, og hvis det er sådan, det skal forstås og læses i beslutningsforslaget, kunne SF så være med på, at den sag kommer foran andre ligeartede sager?

Kl. 16:19

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 16:19

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Jeg synes sådan set, at domstolene skal ekspedere de her sager i den rækkefølge, de kommer ind, og det overlader jeg sådan set fuldstændig til dem at planlægge. Jeg er heller ikke sikker på, at det er her, det store problem findes i forhold til ligeartede sager. Det store problem findes i forhold til sagsbehandlingen, altså det at få de udenlandske myndigheder med på den her overførsel efterfølgende. Jeg tror, det er der, vi skal sætte ind, og det er der, vi skal blive mere effektive. Men er der gode forslag, er jeg da aldrig tilbageholdende med at kigge på dem, jeg mener bare, at det er at sparke en åben dør ind, jeg mener faktisk, regeringen foretager sig vældig meget i den her sag.

Kl. 16:20

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Hr. Tom Behnke.

Kl. 16:20

Tom Behnke (KF):

Ja, det kan jo ikke udelukkes, men nu er det jo politik, vi diskuterer i dag, og det, der gør sig gældende, er, at det at stå fast på det princip, som SF's ordfører her giver udtryk for, ikke kan lade sig gøre, for allerede i dag er det sådan, at domstolene hasterbehandler sager, hvor den tiltalte sidder varetægtsfængslet. Det har vi jo bedt om, netop fordi der er en god grund til, at de sager skal ekspederes hurtigt, for hvad nu hvis man f.eks. har foretaget en forkert varetægtsfængsling? Så allerede i dag er der jo en forskelsbehandling. Vi er ikke jomfruer længere, det er sådan set overstået. Det, vi diskuterer nu og her, er, at lige præcis i indbrudssager er udenlandske kriminelle jo overrepræsenteret, og det eneste, der har en konsekvens af betydning for dem, er, at de bliver sendt hjem hurtigst muligt, og det forudsætter, at sagerne bliver ekspederet hurtigst muligt.

Kl. 16:20

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 16:20

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Nu nævnes der varetægtsfængsling, men der gælder jo lige præcis det forhold, at der kan folk sidde og være uskyldigt dømt, og selvføl-

gelig skal vi gøre meget for at fremme de sager, men det gælder jo sådan set alle varetægtsfængslede. Jeg synes ikke, vi skal fylde vores retssystem op med alle mulige sager, der skal prioriteres før andre, jeg synes, det er virkelig svært at gøre sig til dommer over, hvilket offer der har mest brug for, at vedkommendes sag bliver behandlet her og nu, og derfor bliver vi altså nødt til at tage de her sager ind i den rækkefølge, de kommer. Jeg er ret tryk ved, at det foregår på den måde, som det gør.

Kl. 16:21

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke yderligere medlemmer, der har bedt om ordet. Så er det fru Pernille Skipper som ordfører for Enhedslisten.

Kl. 16:21

(Ordfører)

Pernille Skipper (EL):

Jeg vil starte med at sige, som jeg har sagt nogle gange før, at vi i Enhedslisten synes, det er rigtig fint og endda positivt, hvis man som værende idømt en fængselsstraf kan afsone sin straf tæt på sit hjem, tæt på sine venner, tæt på sin familie i et forsøg på at holde en nogenlunde kontakt til verden omkring sig uden for murene, for det letter faktisk resocialiseringen, og det letter det at være indesluttet for den dømte. Og så ville det selvfølgelig også, hvis man formåede at sende flere tilbage til afsoning i deres hjemland, lette et meget presset dansk fængselssystem. Det er bl.a. derfor, at Enhedslisten også har været med i det kriminalforsorgsforlig, der ligger, hvor man forsøger at gøre mere inden for de rammer og aftaler, der er i EU, for at sende fængselsdømte tilbage til deres hjemland til afsoning, ligesom det allerede i dag er en del af både dansk ret og EU-retten, at man skal tage imod egne statsborgere til afsoning. Hvis der er danske statsborgere, der bliver dømt for en forbrydelse i udlandet, så tager vi dem også hjem til afsoning i Danmark. Hvis det sågar er andre steder i verden end i EU, prøver vi meget ihærdigt på at få vores borgere hjem til afsoning, fordi vi ved, at det er det bedste for alle parter.

Der er dog flere grunde til, at vi ikke kan støtte det her forslag. Først og fremmest er det, hvis jeg må være en lille smule grov og polemisk, fordi det er lidt usagligt. Forslagsstillerne ved godt, at man gør rigtig meget i ministeriet i forvejen, at vi forsøger, så godt vi kan, at der eksisterer aftaler i EU, som skal implementeres, og at der er problemer med at få dem til at træde i kraft, fordi der er problemer i de lande, hvorfra der kommer allerfleste, især fattige mennesker, til Danmark og begår kriminalitet og får en dom herhjemme. Jeg tror ikke, og i Enhedslisten tror vi ikke, at alt det her arbejde kommer til at gå hurtigere af, at man går i gang med en eller anden proces om nogle bilaterale aftaler, fordi man har fået en idé om, at man gerne vil gøre som Norge. Jeg synes i øvrigt, at rigtig meget af vores internationale samarbejde burde foregå mere gennem bilaterale aftaler, men at tro, at det er noget, der kommer til at gå særlig stærkt, er vist naivt.

Så er der nogle andre elementer i det her beslutningsforslag. Man vil bl.a. gerne sørge for, at folk kan sendes tilbage til afsoning i hjemlandet, helt ned til 1 måned afsoning. Det tror jeg vil blive noget frygteligt, bureaukratisk rod, også for de danske myndigheder, for så lille en periode. Man vil gerne lave en hastebehandling i domstolssystemet, som i praksis ikke bare, som SF's ordfører siger, vil sætte nogle sager bagest i køen, men som også vil betyde, at der skal et helt nyt bureaukratisk lag til i vores domstolssystem, hvor man skal til at screene sager for, om de potentielt set kan betyde en dom over for et menneske, som så potentielt set skal afsone den i hjemlandet. Det vil man så sætte et meget presset domstolssystem til at lave en ny screeningsprocedure for. Det tror jeg er for meget, og jeg tror ikke, det kan svare sig i sidste ende. Om ikke andet skal man

nok pege på finansiering til domstolene samtidig, hvis man gerne vil det.

Til gengæld vil jeg så lige slutte af med at rose, at beslutningsforslaget har et element, et forslag om et tættere samarbejde om forebyggelse og efterforskning af grænseoverskridende kriminalitet. Det synes vi lyder som nogle gode, positive tanker. Der er meget lidt konkret om det her i beslutningsforslaget, men det kunne vi måske diskutere nærmere under udvalgsarbejdet. Det er rigtigt, at Norge har nogle rigtig gode erfaringer med samarbejde med især de østeuropæiske lande omkring bekæmpelse af menneskehandel, hvor de har nogle muligheder, som vi ikke har igennem Europol-samarbejdet i EU, og det kunne sagtens være, at vi kunne blive bedre på det punkt; det vil vi meget gerne være med til at tage en diskussion af i Enhedslisten.

Som sagt støtter vi ikke beslutningsforslaget, men vi hilser især fokus på efterforskningen omkring grænseoverskridende kriminalitet meget velkommen, og vi håber, at der kan tages en diskussion af det i udvalget.

Kl. 16:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll som ordfører for Liberal Alliance.

Kl. 16:26

(Ordfører)

Simon Emil Ammitzbøll (LA):

Tak for det. Liberal Alliance er medforslagsstiller på det her forslag, så det kan jo næppe komme som en overraskelse, at vi synes, det er et godt forslag. Det ville jo komme som en overraskelse, hvis jeg sagde det modsatte.

Forslaget indeholder flere forskellige elementer, som har den fælles overskrift, at det handler om, at vi gerne vil have, at kriminelle udlændinge i højere grad kommer til at afsone i deres hjemlande, at vi får nogle aftaler med andre EU-lande, der sørger for, at vi kan få dem til at afsone i hjemlandene – og tidligere, end det sker nu.

Så har der været lidt diskussion mellem nogle af ordførerne: Gør man noget i forvejen? Sker der noget? Og det gør der jo. Altså, Liberal Alliance er med i den kriminalforsorgsaftale, der er lavet sammen med regeringen, De Konservative og Enhedslisten, og den er vi sådan set glade for og tilfredse med at være en del af, fordi man går et lille skridt i den rigtige retning.

Vi er jo kendt i brede kredse som et forligsvenligt parti. Når det er sådan, at man gerne kan trække tingene i den rigtige retning, så skal man selvfølgelig altid gøre det. Og hvis der kun er gode ting og der ikke rigtig er nogen dårlige ting, skal man da lave en aftale, og det har vi gjort med regeringen, og det er vi glade for.

Betyder det så, at man ikke kan gå videre? Nej, selvfølgelig betyder det ikke det, fordi det, man kunne gøre, var nemlig, som der står i forslaget, at forhandle med nogle af de andre EU-medlemsstater og andre relevante stater, for den sags skyld, for at sikre, at vi i større grad får folk til at afsone i hjemlandet og får det gjort hurtigere, end der er lagt op til med den aftale, der kommer. Og det vil sige, at hvis vi får magt, som vi har agt, så vil vi gå længere og hurtigere til værks, end vi gør i dag, men det har selvfølgelig ikke afholdt os fra at få tingene til at gå i den retning, som vi gerne vil have det.

Kan vi få flertal for det her? Det bliver jo nok svært. Regeringen er imod, og det havde vi nok regnet med. Jeg havde jo sat hele min lid til min gode veninde fru Pernille Skipper, der skulle komme her og redde forslaget, men jeg hørte ikke ordførertalen af Enhedslistens ordfører sådan, at det er der, det ender. Men det, vi til gengæld har her, som jeg synes er det vigtigste ved den her debat, er jo et håndslag fra de fire borgerlige partier på, at får de flertal efter næste valg, vil de gerne gå længere, end man har gjort hidtil.

Det er så det, der er i det her, altså et løfte til vælgerne om at gå videre, hvis vælgerne er så venlige at give os flertallet ved næste valg.

Kl. 16:29

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har ønsket at kommentere det. Så er det hr. Tom Behnke for Konservative Folkeparti.

Kl. 16:29

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Hvis man nu et øjeblik skulle komme til at kigge uden for Christiansborgs tykke mure ude i den virkelighed, der befinder sig derude, ville man opdage, at der rent faktisk findes udenlandske kriminelle, som har det ene mål i deres liv at komme et smut til Danmark og begå mest mulig kriminalitet. Om de bliver fanget, eller om de ikke bliver fanget, bekymrer dem overhovedet ikke. Hvis man ikke bliver snuppet af myndighederne, kan man komme hjem med alle sine tyvekoster og har beriget sig, og hvis man bliver snuppet af de danske myndigheder, kommer man ind og sidder i et dansk fængsel, og det er for nogle af de her menneskers vedkommende sådan set bedre end at være under de vilkår, de kom fra i deres hjemland. Så der er egentlig ikke rigtig noget at tabe.

Det, som udenlandske kriminelle virkelig har respekt for, er, hvis de meget hurtigt bliver overført til afsoning i eget hjemland. Det har de respekt for. Det er noget af det, de ikke kan lide. Noget af det, der rygtes ret hurtigt i de kredse, er, hvor det kan betale sig, og hvor man skal holde sig væk fra. Det er der slet ingen tvivl om, og hvis man er i tvivl, kan man bare prøve at spørge de kriminelle udlændinge, hvad det er, de har respekt for. Så kommer svaret prompte: Nå jo, men at sidde i fængsel i Danmark er sådan set bedre end de vilkår, vi kommer fra. Så det er ikke nogen hemmelighed.

Derfor var det også vigtigt, at vi under forhandlingerne med regeringen om en ny flerårsaftale for kriminalforsorgen fra konservativ side rejste det her som et tema og sagde: Vi bliver nødt til at skærpe kursen, vi bliver nødt til at stramme op i forhold til kriminelle udlændinge. Og det lykkedes os fra konservativ side at få en rigtig god aftale med regeringen og regeringspartierne om netop at sætte ind her og stramme op, således at der blev sat nogle krav til, hvor hurtigt man skal være til at ekspedere i hvert fald papirgangen. Det fik vi jo igennem under de forhandlinger. Der blev nedsat en taskforce i Justitsministeriet, der har til opgave hurtigst muligt at sørge for, at i hvert fald papirgangen er i orden. Så må man så derefter se, hvor hurtigt vi kan få dem sendt hjem, og der er nogle lande, der er mere genstridige end andre, det ved vi godt.

Men det er jo ikke godt nok, og det er derfor, at vi fremsætter beslutningsforslaget her i dag, nemlig for at komme videre. Det er jo ikke en kritik af den aftale, der er indgået, for den er sådan set god. Den er bare ikke god nok. Derfor skal vi videre. Det, vi bør gøre, er jo at sige, at regeringen altså af sig selv burde tage initiativ til på hvert eneste møde, den afholder med sine kollegaer i EU, at rejse det her spørgsmål, rejse spørgsmålet over for de lande, som meget arrogant har meddelt, at de gerne vil være med i aftalen om, at man selvfølgelig tager egne statsborgere hjem til afsoning i eget hjemland. Men det bliver først i 2016 eller 2018. De lande skal man da holde til ilden og blive ved med at presse på over for. Man skal da bruge EU-systemet til at presse hinanden til, at de aftaler, man indgår, bliver overholdt, og at alle lande overholder de regler, man er enige om at man vil have.

Det andet, man kunne gøre, var at sørge for at lave bilaterale aftaler både inden for EU, men også uden for EU og sørge for, at der er nogle aftaler med de lande, hvor vi typisk ser udenlandske kriminelle komme fra. Det ville også have en stor betydning. Så er der heller ingen tvivl om, at de tidsfrister, vi har sat, jo var sådan for at prøve

at få rullet systemet i gang. Det kan godt være, at den erfaring, man allerede nu har med at håndtere sagerne, ville gøre, at vi politisk kunne bede vores egne systemer om at stramme yderligere op og gøre det endnu hurtigere, end man gør i dag. Det kunne sagtens være, at det var nogle metoder, man kunne komme frem til.

Det, der er vigtigt, er, at vi når et punkt hurtigst muligt, hvor det at overføre en kriminel afsoner fra et fængsel i Danmark til et andet fængsel i Danmark hverken tager kortere eller længere tid, end hvis man overførte den pågældende til et fængsel et andet sted i Europa. Altså rent tidsmæssigt i forhold til transporten er der ingen tvivl om, at på den tid, det tager at køre en afsoner fra København og f.eks. til Kragsskovhede, ville man med fly kunne nå rundt i hele Europa, Mellemøsten og hele det nordlige Afrika.

Så det er altså ikke tidsmæssigt det at overføre en konkret afsoner fra det ene sted til det andet, der tager tiden. Altså må det være bureaukratiet, der tager tiden og ikke rejsetiden, og det er os som politikere, der er sat i verden til at sørge for, at bureaukratiet kører så strømlinet som overhovedet muligt, og det vil vi fra konservativ side blive ved med at holde fast i, og vi vil presse på og presse på, for at de her sager bliver ekspederet hurtigt, gelinde og smart, sådan at udenlandske kriminelle kommer hjem og afsoner i eget hjemlands fængsel, for det er det eneste, de har respekt for. Hvis vi vil den meget stigende kriminalitet til livs, er det dér, der skal sættes ind.

Prøv at tænke på, hvor mange tusindvis af danskere, der hvert år bliver udsat for indbrud. Tænk sig, hvis de kunne slippe for at få indbrud i deres bolig. Det ville da være skønt, men det kræver, at man tager initiativer. Det kræver, at man presser på, og det er det, vi har forsøgt at gøre med beslutningsforslaget her i dag.

Kl. 16:34

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jan E. Jørgensen, Venstre.

Kl. 16:34

(Ordfører for forslagsstillerne)

Jan E. Jørgensen (V):

Jeg vil gerne sige tak for indlæggene i debatten, først og fremmest til fru Karina Lorentzen Dehnhardt fra SF, hvor jeg fornemmede i hvert fald en vis form for udstrakt hånd over for intentionerne bag beslutningsforslaget, men også til fru Pernille Skipper fra Enhedslisten. Det lød til, at vi kunne sætte os sammen med Enhedslisten og måske blive enige om et beslutningsforslag om de emner, som der var enighed mellem Enhedslisten og forslagsstillerne om, og det vil jo så have det interessante perspektiv, at der for et sådant beslutningsforslag kunne blive flertal bag, for det er selvfølgelig sjovere med beslutningsforslag, når der kommer flertal.

Med hensyn til justitsministerens tale vil jeg sige, at jeg egentlig ikke ved, om jeg var skuffet, for hvis man er skuffet, vil det jo indebære, at man havde nogle forventninger til justitsministerens tale, og det havde jeg sådan set ikke, for det er efterhånden fast praksis, at justitsministeren holder en tale over den læst, der hedder noget i retning af: Alt er godt, og der er ikke noget at komme efter; og hvorfor er det det? Det er, fordi jeg er justitsminister og vi har en god regering, og i øvrigt var alting meget værre under den forrige regering.

Det er, synes jeg, ikke nogen særlig konstruktiv tilgang til tingene. Det kunne jo godt være, at der var noget at komme efter, at der var ting, som kunne gøres endnu bedre, for jeg anerkender da, at der er sket noget i den nuværende regerings tid med hensyn til hjemsendelse af kriminelle udlændinge.

Baggrunden for beslutningsforslaget er jo, som det også har været fremme i flere af talerne, at der er et øget pres på kriminalforsorgen, som skal finde plads til stadig flere indsatte i landets fængsler. En stigende andel af de indsatte er udenlandske statsborgere, og det

er forslagsstillernes opfattelse, at alt for få domfældte udlændinge overføres til afsoning i hjemlandet. Så forslaget handler altså om, at der bliver nogle endnu bedre muligheder for at hjemsende de udenlandske statsborgere, der sidder i de danske fængsler, til afsoning i deres eget land. Beslutningsforslaget indeholder så en lang række redskaber, bilaterale aftaler, en genforhandling af EU-reglerne, en hasteprocedure ved domstolene og et tættere samarbejde om forebyggelse og efterforskning, som alle vil kunne føre til, at flere udlændinge bliver dømt hurtigere og bliver udsendt hurtigere til afsoning i deres hjemlande.

For det første ønsker Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance at pålægge regeringen at optage forhandlinger om bilaterale aftaler med EU-lande og andre relevante lande om, at man skal tage sine egne kriminelle statsborgere hjem, så de kan afsone i deres eget land, hvis de idømmes mere end 1 måneds fængsel. Desværre kan vi se, at der er mange EU-lande, der endnu ikke har implementeret EU-rammeafgørelsen om, at man skal hjemtage egne statsborgere til afsoning, hvis de er blevet idømt en straf på over 6 måneders fængsel. Derfor må der bilaterale aftaler til.

For det andet ønsker vi at pålægge regeringen at arbejde for, at EU-reglerne revideres, så den dømte udlænding ikke skal have fået over 6 måneders fængsel, før personen kan overføres til hjemlandet. Vi ønsker grænsen sat ned til 1 måned. Vi mener, at det må være rimeligt, at man som kriminel udlænding afsoner sin straf i sit hjemland. Vi mener ikke, det kan være rigtigt, at det skal ligge danske skatteydere til last, at der er udlændinge, som kommer hertil og forbyder sig mod de regler, vi har indrettet os med i Danmark. Vi mener, det må være rimeligt, at det er det land, som den pågældende kriminelle kommer fra, der skal stå for afsoningen. Det er afgørende, at vi får strammet op og markeret, at hvis man som udlænding kommer her til landet og begår kriminalitet, ja, så ryger man altså direkte hjem til afsoning i ens eget hjemlands fængselsvæsen.

For det tredje ønsker vi også, at der skal tages initiativ til et tættere samarbejde med en række lande om efterforskningen og forebyggelsen af den grænseoverskridende organiserede kriminalitet, som begås i Danmark. Sådanne nogle tætte samarbejder kender vi allerede fra Norge, hvor politifolk fra Norge og de pågældende lande samarbejder om optrevling af organiserede kriminelles grænseoverskridende aktiviteter, og Norge har bl.a. indgået aftaler med Rumænien, Letland og Litauen. Vi mener, at Danmark bør tage lignende initiativer i forhold til lande, hvis borgere i de senere år stadig oftere idømmes og afsoner en frihedsstraf her i landet.

Kl. 16:39

For det fjerde foreslår vi, at udlændinge i straffesager, der vurderes at ville kunne føre til udvisning eller hjemsendelse til afsoning i hjemlandet, skal hastebehandles i domstolssystemet, således at hjemsendelse vil kunne ske hurtigt. Systemet med hastebehandling kender vi jo allerede fra den målsætning, vi har i dag, om, at særlige voldssager skal behandles inden for 37 dage.

Indgåelse af de aftaler, vi her foreslår, ville kunne bidrage betydeligt til at lette presset på de fyldte danske fængsler og dermed også frigøre betydelige økonomiske ressourcer, som de mange udenlandske afsonere koster kriminalforsorgen. En mindre del af de frigjorte midler ved færre udenlandske afsonere i Danmark ville så f.eks. kunne bruges til at finansiere danske bidrag til opbygning af fængselskapacitet og uddannelse i de lande, der måtte blive indgået aftaler med, og herudover ville mere fri fængselskapacitet i Danmark også kunne bidrage til at afhjælpe den lange og efter vores mening helt uacceptable ventetid, der i dag ofte er, før en dømt gerningsmand kan komme til at afsone sin straf i et dansk fængsel.

Vi mener, at de initiativer, vi her foreslår, vil kunne bidrage til, at udenlandske domfældte ikke udvikler kriminelle netværk her i Danmark i forbindelse med afsoning. Vi mener, at et effektivt samarbejde

de om overførelse af domfældte udlændinge til afsoning i hjemlandet for det andet vil være med til at lette presset på kriminalforsorgen og dermed frigive fængselskapacitet i Danmark, hvilket der er hårdt brug for. Endelig mener vi, at forslagene vil kunne virke præventivt, således at færre udlændinge vil begå kriminalitet i Danmark.

Jeg ser frem til udvalgsbehandlingen, og jeg håber, at vi har fået sat fokus på nogle af emnerne, og at der på trods af justitsministerens afvisning af beslutningsforslaget vil kunne komme endnu mere fart på hjemsendelse af kriminelle udlændinge.

Kl. 16:41

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ingen medlemmer, der har ønsket korte bemærkninger.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

18) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til social-, børne- og integrationsministeren: Vil regeringen redegøre for, hvordan regeringen agter at håndtere udfordringen med det øgede antal ældre medborgere i kommunerne de kommende årtier, og regeringens holdning til borgermedbestemmelse i forbindelse med at implementere velfærdsteknologi i ældreplejen?

Af René Christensen (DF), Karina Adsbøl (DF), Merete Dea Larsen (DF) og Peter Skaarup (DF).

(Anmeldelse 25.10.2013. Fremme 31.10.2013).

Kl. 16:41

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til den 5. december 2013.

Først er det ordføreren for forespørgerne, fru Karin Nødgaard fra Dansk Folkeparti for begrundelse.

Kl. 16:42

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Karin Nødgaard (DF):

Hvem skal dog tage sig af os, når vi bliver gamle? Det er en sætning, man af og til støder på. Den siges af bekymring for, hvordan forholdene for ældre borgere vil være om nogle årtier, når man selv har en alder, hvor man formentlig vil kunne få brug for hjælp og støtte fra det offentlige. Sætningen behøver egentlig ikke at stå i fremtid, men i nutid, så den lyder: Hvem tager sig af os nu, for vi er blevet gamle?

Det er faktisk årsagen til, at Dansk Folkeparti har fremsat denne forespørgsel, hvor vi gerne vil have fokus på de vilkår, som vore ældre medborgere, der af den ene eller den anden årsag har brug for hjælp, ydes i Danmark i år 2013 og snart 2014.

Dansk Folkeparti er oprigtig bekymret. Vi ser, at der på få år er skåret drastisk i hjemmehjælp og hjemmepleje. På 4 år er området ifølge Danmarks Statistik reduceret med en fjerdedel. Og så kunne man være foranlediget til at tro, at det er, fordi ældre er blevet mere raske og rørlige. Nogle er, men det er nok for godt til at være sandt,

at det gælder for de fleste. Derudover ved vi, at der år efter år bliver flere ældre i Danmark. Det er en udfordring og en opgave, der skal løses, absolut ikke et problem eller en byrde.

Selvfølger det dejligt, at der er mange, der er friske langt op i årene, men vi oplever også, at når man først tilbydes plejebolig eller pleje og hjælp i eget hjem, er man faktisk i en situation, hvor det er meget nødvendigt at få det. Jeg vil gerne anerkende den indsats, der ydes mange steder i forhold til pleje af ældre, men i samme åndedrag udtrykke min bekymring for de vilkår, noget plejepersonale udsættes for. Det er vilkår, som gør, at det kan være vanskeligt at levere den ydelse, som man er forpligtet til.

Finanslovsaftalen, der blev indgået i sidste uge mellem regeringen og Venstre og Konservative, tilgodeser ældreområdet med 1 mia. kr., og det finder Dansk Folkeparti positivt. Nu må aftaleparterne så sikre, at pengene også tilfalder de ældre, og det forventer Dansk Folkeparti at de gør. Og det er vigtigt for os at slå fast, at målet ikke er nået med den ene milliard kroner.

Jeg håber, at vi i dag får en debat om, hvordan vi i fællesskab griber udfordringerne an for at sikre ældre medborgere et anstændigt liv med omsorg og pleje og livskvalitet. Vi ønsker også, at vi får en debat om, hvorledes vi sætter fokus på og sender signaler om, at ældre altid skal involveres i beslutninger og selv bestemme, hvad der er bedst for dem, og at der ikke trækkes noget ned over hovedet på dem, så livskvaliteten forringes. Det kunne f.eks. være i forbindelse med indførelse af moderne velfærdsteknologi, som der er stor fokus på for tiden. Her er det væsentligt, at den kun skal anvendes, såfremt den er med til at gøre tilværelsen lettere eller mere værdig, og her er det kun den enkelte ældre, der kan vurdere, om det er en god løsning.

Jeg ser frem til denne debat, som jo meget passende kommer efter en kommunal valgkamp med stort fokus på ældreområdet, mislykkede finanslovsforhandlinger mellem regeringen og Enhedslisten om et retskrav på to bade om ugen og endelig en finanslovsaftale mellem regeringen og to borgerlige partier, hvori ældreplejen også bliver en del.

Kl. 16:45

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er det social-, børne- og integrationsministeren for besvarelse.

Kl. 16:45

Besvarelse

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):

Jeg vil gerne indlede med at takke forespørgerne for at have indkaldt til debatten her i dag. Det kunne vel næppe være et mere aktuelt emne, som de rejser, og måske også et emne, som er en anelse mere aktuelt, end de havde forestillet sig, da de fremsatte forespørgslen. Men det er bestemt ikke mindre vigtigt af den grund.

Vi ved alle, i hvilken retning den demografiske udvikling går. Vi ved, at antallet af borgere over 80 år vil mere end fordobles over de næste 30 år. Flere danskere vil leve længere, og flere med kroniske sygdomme vil heldigvis leve længere. Det er gode nyheder, men det udfordrer også ældreplejen. Sammen med Venstre og De Konservative har regeringen netop afsat 1 mia. kr. på finansloven til at løfte den udfordring. Det er varige midler, som kan anvendes bredt og derfor anvendes helt i tråd med anbefalingerne fra den Hjemmehjælpskommission, som et enigt Folketing nedsatte i sommeren 2012.

Hjemmehjælpskommissionen kom i juli i år med 29 fagligt funderede anbefalinger til, hvordan vi skaber den bedste ældrepleje. Og i regeringen mener vi, at anbefalingerne er et godt afsæt for vores overvejelser om fremtidens ældrepleje. Fælles for anbefalingerne er,

at de hviler på den samme grundlæggende præmis: Vi er nødt til at ændre vores billede af, hvad det vil sige at være gammel. Vi skal væk fra den tankegang om, at vi får det samme på det samme tidspunkt. I stedet skal vi forstå, at aldring er individuelt. Vi ældes på forskellige måder og også i forskellige tempi.

Mange af fremtidens ældre vil have et godt helbred. De vil kunne klare sig uden hjælp langt ind i alderdommen. Men der vil også være et stigende antal ældre, som har behov for hjælp. For nogle vil teknologiske hjælpemidler og rehabilitering være de redskaber, som gør, at man kan forblive herre i sit eget liv i længere tid. For andre vil behovet for hjælp være så omfattende, at deres hverdag kun kan fungere, hvis de modtager betydelig personlig og praktisk hjælp.

Den udfordring, som dansk ældrepleje står over for, er derfor klar. Det gælder om at designe en ældrepleje, hvor plejen matcher den enkeltes behov. Fremtidens ældrepleje skal både rumme relevante tilbud til den voksende gruppe af ressourcestærke ældre, og så skal den også sikre, at svage ældre får den hjælp og støtte, som de har brug for. Den milliard, som regeringen, Venstre og Konservative for en uge siden afsatte på finansloven, giver mulighed for at gøre netop det. Det afgørende hensyn i den forbindelse er, at pengene lokalt anvendes på den måde, der gavner den enkelte ældre bedst.

Hjemmehjælpskommissionen understreger, at træning og hjælp til selvhjælp – også kaldet rehabilitering – er nøgleord i fremtidens ældrepleje. Rehabilitering giver ældre borgere mulighed for at genvinde deres kræfter, f.eks. sådan, at de selv kan stå ud af sengen om morgenen eller gå i bad, når de har lyst. Det kan være balanceøvelser, som gør, at borgeren igen kan køre med bus og derfor kan besøge sine venner og familie, eller det kan være nogle skulderøvelser, der gør, at borgeren igen kan strække armene op over hovedet og selv vaske sit hår. Vi taler om enkle øvelser, der kan være borgernes genvej til at leve lige præcis det liv, som han eller hun har mest lyst til.

Uanset hvor gamle vi er, tror jeg, at alle mennesker ønsker at kunne klare sig selv. Jeg er godt klar over, at rehabilitering er et ord, der i den seneste tid har fremkaldt lidt forskellige reaktioner. Jeg tror, at vi alle sammen har hørt og set mediernes historier om gamle mennesker, som modtager såkaldt rehabilitering. Det er historier, som mere smager af nedskæringer end af rehabilitering, hjælp til selvhjælp.

Til jer, som måske skulle sidde med de tanker, vil jeg gerne sige to ting. For det første må rehabilitering ikke være en måde at camouflere besparelser på. Det er ikke rehabilitering, når en gammel mand med rygmerter får udleveret en spand på hjul. Det har hverken noget med rehabilitering eller med regeringens politik at gøre. For det andet vil jeg gerne understrege, at der selvfølgelig vil være ældre, som er så svage, at de ikke vil have gavn af rehabilitering. Og de skal selvfølgelig hverken nægtes hjælp eller fratages den hjælp, som de får i dag. Og når det er slået fast, mener jeg ikke, at der er nogen grund til at rynke på næsen af det. Tværtimod bør det, når vi ved, at det kan højne ældre borgers livskvalitet, da være en selvfølge, at vi tilbyder det som en del af ældreplejen.

Kl. 16:49

Som Hjemmehjælpskommissionen fremhæver, er det vigtigt, at vi holder os for øje, at der vil være en gruppe af meget svage ældre, for hvem rehabilitering ikke er nok eller ikke er den rette løsning. Og det er jo en gruppe, som har brug for øget opmærksomhed. De borgere, som er mest svækkede, modtager tit pleje på tværs af social- og sundhedsområdet, og den hjælp, som de modtager, involverer ofte flere forskellige faggrupper. I tråd med Hjemmehjælpskommissionens anbefalinger bør vi styrke sammenhængen og koordineringen i den hjælp, som de svageste ældre modtager. Gør vi det, kan vi f.eks. undgå uhensigtsmæssige sygehusindlæggelser, hvor svage ældre bliver sendt frem og tilbage mellem eget hjem og sygehus.

Når vi taler om fremtidens ældrepleje, er der et vigtigt redskab, som jeg ikke har været inde på endnu, men jeg kommer ind på det nu. Det handler om velfærdsteknologi. Uanset om vi taler om forebyggelse, rehabilitering eller kompenserende hjemmehjælp, kan velfærdsteknologi i mange tilfælde være med til at højne hjælpens kvalitet. Alligevel er det jo her, vandene deler sig. Når talen falder på velfærdsteknologi, deler vi os. På den ene side har vi fortalerne, som med lys i øjnene taler om potentiale og muligheder. På den anden side står tvivlerne. Det er tvivlerne, som ser velfærdsteknologien med en god portion skepsis og måske også bekymring. Mit budskab er: Vi skal hverken pr. automatik lytte til dem, der unuanceret lovpriser velfærdsteknologiske løsninger, eller til dem, som helt afviser det. Vi skal bruge teknologien, når vi får en bedre pleje ved at bruge den end ved at lade være.

Om få år vil meget af det, som vi i dag kalder velfærdsteknologi, være en naturlig del af vores dagligdag. Tænk, hvis vi ikke havde høreapparater eller elektroniske kørestole. Det er jo netop velfærdsteknologiske redskaber, som vi nu tager for givet. Pointen er, at ordet velfærdsteknologi måske virker en anelse fremmed i munden. Men det, som det står for, er ingen revolution. Det er en udvikling, hvor vi gradvis vender os til at gøre brug af nye hjælpemidler.

Jeg anerkender fuldt ud, at velfærdsteknologien kan virke fremmed, og hvis en borger ikke kan gøres tryk ved en teknologisk løsning, eller hvis teknologien ikke på fornuftig vis løser borgerens behov for hjælp, må kommunen finde en anden løsning. På det her punkt er regeringen helt enig med Hjemmehjælpskommissionen. Men det er vigtigt, at vi ikke sådan bare uden videre afviser velfærdsteknologien. Vi skal holde fokus på det, som er formålet med den, altså at gøre vores hverdag lettere. Men det er vigtigt med en god implementering, så vi opdager fordelene. Derfor er det også uhyre vigtigt, at vi inddrager medarbejdere og deres faglighed aktivt, ikke bare når teknologien skal implementeres, men også når den skal udvikles.

Når talen i den senere tid er faldet på ældrepleje, er der et specifikt emne, som har haft en tendens til at dukke op, og som jeg meget gerne vil benytte lejligheden til at understrege regeringens holdning til. Det er spørgsmålet om, hvilken rolle pårørende og frivillige skal spille i fremtidens ældrepleje. Regeringens holdning er sådan set klar. Ældreområdet er et af velfærdsstatens absolutte kerneområder, og sådan skal det vedblive at være. Som pårørende og som borgere har vi alle sammen et ansvar for det samfund, som vi lever i. Det er sådan set ikke statens rolle at fratage nogen muligheden for at yde en indsats i samfundet. I regeringen bifalder vi det engagement, som mange frivillige også lægger i ældreområdet. Men frivillige skal ikke overtage arbejdet fra fagpersonalet. For det første, fordi de ikke kan. Vi må ikke glemme, at den pleje og omsorg, som ældreplejens medarbejdere udfører, jo er fagligt funderet. For det andet, fordi frivillige ikke er gratis arbejdskraft. De frivillige skal ses som toppen af kransekagen. Det er positivt, når både et plejehjem og en frivillig har gavn af hinanden, og det vil vi som regering gerne skabe en ramme for. Men de frivillige hverken kan eller skal udgøre grundlaget for vores ældrepleje.

Kl. 16:55

Forebyggelse, rehabilitering, kompenserende hjemmehjælp og velfærdsteknologi er hver især gode løsninger, men det er kombinationen af forskellige redskaber, der gør, at vi i fremtiden vil have mulighed for at kunne tilbyde en pleje, som er tilpasset den enkeltes behov.

Udgangspunktet for serviceloven og kernen i den måde, vi i dag har tilrettelagt vores ældrepleje på, er, at den enkelte borger skal have den hjælp, som han eller hun har behov for. Det er stadig den røde tråd. Plejen skal være behovsstyret. Har du behov for genoptræning eller rehabilitering, så skal du have det. Har du behov for traditionel hjemmehjælp, så er det jo det, du skal have. Og jeg tror sådan

set, at alle os, der sidder her i salen nu, vil det samme. Vi vil give ældre medborgere den bedst mulige ældrepleje.

Finansloven og den milliard kroner, som er afsat til ældreområdet, er ét afgørende skridt. Men der er fortsat emner i Hjemmehjælpskommissionens rapport, som vi skal samle op på. Derfor vil jeg inden længe invitere til politiske forhandlinger om opfølgning på Hjemmehjælpskommissionen.

Men lige nu ser jeg frem til, at vi får en rigtig god debat om, hvordan vi giver de ældre medborgere, som har behov, den bedst mulige hjælp. Tak, og værsgo til ordførerne.

Kl. 16:57

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er det i første omgang ordføreren for forespørgerne, fru Karin Nødgaard fra Dansk Folkeparti.

Kl. 16:57

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Karin Nødgaard (DF):

I den kommunale valgkamp mødte jeg en borger, der kunne fortælle, at han lige havde besøgt et familiemedlem på et plejecenter. Det blev berettet, at den ældre havde ytret ønske om at komme på toilettet, men at borgeren fik at vide, at det ikke kunne lade sig gøre før om eftermiddagen, da der ikke var tid til flere toiletbesøg om formiddagen. Det er altså en beretning fra 2013, og jeg synes, det er meget trist, at det skal være sådan.

Hvad er der dog sket, når en medarbejder bliver nødt til at sige sådan? Der er sandsynligvis flere årsager dertil, men den vigtigste er, at der i kommunerne er blevet sparet gevaldigt på ældreområdet – en besparelse, som lovmæssigt er i orden, såfremt kommunen ikke har midlerne til plejen. Det blev afgjort tidligere på året ved en højesteretsdom i den såkaldte Køgesag.

Ingen valget den 19. november blev der lavet en gallupmåling over de emner, som borgerne fandt væsentlige at forbedre kommunalt. Det var ældreområdet, der blev vurderet til at trænge til det største løft, som følge af at der havde været indført besparelser, samtidig med at der er blevet flere ældre borgere. Vi ved, at prognoserne siger, hvilket ministeren også var inde på, at der bliver flere ældre de kommende årtier.

Medierne har sat massivt ind på at dække ældreområdet i forbindelse med kommunalvalgkampen og finanslovsforhandlingerne – og ikke uden grund. I debatten om brug af biler er der eksempler på, at op til 80 pct. af plejehjemsbeboerne i en kommune bruger biler, der er eksempler på nullermænd i kroge, hvor man bare regner med at en robotstøvsuger kan klare det, liggesår som konsekvens af reduceret personale, kedelig mad, der aldrig er blevet tilberedt i nærheden af de ældre, underernærede ældre osv. Eksemplerne, jeg her nævner, udspringer i noget fra den virkelige verden, som fandt vej til avis-spalterne og tv.

Vigtigt er det dog at slå fast, at forholdene ikke er utilfredsstillende alle steder. Men at der er problemer for mange steder i ældreplejen, er noget, som vi som politikere ikke må sidde overhørig. Ældre er ikke en masse, der kan kategoriseres og behandles ens. I Danmark er der heldigvis mange ældre, som lever et aktivt, sundt og indholdsrigt liv, og som har pårørende og et godt netværk. Det er dejligt. Men der er dog også ældre, som lever et liv, hvor de er blevet fysisk svage, er syge, måske ensomme og uden et netværk og har brug for pleje og omsorg. Disse mennesker skal vi forpligtes til at tage vare på. Det vil sige, at da to ældre mennesker ikke er ens og har ens behov, er det for Dansk Folkeparti vigtigt, at det er den individuelle vurdering, der skal lægges til grund for, hvad og hvor meget den ældre visiteres til. Nogle har måske brug for få toiletbesøg i løbet af en

dag, andre måske mange. Det bør der tages højde for. Ældres behov kan ikke sættes i skemaer. På samme vis kan der være nogle, som har brug for støtte og hjælp, hver gang de skal på toilettet, andre kan måske klare meget selv og kræver ikke en plejers tilstedeværelse hver gang.

For Dansk Folkeparti er værdighed et nøgleord i plejen og omsorgen af vores ældre medborgere. Det er vigtigt at understrege. Derfor er borgerinddragelse og borgermedbestemmelse meget nødvendigt at have med i enhver beslutning om pleje og omsorg, ikke mindst i disse tider, hvor der tales så meget om rehabilitering og velfærdsteknologi. Rehabilitering er positivt for nogle, da det faktisk kan give den ældre mere frihed og styrke, men for andre kan det også være en daglig belastning, som nærmest kræver rekreation efterfølgende. Når der diskuteres velfærdsteknologi, er der ikke tvivl om, at det for mange kan være en mulighed for et mere selvstændigt liv uden afhængighed af andre, men for andre kan det være en faktor, som giver utryghed og mistrivsel. Derfor er det vigtigt at være bevidst om, at hvad der kan være godt for den ene, kan være skidt for den anden.

Et samfund med respekt for sine borgere bør altid sikre, at den ældre – og hvis denne ikke kan, så de nærmeste pårørende – inddrages i og accepterer beslutninger, der involverer borgeren og påvirker dennes hverdag og livskvalitet. Beslutninger om indførelse af velfærdsteknologi bør baseres på frivillighed.

Spørgsmålet om, hvor meget velfærdsteknologien skal tage over fra de varme hænder, er også vigtigt at komme ind på. Vi ved, at mange ældre faktisk ser frem til besøg af plejepersonale og hjemmehjælp, og derfor ser Dansk Folkeparti gerne, at det ved visitation af hjælp til ældre altid vurderes, om det er nødvendigt, at der også skal visiteres til omsorg. Nogle ældre har som tidligere nævnt et godt og stabilt netværk, andre er ensomme og har ikke et netværk, og disse personer har måske mere brug for en times omsorg end en times rengøring eller har brug for begge dele, og så skal det også være muligt.

Kl. 17:02

(Ordfører for forespørgerne)

Karin Nødgaard (DF):

Jeg håber selvfølgelig, at vi nu – som ministeren også var inde på – med den her debat kommer ind på rigtig mange af de områder, som vi gerne vil forbedre på hele ældreområdet. Og jeg vil gerne have lov til at læse et forslag til vedtagelse op, for jeg synes faktisk, det er det, der kan være med til at sikre, at den gruppe af medborgere, som har støbt fundamentet for det velfærdssamfund, vi har i dag, også bliver tilgodeset, og at det også er en realitet, når vi snakker om, at i Danmark har vi et velfærdssamfund. Det er et forslag til vedtagelse på vegne af Dansk Folkeparti og Liberal Alliance, og det lyder således:

Forslag til vedtagelse

»Et velfærdssamfund er kendetegnet ved, at der altid er hjælp at få, hvis en borger på grund af alder ikke længere er i stand til at klare sig på egen hånd.

Ældre borgere skal altid kunne henvende sig til myndighederne i bopælskommunen og blive individuelt vurderet i forhold til pleje og omsorg, og modtagerens behov skal ikke reduceres, uden at dette sker på baggrund af en ny konkret og individuel vurdering.

Regeringen bør opfordre kommunerne til at betragte omsorg som et visitationsparameter på lige fod med rengøring og personlig pleje.

Det er vigtigt, at den ældre, og hvis denne ikke kan, så de nærmeste pårørende, inddrages i og accepterer beslutninger, der involverer den ældre og påvirker dennes hverdag og livskvalitet. Dette gælder også i forhold til indførelse af velfærdsteknologi. Regeringen bør sikre, at beslutninger om indførelse af velfærdsteknologi skal ske i samarbejde med den ældre og bør baseres på frivillighed.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 7).

Kl. 17:03

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er tre medlemmer, der har meldt sig med korte bemærkninger. Den første er fru Maja Panduro, Socialdemokraterne.

Kl. 17:03

Maja Panduro (S):

Tak for det, og tak til ordføreren både for at rejse debatten her og også for en, synes jeg, rigtig god ordførertale med mange gode ord i.

Det at sikre vores ældre en værdig tilværelse er noget, som vi er rigtig mange der er optaget af, og derfor er det godt at have diskussionen. Men derfor er det jo også vigtigt, at vi sikrer, at vi behandler det med en ansvarlighed og en seriøsitet, hvor vi f.eks. også formår at finansiere de ting, som vi foreslår og stiller i udsigt.

Vi havde jo en debat her i salen i forbindelse med Folketingets åbningsdebat, hvor vi med ordførerens partiformand, hr. Kristian Thulesen Dahl, drøftede den ældre-pjece, som Dansk Folkeparti deler ud, og hvor de ting, vi måtte forstå fra DF's formand, var, at man altså ikke havde regnet på, hvad det ville koste. Det sagde han selv. Og han sammenlignede det også med, at man jo ikke kunne få alt, hvad man ønskede sig, til juleaften.

Derfor skal jeg blot spørge Dansk Folkepartis ordfører, om man, når nu man stiller det her nye forslag om omsorg som et visitationskriterie, har regnet på, hvad det vil koste.

Kl. 17:05

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:05

Karin Nødgaard (DF):

Først vil jeg gerne slå fast, at når vi laver brochurer, og det tror jeg gælder os alle sammen, så er det, fordi det er det, vi gerne vil have som det ideelle billede af et område, og det gælder helt klart også på ældreområdet. Det er jo derfor, vi har lavet den pjece, som vi nu engang har lavet. Nu kan jeg vende tilbage til det, når jeg kan stille spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, for jeg ved sandelig også, at der er kommet nogle udmeldinger fra statsministeren for ikke så lang tid siden i forhold til hele ældreområdet.

Men jeg vil så også sige, at når jeg er så optaget og Dansk Folkeparti er så optaget af omsorg, er det faktisk ikke, fordi omsorg skal ind og erstatte noget andet. Altså, vi skal ikke sidde og sætte streger over noget, der så ikke duer mere. Jeg synes, jeg prøvede at sige både i min begrundelse for forespørgslen i dag, men også i min ordførertale, at vi bare gerne vil have det med ind som et parameter, og det behøver jo i princippet ikke være mere omkostningstungt end som så. Det er bare vigtigt, at det er med.

Ministeren var inde på det der med de frivillige, og der er det, jeg siger, at frivillighed er supergodt, men frivillighed skal være det, som er cremen, flødeskummet på lagkagen. Det skal ikke være noget, som ligesom skal ind og bruges som erstatning for personalet, og det hørte jeg også ministeren nævne. Så når det handler om omsorg, er der altså nogle fagpersoner, der nok er lidt bedre til nogle former for omsorg, end hvis jeg kom ind som frivillig på et plejehjem.

Kl. 17:06

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Maja Panduro.

Kl. 17:06

ældre og bør baseres på frivillighed.« Det er jeg helt enig i, men hvordan vil ordføreren sikre det?

Kl. 17:09

Maja Panduro (S):

På den ene side siger ordføreren, at det ikke behøver koste mere. På den anden side siger ordføreren, at det er vigtigt, at det er fagpersonale, og at det ikke skal træde i stedet for nogle andre ting, at det skal være et nyt visitationsparameter på linje med eksempelvis pleje og rengøring. Så spørger jeg bare igen: Har man fra Dansk Folkepartis side regnet på, hvad det her vil koste, eller antager man bare, at det vil være gratis? For når man stiller det som et forslag i et forslag til vedtagelse under en forespørgsel her, er det jo relativt seriøst og måske også mere seriøst end at skrive det i sin pjece.

Jeg skal for så vidt ikke blande mig i, hvad DF skriver i deres pjecer, selv om jeg synes, det er en udmærket ting, hvis man lige har haft lidt gang i regnemaskinen først, så man har en idé om, hvad ens forslag vil koste. Men jeg fik ikke helt svar på spørgsmålet i forhold til omsorgsvisitationskriteriet. Har man regnet på, hvad det vil koste?

Kl. 17:07

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:07

Karin Nødgaard (DF):

Det kommer jo også an på, hvor mange det er, der kommer i betragtning i forhold til at skulle visiteres til omsorg. Nu har regeringen sammen med Venstre og Konservative afsat 1 mia. kr., og det er rigtig fint, og jeg har også prøvet at sige, at det anerkender jeg og synes er godt. Vi kunne måske godt tænke os, at der blev afsat endnu flere midler, og det vil vi jo arbejde for, også den dag, hvor vi så måske sidder og har lidt mere indflydelse på finansloven. Nu nåede vi jo faktisk ikke til ret mange kaffemøder i Finansministeriet.

Men der er ingen tvivl om, at vi sagtens kan finde nogle andre områder, hvor vi vil skære, og hvor vi så vil sige at det kan komme ældreområdet til gode. Jeg synes, det er vigtigt. Altså, hvis vi skal have et samfund, hvor vi sætter pris på de ældre medborgere, som har – og jeg bruger udtrykket – støbt fundamentet for vores velfærdssamfund, så skal det altså ikke være sådan, at vi sidder og siger, at der ikke er råd til at give dem den pleje eller den omsorg, de har brug for. Nogle har brug for lidt, nogle har brug for meget, og det er vi nødt til at vurdere.

Kl. 17:08

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 17:08

Finn Sørensen (EL):

Tak. Også jeg vil gerne kvittere for forespørgslen. Den er jo fantastisk godt timet, må man sige, selv om det måske ikke lige var planlagt sådan. Jeg vil også gerne kvittere for nogle af de holdninger, der ligger i forslaget til vedtagelse og i ordførerens oplæg. Og for at få opklaret, hvad det mere konkret betyder, har jeg et spørgsmål til sætningen om, at der ligesom skal gives en mulighed for eller en ret til borgerne til, at de altid kan blive individuelt vurderet i forhold til pleje og omsorg.

Mit spørgsmål i forhold til det er: Er det en ændring af den nuværende servicelov og de forpligtelser, som myndighederne har der, og de rettigheder, som borgerne har? Og hvis det er, hvordan vil ordføreren så sikre, at det bliver ført ud i livet? Taler vi om en ændring af serviceloven?

Det samme spørgsmål har jeg til slutningen af forslaget til vedtagelse, hvor ordføreren siger: »Regeringen bør sikre, at beslutninger om indførelse af velfærdsteknologi skal ske i samarbejde med den

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:09

Karin Nødgaard (DF):

Altså, hvad angår det her med timingen vil jeg sige, at da vi i sin tid stillede forespørgslen, tænkte vi, at timingen var rigtig god, så det viser jo bare, at det åbenbart er relevant på mange tider af året. Og da havde vi faktisk også fremsættelsen af forslaget til finanslov osv.

Men jeg vil så sige i forhold til de her ting – og jeg er for øvrigt glad for, at hr. Finn Sørensen anerkender det, som Dansk Folkeparti har skrevet i forslaget til vedtagelse – at hvis det er spørgsmålet om retskrav, og det kunne jeg næsten forestille mig, i forhold til det der med at sikre det, så kan vi tage en drøftelse af det, for selvfølgelig vil det være godt med et retskrav. Jeg er bare bange for, at hvis det er sådan noget med, som jeg tror at Enhedslisten gerne har villet have det, at det skal være et minimum, så kan vi ende med, at den minimumsstandard går hen og bliver en standard. Og der vil jeg jo være dybt bekymret over, at vi lige pludselig kan risikere, at der er nogle, der kun kan få to bade om ugen, hvor de måske egentlig havde behov for de syv. Det kan vi forhåbentlig vende tilbage til senere i debatten.

Det med frivillighed synes jeg er rigtig vigtigt, og jeg kan næsten ikke svare andet, end at vi må blive ved med at holde øje med, at det sker ude i kommunerne, og holde dem op på, at det sker, blive ved herindefra. Vi kan jo ikke bestemme, hvad der foregår i kommunerne som sådan, men vi kan altså godt sende nogle skrappe og skarpe signaler, og det forventer jeg da helt klart at ministeren på området gør gennem møder med KL osv., for jeg synes, det er så vigtigt. Jeg synes, at det værste, der kan ske, er, at man på sine ældre dage får trukket noget ned over hovedet, og at det ikke sker frivilligt, for så tror jeg aldrig noget bliver en succes. Og det er bare det, vi har set lidt en tendens til, også fra nogle parter i regeringen.

Kl. 17:11

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Jeg vil lige minde om i al stilfærdighed, at det er 1 minut i første runde og ½ minut i næste runde, hvis vi gerne vil have, at debatten slutter inden midnat.

Hr. Finn Sørensen, ½ minut.

Kl. 17:11

Finn Sørensen (EL):

Jeg skal nok stramme mig an.

Jeg er ked af, at ordføreren udlægger vores forslag om minimumsrettigheder, som om det er en standard. Det er bestemt ikke det, vi foreslår, men det kan vi diskutere senere.

Det, jeg spurgte om, var: Hvordan vil ordføreren sikre de ting, man skriver i sit forslag til vedtagelse, nemlig retten til individuel vurdering i forhold til omsorg, og hvordan vil man sikre retten til, at velfærdsteknologi bliver indført på basis af frivillighed, altså at borgeren har en mulighed for at sige nej? Hvordan vil man rent praktisk sikre, at de rettigheder kommer til at virke?

Kl. 17:11

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:12

Kl. 17:14

Karin Nødgaard (DF):

Jeg beklager det der med taletiden. Jeg var ikke lige opmærksom på, at den er reduceret til ½ minut.

Men jeg vil så sige, at vi gør en ihærdig indsats fra Dansk Folkepartis side for at kontakte vores kommunalbestyrelsesmedlemmer – og nu har vi heldigvis fået rigtig mange valgt ind i kommunalbestyrelserne – og sige: I er simpelt hen nødt til at holde øje med hele det her område og sikre, at forholdene er i orden, og at det kommer til at blive baseret på frivillighed, når man skal indføre velfærdsteknologi.

Kl. 17:12

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Det er 1 minut i første omgang, og så er det et ½ minut. Det er bare til opklaring.

Den næste, der har bedt om ordet, er fru Anne Baastrup, SF.

Kl. 17:12

Anne Baastrup (SF):

Tak. Og tak for en god tale, tak for forespørgslen. Jeg kunne godt tænke mig at få fru Karin Nøgdaards definition af, hvad velfærdsteknologi er. For 20 år siden var det fuldstændig usandsynligt, at man kunne forvente, at der var en opvaskemaskine. For 25 år siden kunne man heller ikke forvente, at der var en vaskemaskine. Da jeg var barn, var det helt usædvanligt, at man havde en støvsuger.

Er det så sådan, at når vi i øvrigt får den teknologiske udvikling, skal man sige til de ældre eller de gamle, at de skal være bange for den her udvikling, for nu passer vi på dem, og de skal være bange for den teknologiske udvikling? Hvordan kan vi komme ind i en positiv debat om, hvad velfærdsteknologi er, og hvordan får vi det præsenteret, så det rent faktisk er en succes, også for den ældre?

Kl. 17:13

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:13

Karin Nødgaard (DF):

Det synes jeg egentlig er et godt spørgsmål at stille, for vi skal ikke være bange. Jeg synes også, at jeg har prøvet at lægge vægt på at sige, at vi ikke er teknologiforskrækkede i Dansk Folkeparti, overhovedet ikke, vi vil bare gerne have, at det sker i dialog med den ældre. Og én ældre i 2013 kan være supergodt forberedt på f.eks. at få et vasketoilet, hvorimod en anden ikke kan være det. Det er det, man skal tage højde for. Det har ikke noget at gøre med at være bange for det, eller at vi siger, at de bare skal sige nej til det, men man skal være positivt indstillet, og man skal vide, hvordan det kan være virke i ens egen hverdag, før det ligesom bliver implementeret, og jeg synes egentlig, det er ret enkelt at sige det på den måde.

Man kan f.eks. se, at en ældre medborger har vanskeligt ved at håndtere velfærdsteknologi. Vi har haft den her frygtelige debat om robotstøvsugere, vi har også haft debatten om, hvorvidt de overhovedet kan det, man regnede med at de skulle kunne, og om det et spørgsmål om, hvorvidt den ældre skal have den op på bordet og der skal skiftes batteri osv. Der er så mange ting, som der skal tages højde for, afhængigt af hvad vi taler om eller om den ældre eller de pårørende er med på det, for hvis ikke det virker i hverdagen, bliver det noget, der forringer livskvaliteten.

Kl. 17:14

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Grunden til, at jeg rejser det, er, at fru Karin Nøggaard specifikt nævner det i sit forslag til vedtagelse. Jeg synes, der er mange andre ting, man skulle involvere og inddrage borgeren i. Altså, man tager lige det her lille punkt ud, som for nogle er megastort, fordi de er bange for det. Hvad med at involvere borgeren i, hvordan man kommer hen til aktivitetscenteret og får et aktivt liv, i det omfang man overhovedet kan? Man kunne prøve at tage hele livet med alle områder, hvor borgeren skal involveres. Det tror jeg ville være fremmen-
de for debatten om de ældre og med de ældre.

Kl. 17:15

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:15

Karin Nødgaard (DF):

Jamen jeg stiller bare en ny forespørgsel, hvor vi tager det op. Det er jo ikke noget problem. Nu har jeg bare lavet en tekst til den, vi skulle have i dag, om det øgede antal ældre medborgere og velfærdsteknologi. Jeg synes, det ville være helt oplagt at tage det om det hele liv osv. og inddrage borgeren alle steder. Så det gør vi bare. Det kan være, vi kan lave den sammen.

Kl. 17:15

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Så er det fru Zenia Stampe, Radikale Venstre.

Kl. 17:15

Zenia Stampe (RV):

Nu nævnte fru Karin Nøggaard, at der måske kommer en dag, hvor Dansk Folkeparti igen har indflydelse på finansloven. Det er så den fremtid, som jeg gruer en lillebitte smule for – ikke fordi man ønsker at prioritere ældreplejen, for det gør vi sådan set også, men jeg er bange for en prioritering af ældreplejen i lyset af nulvækst.

For der er jo ingen tvivl om, at hvis man vil fastholde og måske endda forbedre serviceniveauet, som jeg tror er Dansk Folkepartis ambition, med mange, mange flere ældre, så kommer vi til at stå og mangle rigtig mange penge i sådan en nulvækstvirkelighed. Det, jeg er bange for, er, hvem der skal betale prisen. Jeg er sådan set enig i, at vi skal prioritere ældreområdet, men vi ved også godt, at det bliver et meget, meget udgiftstungt område, og hvis der ikke bliver tilført nye midler, skal vi tage midlerne fra andre tunge velfærdsområder. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvem det er, der så skal betale for den her højere prioritering af ældreområdet i lyset af nulvækst.

Kl. 17:16

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:16

Karin Nødgaard (DF):

Jeg vil slå fast, at det i hvert fald ikke er de ældre, der skal punge ud af deres egen formue for at få pleje, som jeg har hørt at De Radikales ordfører har været ude med. Det bliver det absolut ikke med Dansk Folkepartis stemmer.

Jeg vil sige noget om, når vi sidder og laver en finanslov. Nu har vi jo heldigvis været med til det i 10 år, og jeg kan ikke forstå, hvorfor fru Zenia Stampe måske gruer så meget for det, for jeg synes faktisk, vi har fået lavet nogle rigtig gode finanslove, hvor vi også har sat nogle gode aftryk, i forhold til hvad vi kunne lave med Venstre og Konservative.

Når vi sidder med det store billede, så sidder vi med en stor finanslov med mange områder, og der har altid været fuld finansiering

til det, vi har foreslået. Det vil der også være på det her område, og det vil der også være fremover, hvis det er, vi kommer til, og det gør vi selvfølgelig.

Kl. 17:17

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Zenia Stampe.

Kl. 17:17

Zenia Stampe (RV):

Jeg er ikke tvivl om, at der vil være fuld finansiering. Jeg er bare i tvivl om, hvem der skal betale. Nej, det er ikke, fordi jeg foreslår, at regningen skal ende hos de ældre, men er det så – må jeg ikke godt lige bede om, at der bliver stille – børnene, der skal betale, eller er det de handicappede, som vi skal diskutere under sidste punkt? For det bliver vældig mange penge, der skal findes på det her område, og hvis man ikke kan skrue skatten op eller få en forøgelse af den offentlige sektor, så bliver det godt nok svært at finde de penge, uden at det kommer til at gå ud over nogle andre.

Så hvis jeg skal formulere spørgsmålet kort: Kan jeg regne med, at det her ikke kommer til at gå ud over Danmarks børn og unge eller Danmarks mest udsatte, f.eks. de handicappede? Kan vi få Dansk Folkepartis ord for, at de ikke kommer til at betale prisen?

Kl. 17:18

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:18

Karin Nødgaard (DF):

Der er ingen tvivl om, at på hele velfærdsområdet med de sociale ydelser er det i hvert fald ikke Dansk Folkeparti, der reducerer i det, når vi sidder og forhandler. Det har det aldrig været. En af mærkesagerne i vores politik er, at vi netop vil tage vare på de mest udsatte grupper i vores samfund. Så det er ikke et spørgsmål om enten-eller eller om et valg mellem den ene og den anden gruppe.

Kl. 17:18

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Så er der ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Den næste ordfører er fru Anne-Mette Winther Christiansen for Venstre.

Kl. 17:19

(Ordfører)

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak for det. Jeg vil gerne sige tak til Dansk Folkeparti for at have stillet denne forespørgsel om ældreområdet. Så vil jeg gerne starte med at glæde mig over, at Venstre sammen med Konservative i sidste uge indgik en finanslovsaftale med regeringen, og der afsætter vi 1 mia. kr. til ældreområdet. Det sker oven i købet i en finanslov, hvor vi samtidig letter skatten med 2,2 mia. kr., så hermed går velfærd og skattelettelser hånd i hånd.

I de kommende årtier vil vi opleve et øget antal ældre. Derfor vil vi naturligvis også blive nødt til at tilpasse os: Hvordan sørger vi fremover for, at vores ældre medborgere får den hjælp, som de har behov for og krav på? Jeg blev positivt stemt, da jeg i juli måned læste Hjemmehjælpskommissionens anbefalinger. I de anbefalinger står der jo, at vi skal støtte borgerne i, at de kan gøre ting selv; at vi skal fremme den enkeltes muligheder for at klare sig selv; og at borgerne skal understøttes gennem en styrket forebyggelsesindsats og en mere systematisk rehabiliterende indsats og en større målretning af indsatsen for de svageste ældre, som har omfattende og komplekse behov. Det er interessant, og det var interessant læsning.

For Venstre siger netop, at vi skal hjælpe de svageste – dem, som ikke kan selv – men det handler altså også om for os, at vi fremover skal vejlede dem, der godt kan noget, og hjælpe dem lidt, for at de i højere grad kan klare sig selv. Så vi vil give vores ældre medborgere friheden til at vælge, friheden til indflydelse på deres eget liv og hjælpe dem til at klare sig selv i deres hverdag.

Kvaliteten hos borgerne kommer selvsagt i første række. Når det er sagt, er Venstre ikke bange for at udforske de muligheder, som velfærdsteknologien giver os. Fremtidens løsninger vil kunne erstatte dele af det arbejde, som bliver udført manuelt i dag. Det er vi i Venstre selvfølgelig temmelig positivt stemt over for. Det giver kommunerne mulighederne for at prioritere tiden så effektivt som muligt, samtidig med at borgerne kommer til at opleve en større frihed i deres egen hverdag. Automatiske vendemadrasser, der sikrer en god nats søvn, robotter, der hjælper med at indtage et måltid mad selvstændigt, frem for at man bliver madet. Det er bare lige et par stykker af de muligheder, som vi har i dag. De muligheder vil der garanteret komme flere af i fremtiden.

Jeg var jo for nylig sammen med de fleste her på rejse til Japan med Socialudvalget. Jeg synes, vi så rigtig mange løsninger på, hvordan ældre på en værdig og gennemtænkt måde vil kunne hjælpes til at være mere selvstændige. Nogle af de løsninger mener jeg klart at vi skal have implementeret herhjemme, men naturligvis først på forsøgsbasis, så det bliver prøvet af.

Når det er sagt, vil jeg sige, at der også i fremtiden vil være en stor gruppe af ældre, som ikke vil kunne hjælpe sig selv. Der vil være mange, for hvem de teknologiske løsninger vil give dem en utryghed, og der vil nok også være enkelte, som ikke magter fremtidens hjælpemidler. Der skal vi stadig væk være klar til at hjælpe. Det handler som udgangspunkt om, at vi tager udgangspunkt i og hensyn til det enkelte menneske.

For Venstre er det vigtigt, at vi giver vores ældre en større medbestemmelse i deres valg. Vi skal tage udgangspunkt i det enkelte menneskes behov i stedet for at trække en standardskabelon ned over hovedet på dem. Det handler jo ikke bare om at hjælpe. Det handler om, at vi hjælper rigtigt. I Venstre tror vi altså på det frie valg, hvad enten man lever i eget hjem med den støtte, der er behov for, eller man lever på et plejecenter, hvor man selv har valgt at man gerne vil være. Jeg skal læse et forslag til vedtagelse op, som er støttet af regeringen og Venstre og Konservative:

Forslag til vedtagelse

»Et velfærdssamfund er kendetegnet ved, at dem, der ikke kan klare sig selv, får hjælp og støtte. Hjælpen tildeles efter en konkret individuel vurdering, og der kan kun ske ændring efter en ny vurdering. Dette gælder selvfølgelig også de ældre borgere. Det er vigtigt at inddrage den ældre eller, hvis denne ikke kan, de nærmeste pårørende i beslutninger, der involverer den ældre og påvirker dennes hverdag og livskvalitet. Dette gælder også brug af velfærdsteknologi, da dialog er afgørende for, at brug af ny teknologi bliver en succes.

Folketinget konstaterer med tilfredshed, at finanslovsaftalen for 2014 permanent har afsat ekstra 1 mia. kr. om året til et løft af ældreområdet. Midlerne kan bruges bredt på ældreområdet, f.eks. på personlig pleje, praktisk hjælp og en styrket rehabiliterings- og genoptræningsindsats. Det er helt i tråd med Hjemmehjælpskommissionens anbefalinger.

Folketinget opfordrer regeringen til at invitere til politiske forhandlinger om opfølgning på Hjemmehjælpskommissionen.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 8).

Kl. 17:24

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er to medlemmer, der har meldt sig med korte bemærkninger. Først hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 17:24

Kl. 17:27

Finn Sørensen (EL):

Tak. Først har jeg et spørgsmål om forslaget til vedtagelse: Står der noget som helst i det, der ikke fremgår af loven og praksis i forvejen? Det er spørgsmål 1.

Nogle kommuner på Vestegnen har været ude at kritisere den her ordning med ældre milliarden. De kalder den meget bureaukratisk. De vil sådan set bare have pengene, så skal de nok finde ud af, hvordan de fordeler dem. Så spørgsmål 2 er: Er ordføreren enig i den kritik, og hvorfor fordeler man ikke bare pengene via bloktilskuddet, så kommunerne selv kan tage stilling til, hvad de vil bruge dem til? Er det et udtryk for mistillid til kommunerne, at man gør det på den måde, hvor kommunerne skal søge og udfylde ansøgninger, og hvor de så skal godkendes og revideres osv.?

Kl. 17:25

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:25

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jeg vil ikke vurdere det som en fornøjelse at lave det som bloktilskud. Jeg har selv siddet i en kommunalbestyrelse i 5 år, og jeg vil bare sige, at når der kom bloktilskud fra Folketinget, var man jublen- lykkelig, for så kunne man få klaret 500 m kloakledning. Der var godt nok noget med nogle naturvidenskablokaler i folkeskolen, der skulle opgraderes, men der stod jo ikke, præcis hvordan vi skulle af- rapportere brugen af pengene. Så nej, bloktilskud direkte er ikke en fornøjelse.

Nej, jeg vil ikke vurdere det som bureaukratisk. Lad os nu tage og prøve det af. Jeg er sikker på, at ved at man melder klart ind, hvad man anvender midlerne til, vil det også give mening, og derved vil man også kunne videndele og dermed få flere kommuner til at få gode ideer sammen til, hvordan man løser den udfordring og bruger pengene på den gode måde.

Kl. 17:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 17:26

Finn Sørensen (EL):

Ja, jeg har et spørgsmål mere: Er det muligt for en kommune – med det, som man nu har aftalt i finansloven – stadig væk at skære ned på rengøringen og hjælpen til at komme i bad til de ældre, der er visiteret til rengøring og bad?

Kl. 17:26

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:26

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Der er mulighed for, at man vurderer den enkelte borger individuelt, og det er også det, vi fortsat lægger op til. Der skal laves individuelle vurderinger. Og så er det et spørgsmål om, hvad man oplever som nedskæring. Nu har jeg lige oplevet, at en ældre borger, der er visiteret til og bor på et plejecenter, faktisk rigtig gerne vil hjem i sin egen bolig igen. Det finder man så ud af ved at lave en individuel vurdering, lave en ændring i den hjælp, vedkommende får, og så kan vedkommende flytte hjem igen og blive udskrevet af plejecenteret. Det er jo ikke negativt, men det betød faktisk en besparelse for kommunen.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Så er det fru Karin Nødgaard, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:27

Karin Nødgaard (DF):

Tak. I finanslovsaftalen står der, at midlerne skal anvendes, hvor de mest gavner den enkelte. Fru Anne-Mette Winther Christiansen var også lidt inde på det i sin tale. Men jeg vil gerne – også i forhold til det forslag til vedtagelse, som lige er blevet læst op, og hvor der står en masse om personlig pleje, praktisk hjælp, styrkelse af rehabilite- ring og genoptræning osv. – høre: Hvad med omsorgen? Den er ikke rigtig med her. Kunne den komme med ind og være en del af det som et visitationsparameter også? Det er, netop fordi man i finans- lovsaftalen har formuleret det: »Hvor den gavner mest«. For nogles vedkommende vil det jo faktisk måske være omsorgen, der er det mest nødvendige at få for at have en god tilværelse.

Kl. 17:28

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:28

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Det er jo sådan, at man eksempelvis i Odense Kommune har valgt at definere ældreområdet på en helt anden måde end den, vi nok nor- malt gør det på. Så jeg kan anbefale at tage på besøg og få nogle meldinger om, hvordan det er, man gør dér. Der har man jo valgt at lave et korps af frivillige, som selv koordinerer, og derfor er det egentlig ikke kommunen, der er inde over, men man formidler fra hjemmehjælpen eller fra personalet, at der er en borger her, der vil have glæde af korpset, i form af at en frivillig enten kommer på be- søg som spiseven eller for at gå i byen. Og det er egentlig en frivillig løsning, som giver superstor mening. Og så ser jeg faktisk, at omsor- gen er i højsædet, så jeg tror ikke, man skal være så nervøs.

Kl. 17:29

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karin Nødgaard.

Kl. 17:29

Karin Nødgaard (DF):

Jamen det er jeg og Dansk Folkeparti faktisk. Det kan være, det fun- gerer i Odense, men jeg er bange for, at det ikke fungerer alle andre steder netop med hensyn til det, der hedder omsorg. Det kan vi så tage en debat om senere.

Jeg skal lige høre: Når nu man i den her aftale skriver, at det er et markant løft, man nu har været med til fra Venstres side, på 1 mia. kr., vil det så sige, at det simpelt hen er det maksimale, vi kan for- vente fra Venstres side, hvis Venstre – og det sker måske – igen kommer til at få en magtfuld position i dansk politik?

Kl. 17:29

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:29

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Altså, blandt mine julegaveønsker er 1 mia. kr. virkelig markant. Så jeg vil sige, at vi altså her har fået en rigtig god finanslovsaftale, som vi er glade for. Vi kan se, at vi nu har mulighed for at gøre noget, vi ikke kunne have gjort ellers. Så det løft, der er her, er markant, og det er permanent, så det er ikke noget, der forsvinder igen. Og det er vi faktisk rigtig glade for.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det fru Maja Panduro som ordfører for Socialdemokraterne.

Kl. 17:29

Kl. 17:30

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Tak for det. Og endnu en gang tak til Dansk Folkeparti for at have bragt det her emne op og stillet forespørgslen. Det er jo så aktuelt, som det overhovedet kan være.

Heldigvis er vi jo rigtig mange, som er optaget af, hvordan vi sikrer, at vores ældre kan have et liv, som fortsat er præget af værdighed, respekt og også medbestemmelse.

Da jeg forberedte mig på vores forespørgselsdebat her, lavede jeg for sjov en lille rundspørge blandt venner, kollegaer og bekendte og spurgte: Hvad tror du vil være vigtigst for dig, når du engang bliver gammel? Og det, som allerflest sagde, var, at det vigtigste var at kunne klare sig selv og kunne bestemme selv. Sådan tror jeg rigtig mange af os har det. Sekundært har vi det jo så sådan, at hvis det kommer dertil, at det ikke kan lade sig gøre at klare sig selv, så vil vi gerne have, at der er en ordentlig og værdig hjælp og støtte til de ting, som vi har svært ved at klare selv. Men jeg synes bare, det var meget sigende, at så mange sagde: Det vigtigste for mig er faktisk at kunne klare så meget som muligt selv og så længe som muligt.

Det fik mig til at tænke over, hvor vigtigt det er, at vi husker, at også dem, som vi kalder for ældre, og som vi nogle gange får omtalt som sådan en stor masse, jo er lige så forskellige, som alle vi andre er. Og noget af det, som dem, der har forstand på det, jo forudsætter om dem, som bliver ældre i de kommende år, er også, at de vil være meget, meget forskellige – måske også mere forskellige end dem, som er ældre i dag. Der vil være – heldigvis – en ganske stor gruppe, som stadig væk, selv om de har nået en vis alder, er stærke både i sind og krop, og som kan klare rigtig, rigtig mange ting selv, og som eksempelvis stadig væk gerne vil bidrage på arbejdsmarkedet, eller som gerne vil have mulighed for at udfylde deres liv med andre ting, som giver mening for dem. Dem skal vi jo have et ganske andet svar til og nogle ganske andre muligheder for end for den voksende – ser det desværre ud til – gruppe, som kommer til at have et ganske stort plejebæhov, og som kommer til, som årene går, at have behov for massiv hjælp, både til den personlige pleje og eventuelt også til praktisk hjælp i hjemmet.

Så jeg tror, at vi skal blive endnu bedre, end jeg ved at mange gør sig umage for at være i dag, til at huske på, at det altså er mennesker, vi har med at gøre; det er individer, som har nogle meget forskellige behov. Og derfor har jeg også været optaget af og er glad for som socialdemokratisk ordfører, at den milliard kroner, som vi nu sætter af i finansloven for 2014 og årene fremover som et kontinuerligt fortsat løft til ældreområdet, ikke kun er øremærket til at kunne gå til det at få bad. Vi var sådan set med på – for når man forhandler, skal man jo give og tage og strække sig – at det kunne vi godt gøre, men når nu det ikke bliver sådan, har jeg det sådan som socialordfører, at det er rigtig vigtigt, at man kan tage hensyn til de lokale forhold, og at man også kan tage hensyn til, hvad det er, der er aller mest behov for lige præcis i den kommune, man bor i, for de ældre. Og jeg har ikke indtryk af, at det, som allerflest af vores ældre medborgere aller mest ønsker sig i verden, er et diktat om, hvor mange bade de kan få pr. uge.

Min kloge kollega fra Socialdemokratiet fru Karen J. Klint fortalte om sin mor, og jeg synes egentlig, det var et rigtig fint eksempel på, hvorfor det kan være meget vigtigt, at vi også giver plads til, at der kan være en variation. Hun fortalte, at hendes mor altså ikke var fra en tid, hvor man nødvendigvis fik en masse brusebade hele tiden.

Det meste af hendes liv har det primært været etagevask, og det var egentlig også det, som hun følte sig mest tryk ved det meste af tiden. Og det kunne hun klare selv, men hun var rigtig bange for at falde. Så det, hun aller mest ønskede sig, var egentlig, at der måske kunne være en, som kunne være til stede i lejligheden, mens hun selv klarede det med at vaske sig, og som så måske kunne gøre rent imens eller kunne løse nogle andre opgaver. Og sådan tror jeg egentlig at der er ganske mange der kunne have det, og det synes jeg er vigtigt at vi husker på.

Kl. 17:35

Så til allersidst (*Tredje næstformand (Camilla Hersom)*: Til allersidst!) er jeg nødt til at sige, at selv om jeg startede med at rose Dansk Folkeparti for at stille den her forespørgsel – og det mener jeg, for jeg synes, det er godt – synes jeg bare, det er lidt pudsigt, at det lige præcis er Dansk Folkeparti, der stiller den. For vi mangler jo stadig væk at høre en redegørelse fra Dansk Folkeparti om, hvordan de vil finansiere de udfordringer, som der formentlig vil være med, at der bliver flere ældre. Man har udsendt en pjece med løfter for milliarder, men man har ikke nogen svar på, hvordan det skal finansieres, og man ønsker at pege på en statsministerkandidat, som går til valg på nulvækst. Så jeg kunne godt tænke mig at høre flere svar fra Dansk Folkeparti på lige præcis det spørgsmål, som de selv stiller her i dag.

Kl. 17:36

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Det er jo en spændende debat, men formanden må snart træde i karakter og blive mere barsk, hvis ikke taletiderne overholdes.

Så har jeg en stribe medlemmer, der ønsker korte bemærkninger. Den første er fru Karin Nødgaard, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:36

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Nu lægger fru Maja Panduro selv i kakkelovnen, vil jeg så sige, for fru Maja Panduro er så optaget af en pjece fra Dansk Folkeparti, og hvis der er noget, vi som politikere også er gode til, er det at finde gamle citater og alt muligt andet om, hvad vi hver især har gjort. Jeg har også været i gemmerne og har fundet, at Socialdemokraterne lavede et udspil – et udspil endda, det er jo også ret alvorligt, vil jeg så sige – »Velfærd – de næste skridt«, og under punktet om velfærdss rettigheder på ældreområdet citerer jeg: Plejkrævende ældre skal have ret til et bad om dagen plus rengøring mindst en gang om ugen. Det er jo også noget, man har lagt frem, og der vil jeg da gerne høre fru Maja Panduro, hvorfor søren man så ikke kunne være med på Enhedslistens ønske om, at man skulle have to bad om ugen? Jeg forstår det simpelt hen ikke. Prøv at rydde op i egen andedam, før man begynder at angribe for meget. Jeg synes, det her er ret væsentligt.

Det andet er om omsorg, som vi snakkede om før. Jeg var netop den, som sagde, at der er mange forskellige typer af ældre, og det skal vi have respekt for. Nogle har brug for omsorg. Kunne vi ikke kigge lidt på at få det som et visitationsparameter også?

Kl. 17:38

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:38

Maja Panduro (S):

Til det sidste vil jeg sige, at jeg synes, at jeg stadig væk har til gode at høre fra Dansk Folkeparti, hvordan man havde forestillet sig et sådan omsorgsparameter skulle skrues sammen. Hvordan skal kriterierne være? Og så ville det bare være meget sympatisk, hvis man ville gøre sig den ulejlighed at hive lommeregneren frem og komme

med nogle bud på, hvad det også ville koste. Det plejer vi andre at gøre, og det gjorde vi så til det første, som ordføreren spurgte til, og det gjorde vi også, dengang i 2006 eller 2007 – jeg husker det ikke præcist, men det har ordføreren sikkert liggende dernede og kan gøre mig klogere på det – da vi foreslog det. Det er også ganske mange år siden, det var f.eks. før finanskrisen. Det er ikke ensbetydende med, at det ikke er noget, vi stadig væk er optaget af, og derfor var vi jo også villige til at sige, at når vi afsatte den her milliard, var de øremærket til, at man kunne sikre lige præcis den her baderettighed. Som jeg sagde i min ordførertale, synes jeg egentlig, at det giver mere mening, at man kan bruge det på det, som man synes er allervigtigst lige præcis her, men vi var villige til at øremærke dem.

Kl. 17:39

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fru Karin Nødgaard.

Kl. 17:39

Karin Nødgaard (DF):

Det var i 2008, så jeg vil sige, at finanskrisen var sat ind. Jeg synes stadig væk, der er et stort spring fra at gå fra seks eller syv bade om ugen og ned til, at man ikke kan gå med til, hvad Enhedslisten egentlig fremsatte af ønsker. Men vi var jo ikke med inde bag dørene, så vi ved heller ikke, hvad der ellers er foregået.

Det, jeg egentlig gerne kort vil spørge om, er, at når der bliver afsat 1 mia. kr. til ældreområdet, er det så virkelig et markant løft, eller kan vi forvente, at Socialdemokraterne i kommende finanslovsforhandlinger vil sige, at det skal op på et højere niveau, sådan så vi f.eks. kunne få omsorg med ind som et visitationsparameter?

Kl. 17:40

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:40

Maja Panduro (S):

Til det første vil jeg sige, at 2008 dog var det år, hvor Anders Fogh på forsiden af aviserne sagde: Jeg tror ikke på recession. Så at sige, at der var finanskrisen tydelig for enhver, er måske nok så meget sagt.

I forhold til det andet om 1 mia. kr. som et årligt løft vil jeg sige, at det er markant, og at det er helt markant mere end 0,00 kr., og det er også markant mere end et scenarie, hvor vi ville have nulvækst, sådan som den statsministerkandidat, som fru Karin Nødgaards parti peger på, ønsker det. Foruden den her ene milliard opererer vi i øvrigt ikke med en prangende, men en moderat vækst i den offentlige sektor, som netop kan balancere den demografiske udvikling, som vi ved vil være der.

Kl. 17:40

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Så er det fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 17:40

Karina Adsbøl (DF):

Jeg må sige, at jeg også synes, at ordføreren skyder lidt med skarpt deroppe. For nu er det jo sådan, at forskellige ordførere har sagt, at med velfærdsteknologien vil der blive frigjort hænder til noget andet. Og der må man jo sige, at så kommer der nok nogle midler i overskud der, når vasketoiletterne – eller andre ting – efterhånden er blevet indført, for så er det ikke længere hjemmehjælperen, der står og hjælper med at vaske borgeren. Derfor må der være nogle penge at hente der i forbindelse med omsorgsparameteret.

Vil ordføreren ikke give mig ret i det, eller hvad tænker ordføreren? Jeg kan forstå, at man gerne vil have nogle varme hænder, selv

om man også gerne vil have velfærdsteknologien, så jeg kan ikke forstå, at det skulle være et stort problem, at omsorgsparameteret også kommer med. Og der må jeg bare sige, at da jeg kørte i hjemmeplejen, havde vi det da sådan, at vi var ude på tilsyn for at se, om borgeren havde det godt. Nu er det jo lang tid siden, så jeg ved ikke, om det også er fjernet – der er jo mange muligheder.

Kl. 17:42

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:42

Maja Panduro (S):

Min mor arbejder også i ældreplejen, og jeg ved, at hun yder rigtig meget omsorg hver eneste dag. Men hvis Dansk Folkeparti vil have, at man skal tage det her forslag seriøst, som de nu ønsker skrevet ind i et forslag til vedtagelse, hvilket dog er relativt forpligtende, kan man sige, at nå, ja, vi skriver jo alle sammen pjecer og sådan noget, men hvis det bliver skrevet ind i et forslag til vedtagelse i forbindelse med en forespørgsel i Folketinget, er det rimelig forpligtende, og så synes jeg, at det mindste, man kunne gøre, var at give det bare et par ord med på vejen om, hvordan man ønsker det skal udformes, og hvad man forestiller sig det vil koste. Det synes jeg egentlig ville være mest ordentligt.

Det er rigtigt, at jeg også tror, at der kan opnås nogle effektiviseringsgevinster. Der har vi jo så sagt, at hvis det skulle lykkes, er vi optaget af, at de penge bliver i den offentlige sektor til at kunne forbedre den indsats, som bliver udført. Det er vist nok ikke alle partierne, der har det sådan.

Kl. 17:42

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Fri Karina Adsbøl.

Kl. 17:42

Karina Adsbøl (DF):

Jeg synes, ordføreren stiller et spørgsmål, som er lidt problematisk, om, hvad omsorg – noget, vi helt af os selv skal give – koster. Når vi ser, at mennesker har det svært, skal vi altså sætte en pris på, hvad omsorg koster. Det burde jo være en selvfølge, at når man ser mennesker, der har det svært, så giver man dem også omsorg.

Der må jeg bare sige, at når og såfremt velfærdsteknologien kommer på banen, bliver der jo frigjort nogle ressourcer der, så det var måske også et sted, man kunne kigge hen i forhold til ressourcer.

Kl. 17:43

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Ordføreren.

Kl. 17:43

Maja Panduro (S):

Jamen som jeg startede med at sige, tror jeg, der er rigtig mange af de medarbejdere, der er i sektoren i dag, som yder rigtig, rigtig meget omsorg. Det synes jeg de skal blive ved med. Men hvis man fra Dansk Folkepartis side insisterer på at fremsætte et forslag til vedtagelse om at opfinde et nyt visitationskriterie, som skal fungere på linje med kriterier om pleje og rengøring, så bliver man jo nødt til at komme med at par ord mere om, hvordan man forestiller sig det skal skrues sammen. Men man bliver da også nødt til lige at have en eller anden idé om, hvad man forestiller sig det ville koste.

Kl. 17:44

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 17:44

Kl. 17:47

Finn Sørensen (EL):

Tak. Ordføreren brugte ordet diktat om Enhedslistens forslag om at sikre en ret til de ældre. Der bliver visiteret til bad, så de kan få en ret til mindst to bade om ugen. Vil ordføreren erkende, at det er en vildledning af befolkningen i forhold til hvad Enhedslistens forslag går ud på? Er ordføreren bekendt med, at Enhedslisten ikke foreslår tvangsbadning af de ældre, men at vi har foreslået, at de får en ret, en minimumsret, til to bade om ugen? Det er det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Som bekendt droppede regeringen jo en finanslovsaftale med Enhedslisten, fordi regeringen ikke ville give hjemmehjælpsmodtagere, som skal have hjælp til bad, en ret til mindst to bade om ugen. Det er altså en ret og ikke et diktat, ikke sandt? Hvorfor er det så slemt at skrive sådan en ret ind i loven, at man droppede en finanslovsaftale, som man ellers højlydt erklærede man meget gerne ville lave sammen med Enhedslisten?

Kl. 17:45

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 17:45

Maja Panduro (S):

Det er rigtigt, at vi meget gerne ville have lavet finansloven med Enhedslisten. Det er vi mange der har sagt. Statsministeren sagde det lige her i Folketingssalen sidste tirsdag, som var dagen, hvor vi igen prøvede på at få Enhedslisten til at bide til bolle. Det ønskede man ikke fra Enhedslistens side efter 33 møder gennem mange, mange uger. Det er jeg ærgerlig over, for selv om jeg er rigtig glad for den finanslov, som vi har fået lavet, og selv om jeg synes, der er rigtig mange gode ting i den, synes jeg også, at den skitse, som vi havde tilbudt Enhedslisten, havde været endnu bedre. Derfor er jeg rigtig ærgerlig over, at Enhedslisten ikke ville sparke bolden i mål. At sige, at regeringen droppede Enhedslisten, synes jeg er en sandhed med modifikationer, når vi var langt inde i overtiden og Enhedslisten stadig væk ikke rigtig var til noget.

I forhold til det første spørgsmål, som ordføreren stillede, så medgiver jeg fuldkommen, at Enhedslisten mig bekendt endnu ikke har stillet forslag om tvangsbehandling. Når jeg brugte ordet diktat, var det, fordi jeg syntes, det ville være en meget stram måde at regulere ældreplejen ude i kommunerne på.

Kl. 17:46

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Tak. Hr. Finn Sørensen.

Kl. 17:46

Finn Sørensen (EL):

Tak for indrømmelsen. Jeg håber, at ordføreren husker det næste gang. Hvad angår regeringens vilje til at forhandle med Enhedslisten, kan man jo være lidt i tvivl om den. Samtidig med at statsministeren stod og udtrykte sin store vilje til at lave en finanslovsaftale med os, sad hendes finansminister og forhandlede med Venstreovre i et andet lokale. Så det giver vi ikke så meget for.

Jeg har ikke fået en forklaring på, hvorfor det var så vigtigt at sige nej til et retskrav til de ældre, en minimumsret til to bade om ugen, at man droppede en finanslovsaftale og gik over til Venstre i stedet for. Hvorfor er det så vigtigt, især i betragtning af at Socialdemokraterne jo selv tidligere har foreslået sådanne rettigheder, oven i købet meget mere vidtgående rettigheder end dem, Enhedslisten har foreslået? Det har jeg ikke fået svar på. Det er jo meget vigtigt for hele vores diskussion om den her finanslov i år.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Ordføreren.

Kl. 17:47

Maja Panduro (S):

Altså, som jeg tror og håber hr. Finn Sørensen udmærket godt ved, var vi jo villige til at øremærke den milliard – det er altså relativt mange penge – til, at man også kunne kræve og dokumentere og kontrollere, at pengene skulle gå til bade. Derfra og så til at begynde at skrive sådan en enkelt pind ind i den sociale lovgivning, synes jeg der er et stykke. Mig bekendt hørte man heller ikke dengang, hvor vi foreslog velfærdsrettighederne, at det var noget, som skulle skrives ind som lovkrav.

Det er ikke ensbetydende med, at vi ikke havde et ønske om, at man nogle steder kunne sikre en vis standard. Det tilbud var vi jo sådan set også villige til at give Enhedslisten, altså at vi sikrede og dokumenterede, at det var bade, pengene gik til. Som jeg så sagde i min ordførertale, er jeg nu sådan set glad for, at man har lidt mere frihed til også at kunne bruge pengene på noget andet.

Når hr. Finn Sørensen så siger, at regeringen overhovedet ikke ønskede at lave en aftale med Enhedslisten, så har jeg bare lyst til at spørge tilbage: Hvor mange flere møder havde der skullet til end de 33, vi allerede havde holdt, og hvor mange flere milliarder end de mere end 11 mia. kr., der var på bordet, havde hr. Finn Sørensen krævet?

Kl. 17:48

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak. Jeg vil bede om, at man overholder taletiden, for det er også respektløst over for de andre talere, hvis man ikke overholder sin taletid.

Der er ikke flere medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger til fru Maja Panduro. Så er det fru Zenia Stampe som ordfører for Radikale Venstre.

Kl. 17:49

(Ordfører)

Zenia Stampe (RV):

Det er jo ved at blive en tradition her i eftermiddag at stå og takke Dansk Folkeparti for forespørgselsdebatten. Det vil jeg også gerne gøre. Jeg skrev på Twitter, at den ikke var så blodig som op til kommunalvalget og finanslovsforhandlingerne, for vi har jo haft en vældig heftig debat, og der er ingen tvivl om, at anledningen selvfølgelig har været det økonomiske pres, som det øgede antal af ældre stiller os over for.

Men jeg vil egentlig gerne starte et andet sted i dag, for der er ingen tvivl om, at det økonomiske pres og det, at der er flere ældre, jo tvinger os til at tænke anderledes og tænke nyt. Nødvendighed er selvfølgelig én kreativ drivkraft, men noget andet er selvfølgelig også de visioner og de erfaringer, man selv har. Jeg tror, det er meget godt at kombinere de to ting, så man har nødvendigheden på den ene side og de visioner og drømme, man har, på den anden side; så er kunsten jo at få de to ting forenet.

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i mine egne erfaringer på det her område. Jeg tror, vi alle sammen har erfaringer fra ældre familiedemedlemmer. Min farfar døde, før jeg mødte ham, men min farmor døde for nogle år siden, og hendes alderdom fulgte jeg, det var mit møde med ældreplejen. Hun boede hele min barndom på første sal. Vi boede nede i stuen. Hun havde ikke det store netværk, fordi hun var tysker og ikke en, der mængede sig med særlig mange, men en gang om ugen kom vi alle sammen op og fik fin middag hos hende, og ellers hang hun mest ud nede i forhaven, som var hendes store stolthed.

Hvis det bare kunne have fortsat sådan, tror jeg, hun havde fået verdens bedste alderdom, men min mor og far blev skilt. De blev så-
dan set boende i huset, først den ene og så den anden, men min far-
mor kunne ikke blive boende, for hun blev simpelt hen skør af den
her skilsmisse. Hun blev så utryg, hun blev så bekymret, at hun be-
gyndte at lide af vrangforestillinger. Hun blev deprimeret, og hun
blev faktisk også anbragt.

Det var ret underligt at se hende – den her ældre tyske dame, hun
var over 80 år på det tidspunkt – være anbragt primært sammen med
unge sindssyge mænd. Det var sådan set fint nok, men nok ikke den
store hjælp. Så fik hun en ældrebolig, hvor hun havde nogle ret for-
pinte år. Hun troede, at hun blev forfulgt af alle mulige. Da hun døde,
fik vi en ret stor forskrækkelse, for da vi ryddede op efter hende,
fandt vi små stanniolkapper i hendes toværelseslejlighed overalt i
krukker, i tøjskabet, på hylderne, i skufferne, overalt, og inde i de
små pakker lå der piller. Da vi havde samlet alle de piller, fyldte de
faktisk en stor Nettoplastikpose helt op til kanten. Det var alle de pil-
ler, hun havde fået de sidste par år, som hun bare aldrig havde taget.

Jeg siger det ikke for at bebrejde ældreplejen. Jeg mener faktisk
ikke, at det var deres skyld, for de kunne jo ikke vide, at hun ikke
tog dem. Ja, hun smed dem så ikke ud, for det var hun for nærig til,
hun pakkede dem ind. Jeg ved ikke, hvem hun havde forestillet sig
skulle bruge dem. Det var måske arven til min far. Men hun gemte
dem. Og når jeg nævner det eksempel, er det ikke for at bebrejde no-
gen, så er det bare for at sige, hvor vidt forskellige ældre er, hvor
vidt forskellige deres problemer er, for det var ved gud aldrig et pro-
blem, at min farmor ikke kom nok i bad, eller at hun ikke fik gjort
nok rent. Men det var et problem, at hun ikke spiste noget, og det var
et problem, at hun ikke tog sin medicin, og det var et problem, at
hun led af så store psykiske problemer til sidst.

Det er bare et område, som er kæmpestort. Og jeg kan sige, at det
er en af grundene til, at jeg synes, det var forkert at øremærke penge
til to bade om ugen, for jeg synes ærlig talt, at det er ren symbolpoli-
tik. Jeg mener ærlig talt, at der er mange ældre, der har langt større
problemer, end om de kommer i bad to gange om ugen, eller om et
af de bade, de skulle have haft, måske blev en etagevask, som fru
Maja Panduro var inde på. Derfor synes jeg, at ældreområdet er alt
for komplekst, alt for alvorligt til at pakke ind i den slags forsimplet
populistisk politik – for at sige det, som det er. Det synes jeg er
uværdigt.

Jeg synes, vi skal tage de ældre alvorligt som de mennesker, de
er, med forskellige styrker, med forskellige svagheder og meget for-
skellige problemer. Min vision for ældreplejen er en ældrepleje – der
er flere, der har været inde over det – der netop kan give den indivi-
duelle hjælp, men det er også en ældrepleje, der kan finde ud af at
styrke de fællesskaber, som eksisterer. Hvis min farmor kunne have
fået den alderdom hos os, så havde det været den bedste alderdom.
Jeg bor selv i et bofællesskab, der blev etableret for 40 år siden.
Mange af dem, der etablerede det dengang, bor der stadig væk, og
jeg tror, de er meget trygge ved tanken om, at det er dér, de skal bli-
ve gamle.

Min vision for ældreområdet er også, at vi kan finde ud af at un-
derstøtte sådan noget, at man kan få lov til at blive gammel sammen
med sine venner i trygge omgivelser. Ældreomsorg er jo ikke bare
en fabrik, det handler om gode liv, det handler om indhold i livet, og
det skal vi også kunne levere. Og det er langt mere kompliceret og
langt vigtigere end to bade om ugen. Tak.

Kl. 17:54

Tredje næstformand (Camilla Hersom):

Tak for det. Der er foreløbig to medlemmer, der har meldt sig for
korte bemærkninger. Den første er fru Karin Nødgaard, Dansk Fol-
keparti.

Kl. 17:54

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Det var en fin beretning, også fra den virkelige verden, og dem
er der jo mange af – faktisk ligesom den, jeg startede min ordførertal-
le med, og som jeg stødte på her i kommunalvalgkampen. Og det er
jo også bare et tegn på, at der skal ske noget på området.

Jeg er altså nødt til lige at have opklaret nogle ting med fru Zenia
Stampe, for Radikale har det med at melde sådan meget bombastisk
ud. Fru Zenia Stampe sagde noget om Enhedslistens politik, tror jeg
det var, der var populistisk og sådan noget, og så vil jeg sige, at Ra-
dikale en gang imellem også godt kan komme med nogle ting, hvor
man tænker: Hold da op, hvorfor kommer det nu?

Det første, jeg vil spørge om, er: Mener fru Zenia Stampe, at æl-
dre borgere i Danmark er en ældrebyrde? Det er et citat, som jeg ved
der kom i en debat, jeg hørte på DR2, tror jeg det var, hvor fru Zenia
Stampe sagde, at ældre er en ældrebyrde.

Jeg er dybt uenig, og vi må aldrig – det sagde jeg også i min ord-
førertale – opfatte ældre som en byrde for samfundet. Men det kan
være, at der igen her er en forskel på Dansk Folkeparti og Radikale.

Det andet er (*Tredje næstformand* (Camilla Hersom): Ja tak!) at
fru Zenia Stampe har været ...

Kl. 17:55

Tredje næstformand (Camilla Hersom): Ordføreren.

Kl. 17:55

Zenia Stampe (RV):

Jeg synes ærlig talt også, at det her område er alt for vigtigt til, at det
handler om, hvilke ord vi bruger. Og der er jo ingen tvivl om, at
flere ældre er en økonomisk byrde. Det ville det også være, hvis der
var mange, mange flere børn og vi ikke havde fået skruet vores vel-
færdssamfund ordentligt sammen, så de blev en udgift i sidste ende.
Så kunne vi snakke om en børnebyrde osv.

Vi kan da godt blive enige om, at det er bedre at bruge andre ord,
men det er altså ikke mig, der har opfundet det her ord. Det er blevet
brugt i mange år, og jeg synes, det er lidt for billigt at prøve at skyde
mig i skoene, at jeg ikke bekymrer mig for de ældre, eller at jeg ikke
respekterer de ældre, fordi jeg har anvendt et ord, som der er mange,
mange andre der har brugt før mig.

Kl. 17:55

Tredje næstformand (Camilla Hersom): Fru Karin Nødgaard.

Kl. 17:55

Karin Nødgaard (DF):

Nej, men fordi et ord har været brugt i mange år, behøver det ikke at
være ensbetydende med, at man skal fortsætte med at bruge det. Alt-
så, jeg synes, det er et forfærdeligt udtryk, og jeg synes faktisk, man
skulle stoppe med at bruge det.

Fru Zenia Stampe har været ude og sige, at velhavende ældre –
jeg ved ikke, hvad det vil sige at være ældre og velhavende, men det
kan fru Zenia Stampe måske også komme ind på – selv skal betale
for deres hjemmepleje. Så det, jeg vil spørge om, er: Er det virkelig
De Radikales mening, og er det virkelig en del af regeringens poli-
tik, at ældre selv skal kunne betale? Man kunne f.eks. tage et nøj-
somt ægtepar, der har sparet op igennem mange år og har lagt til si-
de, og de skal lige pludselig betale, hvorimod en, der har tjent rigtig
godt, men bare har kastet om sig med penge og levet livet igennem
mange år, lige pludselig kan få det hele forærende af det offentlige.

Jeg ved godt, at det er yderpunkterne, men hvad er De Radikales
holdning egentlig til det her område?

Kl. 17:56

Kl. 17:59

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 17:56

Zenia Stampe (RV):

Det Radikale Venstres holdning er, at vi gerne vil se på muligheden for at indføre brugerbetaling for velhavende ældre for praktisk hjælp. Det er ikke regeringens politik, men det har været vores politik i mange år. Og grunden til, at det er vores politik, er, at vi gerne vil prioritere de svageste ældre noget højere. Og det er også derfor, jeg lagde ud med den beretning om min farmor. Det var ikke for at pege fingre ad nogen, men for at vise, at der er nogle ældre, der har brug for langt mere hjælp, end de får i dag.

Vi vil gerne foretage den sociale omprioritering fra velhavende til fattige og mere udsatte, og nu er det faktisk sådan, at der blandt de ældre er meget store forskelle. Det er ikke sådan, at alle ældre er fattige; de ældre er faktisk også den generation, der har de største formuer, og derfor synes vi, det er helt solidarisk, hvis de rigeste ældre bidrager lidt til de svageste ældre.

Kl. 17:57

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Tak. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

Kl. 17:57

Finn Sørensen (EL):

Tak til ordføreren. Vi er jo helt enige om, at ældre er lige så forskellige som yngre og børn og alt muligt andet. Det er derfor, det er en god idé at give borgeren nogle rettigheder, og så vælger borgeren selv, om borgeren ønsker at gøre brug af de rettigheder. Og det er jo det, Enhedslistens forslag går ud på.

Er ordføreren bekendt med servicelovens § 93 a, som siger, at en borger, der er visiteret til en bestemt hjemmehjælpsydelse, kan veksle denne ydelse til en anden ydelse? Er ordføreren klar over, at Enhedslistens forslag om at indskrive en ret til f.eks. to bade om ugen ikke ville sætte denne paragraf ud af kraft, og at Enhedslistens forslag derfor har den fordel, at det giver borgeren et retskrav på en minimumsydelse, samtidig med at det rummer den fleksibilitet, som ordføreren efterlyser?

Kl. 17:58

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Ordføreren.

Kl. 17:58

Zenia Stampe (RV):

Jeg fatter – undskyld, det er måske et lidt for groft ord her fra Folketingets talerstol – men jeg forstår simpelt hen ikke, at Enhedslisten vil ind på den her bane. Hr. Finn Sørensen og Enhedslisten begynder jo at opfatte borgere som forbrugere. Man får sådan en voucher, og så kan man bruge den til, om man vil have et bad, eller om man vil gå en tur, eller om man vil have pudset sine vinduer. Undskyld, det er da noget, de plejer at foreslå derovre (*Taleren peger mod højre*). Det er da ikke Enhedslisten, det er da ikke solidarisk, det er da ikke at tage den enkelte alvorligt som person. Det er da at se mennesker som forbrugere.

Jeg kan bare sige, at det kan være, vi er for gammeldags. Den type velfærd abonnerer vi ikke på. Jeg tror godt, man gør det, hvis man er tilhænger af en markedsstat og tror, at sådan nogle voucherordninger og sådan noget kan skabe en eller anden dynamik. Jeg synes bare overhovedet ikke, det hører hjemme i min forestilling om velfærdssamfund, omsorg og solidaritet.

Tredje næstformand (Camilla Hersom):
Hr. Finn Sørensen.

Kl. 17:59

Finn Sørensen (EL):

Jeg vil sådan set bare gerne bede ordføreren om at svare på de spørgsmål, jeg har stillet. Er ordføreren klar over, at der i serviceloven er en ret til og en mulighed for at veksle en hjemmehjælpsydelse til en anden? Er ordføreren klar over, at Enhedslistens forslag ville indebære, at den ret stadig væk ville være der? Det vil sige, at hvis den ældre ikke følte, at vedkommende havde behov for to bade om ugen, så kunne man, f.eks. for at gøre det billigt, veksle det ene bad til at få en tur ud i det fri, hvis man syntes, man havde behov for det.

Jeg skal bare høre, om ordføreren er klar over, at det er sådan, loven er skruet sammen, og at kritikken af Enhedslistens forslag for at være ufleksibelt og rigtigt og hist op og kom herved er helt i skoven.

Kl. 17:59

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 17:59

Zenia Stampe (RV):

Det er jeg da udmærket klar over, men det er jo også dér, hvor Enhedslisten afslører sig selv som populist. Altså, man går ud og siger: Det er fantastisk nødvendigt, at de skal have de her to bade om ugen. Og det er det også for nogle. Og så siger man: Nå, men hvis folk så alligevel ikke lige synes, det er nødvendigt, så kan de bare bruge det til noget andet. Det er da populisme. Så er det åbenbart ikke nødvendigt med de to bade om ugen, hvis man spørger den ældre i hvert fald. Men jeg ved ikke, om Enhedslisten så ikke synes, man skal spørge den ældre. Eller så skal den ældre sidde og lade som om: Jo, det kunne da være godt med to bade. Og når man så får det, kan man veksle det til et eller andet andet.

Jeg forstår simpelt hen bare ikke, hvordan det kan være en del af Enhedslistens velfærdsideologi. Det er så langt fra min ideologi og det, som jeg mener er en social politik. Altså, for mig – og det er så vigtigt – er et velfærdssamfund ikke et rettighedssamfund. Det er ikke sådan et forbrugersamfund, det er et fællesskab, hvor man kigger på hinanden og giver den nødvendige hjælp. Og det er ikke sådan noget med, at man så har et brev på en bestemt hjælp, og så kan man veksle den osv. Jeg synes virkelig, det er noget, der hører hjemme et andet sted og ikke hos Enhedslisten. Måske var det derfor, den finanslov ikke blev til noget, og at det så ikke var så slemt at samarbejde med de andre. Så har jeg det da i hvert fald personligt.

Kl. 18:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger, og vi går til den næste ordfører. Det er fru Anne Bastrup fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 18:01

(Ordfører)

Anne Bastrup (SF):

Jeg vil starte et helt andet sted end dér, hvor det meste af debatten har været. Det er nemlig den ældre – eller er hun ikke gammel? – kvinde på 85, der besøger familien i København, snubler ned ad togtrapperne og får skadet sit knæ. Sygehuset i Varde leverer den rigtige genoptræning, alt er godt, den gamle kommer hjem, og så lærer hun i stedet for at lave pebernødder. Der går ganske få år, og så sidder hun i kørestol. Det var dyrt for Varde Kommune, og det var dyrt

for familien i følelsesmæssigt henseende, fordi livet de sidste år ikke blev sjovt.

KI. 18:06

Jeg synes, det er interessant, at vi i virkeligheden slet ikke har snakket om, hvordan vi ændrer på genoptræningsplaner for ældre, således at det ikke bliver oplæg til debat i kommunen, men at det rent faktisk er noget, som man naturligt følger. Det synes jeg kunne være interessant at få ind i debatten også.

Jeg har på et tidspunkt været i praktik på et plejehjem i Odense, og der var liv og glade dage og musik om aftenen. Folk havde stort set ingen sygedage, og der var en god stemning. De ældre – der var et par enkelte yngre handicappede – havde et godt liv på det plejehjem.

Naboplejehjemmet havde så en studerende, som kom til os der klokken kvart over fire og drak kaffe og fortalte, at hun ikke kunne holde ud at være på det andet plejehjem. De to plejehjem var fuldstændig identiske. Det var samme type af mennesker, der var der. På det ene plejehjem var der liv og glade dage, på det andet plejehjem var stort set halvdelen af personalet syge det meste af tiden. Og noget af det, som vi også skal tale om, er jo: Hvordan får vi skabt lethed på de enkelte plejehjem, som gør, at der rent faktisk udvikles omsorg og hjælp til de ældre?

Så har vi i Folketingets Socialudvalg været i Japan. Vi havde jo en ambition om at se på velfærdsteknologi og i virkeligheden også at sælge den til det danske samfunds ældre, således at de kan være med til at afprøve den teknologi, som man laver i Japan. Og noget af det, som jeg synes kunne være rigtig, rigtig interessant at vi fik, er en mobil rollator, som kan løfte den ældre op fra stolen. Så kan man trykke på en knap, og så kan man gå lige så stille. Det vil sige, at vi i virkeligheden hjælper den ældre til at kunne bevæge sig selv med velfærdsteknologi. Jeg vil godt se den ældre, som ikke synes, det kunne være interessant at slippe for at sidde i stolen og vente på, at der er to SOSU-hjælpere, der kommer og løfter en op, så man kan komme i gang med at gå. Det er jo noget af det, som er den gode velfærdsteknologi.

Jeg synes også, det kunne være rart, når jeg kommer i den situation, hvor det er nødvendigt med en lift til mig, at jeg kunne slippe for at få en lift oppe i loftet, men at jeg i stedet for kunne få sådan en mobil lift, som de også laver i Japan, så man lige sådan kan køre rundt med den. Det er nogle af de der ting, som også ligger i velfærdsteknologi.

Noget andet, som jeg synes er en god idé, er, at man lærer den ældre, som gerne vil, at bruge en iPad og læse sin avis via iPadden. Så slipper hun for at bruge al sin energi på at komme ned ad trappen og aflevere alle de tunge aviser. Det er jo noget af det, som vi skal prøve at sælge på den positive måde til de ældre, således at det bliver en god oplevelse at blive udsat for velfærdsteknologi.

Jeg ved, at i Odense Kommune har de en ambition om at købe 400 vasketoiletter. De har nu brugt 5-10 mio. kr. på at udvikle forskellige typer teknologiske, digitale hjælpemidler på de forskellige handicappede plejehjem, som gør, at mennesker med handicap kan blive mere bevægelige. Derfor tror jeg, at det er rigtig, rigtig vigtigt, at vi bruger tiden, når vi taler om de ældre – og nu har vi så en forespørgsel bagefter om handicappede – til at prøve at tale det lidt op.

Derfor tror jeg også, at vi nu her sådan om et par måneder, hvis jeg får overtaget Socialudvalget, skal få holdt en konference om velfærdsteknologi, således at vi kan bruge den dag på at tale op, hvad det er, der er det reelle i velfærdsteknologi, hvordan vi kan give de ældre, de gamle, de svage en mulighed for at håndtere livet selv, uden at man hele tiden skal have et par fremmede omkring sig, men at man i stedet for kan prioritere at være sammen med dem, man gerne vil være sammen med. Og dermed ikke sagt, at jeg ikke synes, at folk skal have det fornødne antal timer med omsorg og hjælp og pleje, når de er ældre. Tak.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er et par korte bemærkninger. Den første er fra hr. Finn Sørensen, Enhedslisten.

KI. 18:06

Finn Sørensen (EL):

Tak, og tak for talen om velfærdsteknologi. Mener ordføreren, at den ældre skal have ret til at sige nej tak til et vasketoilet, uden at det dermed skal gå ud over den hjælp, som borgeren får på sædvanlig vis?

KI. 18:06

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

KI. 18:06

Anne Baastrup (SF):

Den kloge kommune får solgt sit vasketoilet på en sådan måde, at det ikke er farligt for den ældre at sige ja, for sagen er nemlig den – nu var hr. Finn Sørensen ikke med os i Japan – at man kan lade være med at bruge instrumentet, hvis det er sådan, at man ikke kan finde ud af det eller ikke kan lide det. Det ligner et helt almindeligt toilet. Så der er ingen problemer, man kan få det installeret, og så kan man bare stadig væk bede om at få en hjælper til sit toiletbesøg.

KI. 18:07

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Finn Sørensen.

KI. 18:07

Finn Sørensen (EL):

Hvis det nu er en mindre klog kommune, der ikke kan finde ud af at tale fornuftigt med den ældre om det, men påtvinger den ældre det her vasketoilet, som den ældre måske er bange for eller utryg ved på forskellig vis – den mulighed kan jo være til stede – skal borgeren så have ret til at sige nej tak og kunne forlange, at den hjælp, borgeren plejer at få på den måde, fortsætter, og hvordan vil ordføreren sikre den ret? Og det sidste spørgsmål, som er meget principielt, jeg håber, at der er lidt tid at svare på: Er ordføreren enig med fru Zenia Stampe, der for lidt siden sagde, at i hendes hoved er et velfærds-samfund ikke et rettighedssamfund?

KI. 18:08

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

KI. 18:08

Anne Baastrup (SF):

Jeg har ½ minut til at svare. Nu har vi rigtig mange folk, der sidder rundt omkring i socialudvalgene i kommunerne, og vi har også den der viden om, at det kan en kommune ikke finde på, hvis bare der er et tilstrækkelig stærkt rødt styre. Jeg satser på, at hr. Finn Sørensens parti vil være med til at fortsætte den udvikling. Det er det ene, og det næste er, at den der meget ideologiske debat om populisme eller ej blander jeg mig ikke i. Det overlader jeg fuldstændig til Enhedslisten og De Radikale. Det var ikke en beskrivelse af SF's socialpolitik.

KI. 18:08

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:08 bliver vasket, eller de skal sidde og holde lidt i hånd, så bliver det nok, at den ældre bliver vasket.

Kl. 18:11

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Det er egentlig lidt pudsigt, fordi fru Anne Baastrup faktisk bruger ordet omsorg mange gange i sit indlæg, og derfor vil jeg gerne høre fru Anne Baastrup kommentere det der med, hvorfor omsorg så ikke kan være med i et forslag til vedtagelse som sådan også fra regeringen og V og K's side. Det var den ene del af det.

Det andet er, at fru Anne Baastrup taler om god velfærdsteknologi – nu stillede ordføreren også nogle spørgsmål til mig i forhold til velfærdsteknologi – men hvad er dårlig velfærdsteknologi? Er der noget, hvor fru Anne Baastrup kan se, at det der faktisk ikke skal implementeres, fordi det ikke duer? Jeg er helt med på alt det, der har været godt og positivt, også på vores studietur osv.

Det sidste er, at det da lyder vældig spændende med iPads. Vi ved bare, at der er mange ældre medborgere, der faktisk ikke kan håndtere en computer, og derfor kan det måske også være vanskeligt med en iPad, men det kan de måske lære. Hvem skal finansiere det, og hvad koster det så?

Kl. 18:09

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:09

Anne Baastrup (SF):

Altså, dårlig velfærdsteknologi er den der vaskemaskine, hvor man sådan bliver kørt ind. Den vil jeg helst ikke have, og sådan er det.

Det næste er omsorg. Jeg var ude i praktik i Odense Kommune sammen med en SOSU-assistent, og jeg vil sige, at det, hun bød de gamle, var reel og kærlig omsorg, og jeg mener altså godt, at folk, der er ansat i sundhedsforvaltningen, kan levere gedigen omsorg. Hvis det er, at de af en eller anden grund oplever at have dårligt arbejdsmiljø og derfor ikke kan have det der overskud, er det jo et spørgsmål om tillid til ledelsen. Så er det jo et spørgsmål om, at man fra socialudvalget, sundheds- og socialudvalget, eller hvad det nu hedder i dag, tager kontakt til den pågældende plejehjemsleder og siger: Hvordan går det egentlig med jeres efter- og videreuddannelse? Hvordan er arbejdsmiljøet? Hvor mange sygedage har de ansatte? Det er jo et af parametrene på det.

Jeg forventer ikke, at kommunerne leverer en iPad. Det var et eksempel på, at velfærdsteknologi, som vi jo alle sammen er glade for, kan ældre også have glæde af. Det var simpelt hen bare almindelig respekt for de ældre. Og når jeg bliver gammel, bruger jeg min iPad.

Kl. 18:10

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:10

Karin Nødgaard (DF):

Det synes jeg også er fint, og det er jo netop det der med, at tiden udvikler sig, og derfor er det forskellige ting, men man skal bare have respekt for nuet også for dem, der er ældre i nuet, så man ikke pådutter folk noget, som de simpelt hen ikke er klar til.

Men jeg vil da egentlig gerne have et svar på noget, fordi jeg ved, at regeringen er meget optaget af, at vi andre skal svare på alt det med økonomi osv. Hvad vil det koste, hvis det var, at man sagde, at ældre skulle udstyres med en iPad? Jeg kan da slet ikke lave det regnestykke lige i hovedet, men det har SF måske lavet. Så vil jeg også sige til det der med, at fru Anne Baastrup siger, at selvfølgelig kan der være omsorg: Jamen det er da målet, at der skal kunne være det, men realiteten er jo i hverdagen, at vi får flere og flere henvendelser fra borgere og også fra ansatte, som siger, at det kan de simpelt hen ikke nå, og hvis det er, de står der og skal sørge for, at den ældre

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:11

Anne Baastrup (SF):

Vi får ofte mange forskellige typer af henvendelser. Jeg var med i en eller anden radioudsendelse, hvor der var en, der ringede ind og sagde: Hvor er jeg dog glad for, at der er nogle, der respekterer det arbejde, som jeg udfører som SOSU-assistent, for det har jeg ikke hørt noget som helst om de sidste 14 dage; jeg opfattes nærmest som en, der aktivt går på arbejde for at genere de gamle.

Så ved jeg ikke helt, hvad det koster at levere iPads til alle, men jeg kan huske, at vi engang gjorde det med computere i den danske folkeskole, og der brugte vi 200 mio. kr. Så jeg aner det ikke, og det var heller ikke det, der var mit forslag. Jeg sagde bare, at det var en velfærdsteknologi, som man måske kunne forære sin gamle mor, hvis man havde råd til det, som hun så kunne have glæde af. Så, ro på!

Kl. 18:12

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Karina Adsbøl, Dansk Folkeparti.

Kl. 18:12

Karina Adsbøl (DF):

Når vi snakker om ældre, vil jeg sige, at vi også i Dansk Folkeparti er bekymret over digitaliseringen, og der har jeg en hilsen med fra ældre Anna, som jeg skulle bringe herinde i Folketinget. Hun sagde: Karina, kan du ikke lige høre derinde i Folketinget om det der med, at vi nu skal pådattes alle de her ting, for jeg har da ikke har planer om nogen sinde at købe en computer eller andre ting. Hvem skal betale for det, når man også bruger strøm – og vi kan også tage debatten om det i forhold til velfærdsteknologi – hvis man skal bruge mere strøm? Det koster jo også i strøm, og der er andre merudgifter for borgerne. Hvem skal betale for det, man ligesom mere eller mindre kan komme til at pådutte borgerne?

Kl. 18:13

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:13

Anne Baastrup (SF):

Jeg ved, at seniorerne på Bornholm har kørt forskellige typer af data-væresteder, hvor de ældre får mulighed for dels at komme i kontakt med Bornholms Regionskommune på den måde, dels at lære at håndtere de der forskellige typer af computere og andet på den sjove måde. Men jeg gad nok se den kommune, der ikke vil levere indsatsen over for den ældre, der ikke kan finde ud af det. Altså, det er jo hat og briller. Man kan da ikke sidde i et sundheds- eller socialudvalg uden at sørge for, at der er kontakt med alle ældre, og at der, hvis de ikke kan finde ud af pc'en, så er en, der hjælper dem.

Kl. 18:13

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 18:13

Karina Adsbøl (DF):

Jeg kan bare se, at der kommer store udfordringer på det her område. Men i forhold til merudgifter tænker ordføreren så, at når man nu skal indføre mere velfærdsteknologi, hvilket er planen, og der kom-

mer merudgifter med, at tingene skal til opladning osv., skal der så være en kompensation for det?

Kl. 18:14

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:14

Anne Baastrup (SF):

Så langt er jeg slet ikke kommet. Altså, man bruger jo strøm til sin støvsuger, og hvis det så er en robotstøvsuger, der kører rundt, samtidig med at SOSU-hjælperen laver noget andet, så bruges der jo ikke ekstra energi der. Det, vi tænker mest på, når vi snakker om den der velfærdsteknologi, som vi har været ude at se, er jo plejehjem som f.eks. plejehjem i Aalborg. Det er de nye og fremtidens plejehjem. Der er det jo ikke nogen udgift for den ældre, men der er det en aflastning for medarbejderne, der giver mulighed for, at de så kan lave aktiviteter for de ældre. Så der er jo ikke nogen ekstraudgift, og jeg regner ikke med, at vi får alle de her forskellige typer af velfærdsteknologiske dimser rundtomkring i en toværelseslejlighed. Det er altså ikke lige sådan, jeg ser det for mig.

Kl. 18:15

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Finn Sørensen, Enhedslisten, som ordfører.

Kl. 18:15

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak, og tak til Dansk Folkeparti for at have rejst forespørgslen. Det er jo ikke tilfældigt, at spørgsmålet om hjælp og omsorg til de ældre er kommet så højt op på dagsordenen. Det skyldes jo, at vi gennem de sidste 4-5 år har set det ene skræmmende eksempel efter det andet, der tyder på, at vi som samfund har svigtet de ældre både i hjemmeplejen og på plejehjemmene. Vi har svigtet dem på helt basale områder som tilstrækkelig rengøring og tilbud om hjælp til personlig hygiejne.

Bag de mange enkeltsager gemmer der sig nogle benhårde fakta. De sidste 5 år er der kommet 150.000 flere ældre over 65 år. Ikke desto mindre bruger vi langt færre penge pr. ældre end for 5 år siden. Siden 2009 er der skåret knap 5 millioner hjemmehjælpstimer væk, og der er 5.000 færre social- og sundhedsmedarbejdere i ældresektoren i dag, end der var i 2009. Færre borgere får hjælp, og de, der får, for mindre af det.

Forringelsen af hjemmeplejen går primært ud over de ældre, der ikke selv kan klare rengøring og bad. En tredjedel af hjemmehjælpsmodtagerne får kun gjort rent hver tredje uge eller sjældnere, og dette tal steg med 25 pct. i perioden fra 2009 til 2011. Tre fjerdedele af de ældre, der er visiteret til bad, får kun tilbudt bad en gang om ugen eller sjældnere. Det er en kraftig stigning siden 2009, hvor det var cirka halvdelen, der fik tilbudt bad en gang om ugen.

Situationen er sandsynligvis ikke bedre på plejehjemmene. Vi mangler helt konkrete tal for nedskæringerne, og dem har jeg bedt socialministeren om at fremskaffe, og dem ser jeg frem til at få. Indtil videre må vi klare os med nogle udsagn fra nogle, der må have forstand på det, nemlig plejehjemslederne. Seks ud af ti plejehjemsledere siger, at 60 pct. af de ældre går med ble. De mener, det er alt for mange, og at personalemangel er hovedårsagen.

Regeringens og kommunernes svar er, at der ikke sker nogen forringelser af hjælpen til de ældre. Bespargelserne skyldes åbenbart, at kommunerne er blevet bedre til at hjælpe de ældre til at klare sig selv ved hjælp af rehabilitering og velfærdsteknologi. Der er ikke nogen dokumentation for den påstand, og det runger hult, når man

ser på, hvor drastiske nedskæringerne er i den praktiske hjælp og personlige pleje.

Hvorfor er vi kommet i den situation? Det er vi, fordi det store flertal i Folketinget med de forhenværende regeringspartier og den nuværende regering i spidsen foretrækker skattelettelser frem for velfærd, hvilket vi har fået demonstreret endnu en gang i forbindelse med finanslovsforhandlingerne i år. Denne politik fortsætter ufortrødent i de kommende år. Frem til 2020 er der med den nuværende politik bare ikke plads til genopretning af velfærden i forhold til det niveau, den havde i 2008. Regeringen har allerede brugt pengene til skattelettelser og som sædvanlig givet mest til de højtlønnede, til de rige, til aktionærerne i de store virksomheder, der i forvejen har præsteret rekordoverskud.

Det sætter jo nogle snævre rammer for, hvad der kan skabes af løsninger. Vores valg i Enhedslisten har derfor været, at vi må give de ældre nogle rettigheder til et minimum af hjælp, ligesom vi skal sikre, at de ikke kan blive påtvunget velfærdsteknologi og rehabilitering, som de ikke ønsker. Det er tankevækkende, at det store regeringsparti, som selv tidligere har stillet forslag om mere vidtgående rettigheder, lod en ellers fornuftig finanslovsaftale falde på det spørgsmål. Men det er direkte skræmmende, at forslaget om at give borgerne rettigheder kaldes for rigtigt og centralistisk og i strid med det kommunale selvstyre.

Det sidste argument kan man jo kun smile ad, når man tænker på, at regeringen på andre områder er meget villige til at begrænse det kommunale selvstyre, f.eks. ved at straffe kommunerne, hvis de overskrider de snævre økonomiske rammer, som er fastlagt af et flertal her i Folketinget. Det siger jo noget om, at det nok alligevel ikke var nogen lille ting, der skilte os og regeringen i finanslovsforhandlingerne. Mon ikke en borgmester på Vestegnen fik sagt det højt, som regeringen og KL og vel også de fleste andre partier i Folketinget tænker: Rettigheder til de ældre forhindrer os i at skære ned?

Jeg tror, vi ramte plet med det forslag, og derfor har vi heller ikke tænkt os at opgive det, selv om vi ikke kom igennem med det i finanslovsforhandlingerne. Det er fint, at der sættes 1 mia. kr. af på finansloven, og vi er enige med statsministeren i, at Enhedslisten har en stor del af æren for det, men vi savner altså sikkerhed for, at pengene bliver brugt der, hvor der er mest brug for dem, nemlig til at øge indsatsen over for de ældre. Derudover synes vi jo, at det er et skrækkelig bureaukratisk forslag, der medfører øgede udgifter til administration og måske ligefrem vil afholde nogle kommuner fra at søge.

Jeg vil gerne læse mit forslag til vedtagelse op, hvis formanden tillader det, for jeg er vist gået lidt ud over taletiden.

Kl. 18:20

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Oplæsning af forslag til vedtagelse er uden for taletiden.

Kl. 18:20

Finn Sørensen (EL):

Tak for det, formand. Så skal jeg (på vegne af EL) fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der gennem de sidste 5-6 år er sket dramatiske nedskæringer og forringelser af hjælpen til vore ældre medborgere og andre, som på grund af fysiske og psykiske handicap ikke kan klare sig selv. Samtidig stiger antallet af ældre, som har brug for hjælp i de kommende år.

Folketinget pålægger derfor regeringen at fremlægge forslag til ændringer af lovgivningen, som kan sikre, at disse borgere får et retskrav på et minimum af praktisk hjælp og personlig pleje, og til at

sikre, at rehabilitering og velfærdsteknologi alene skal være et tilbud og ikke påtvinges de ældre. Det bør således ikke få konsekvenser for hjælpen til de ældre, hvis de afviser sådanne tilbud.

Folketinget pålægger samtidig regeringen at fremlægge forslag, der kan sikre den fornødne økonomi i kommunerne til at løse denne opgave, om fornødent gennem indførelse af millionærskat og beskatning af arbejdsfri kapitalgevinster.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 9).

Kl. 18:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er nu fremsat et forslag til vedtagelse. Forslaget til vedtagelse vil indgå i den videre behandling af forespørgslen.

Der er et par spørgsmål til ordføreren. Den første er fru Anne-Mette Winther Christiansen fra Venstre.

Kl. 18:21

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak for det. Er det mon muligt for Enhedslisten at folde lidt ud, hvad der gjorde, at man ikke kunne blive imødekommet på sit ønske om retskravet til de ældre?

Kl. 18:21

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:21

Finn Sørensen (EL):

Jeg vil gerne takke fru Anne-Mette Winther Christiansen for spørgsmålet, men jeg er desværre ikke i stand til at svare på det, for vi har faktisk ikke fået nogen forklaring på det her andet end nogle tillægsord om, at det var lidt for bureaukratisk og centralistisk og sådan nogle ting. Vi har ikke fået en klar begrundelse for, hvorfor man lod en finanslovsaftale falde på at indføre et retskrav om en minimumsydelse på to bade om ugen. Og det undrer os jo en hel del, i betragtning af at det ledende regeringsparti, Socialdemokraterne, selv for 5-6 år siden fremlagde en stribe forslag til retskrav på det her område, som ovenikøbet var mere vidtgående end det, som den beskedne Enhedslisten fremlagde her i den sidste fase af forhandlingerne.

Kl. 18:22

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Karin Nødgaard, Dansk Folkeparti.

Kl. 18:22

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Jeg vil godt anerkende Enhedslistens ihærdige kamp, men jeg vil også gerne lige prøve at få det uddybet lidt. Det, som jeg måske også svarede i et af hr. Finn Sørensens spørgsmål til mig, var det der med, at to bade om ugen er fint for nogle – nogle kan måske nøjes med et, og nogle skal måske have syv bade osv. – men hvis Enhedslisten havde fået det igennem i finanslovsforhandlingerne, kunne man så ikke have risikeret, at kommunerne havde sagt, at så er det bare standarden, sådan at den borger, der faktisk havde behov for at få syv bade om ugen, lige pludselig kun fik de to? Altså, har man ikke været inde i de overvejelser, i forhold til at man vil have det som et retskrav?

Jeg stiller bare spørgsmålet, for der er jo meget, som vi som udenforstående ikke helt fandt ud af, og som Venstres ordfører også lige spurgte ind til, altså hvad det egentlig var, der skete, hvordan den proces egentlig var osv. Det vil jeg gerne høre om. Det er det ene.

Det andet er: Kunne det lige så godt have været noget andet end bade, som Enhedslisten havde fremført som deres krav? Altså, kunne det have været noget i forhold til rengøring? Og så synes jeg må-

ske, at ordføreren mangler at komme lidt ind på det med velfærdsteknologien. Så jeg ved ikke, om man kan uddybe det lidt, i forhold til hvad det egentlig er, man mener. Altså, hvor frivilligt skal det være, skal der være tvang osv.?

Kl. 18:24

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:24

Finn Sørensen (EL):

Det var mange spørgsmål, men jeg skal prøve at nå det. Først var der det der med, om en minimumsrettighed skulle gå hen og blive en maksimumsrettighed, altså forstået på den måde, at så ville kommunerne sænke standarden. Det er jo en skrækkelig tanke, men jeg deler sådan set fru Karin Nødgaards bekymring for, at det godt kunne ske. Det var derfor, det var meget vigtigt for os, at der samtidig med retskravet om bad – nu blev det sådan, at kampen til sidst stod om de her to bade om ugen – var enighed med regeringen om, hvad det så ville koste at sikre en indfrielse af den rettighed. Og der må jeg sige at vi sådan set var enige om regnestykkerne, så den milliard, der nu er havnetovre hos en anden aftalepart end Enhedslisten, faktisk er regnet ud, i forhold til hvad det ville koste at sikre borgerne den minimumsrettighed – netop for at imødegå den frygt, som fru Karin Nødgaard har, altså at kommunerne så ville sige: Nå, men så skærer vi bare ned på en anden led. Det er det første, jeg håber at jeg fik svaret på.

Det andet spørgsmål var: Kunne det have været en anden rettighed? Ja, hvis fru Karin Nødgaard kendte vores udspil, som det var, da vi startede forhandlingerne, ville hun vide, at vi jo også havde et forslag om minimumsrettigheder til rengøring, altså mindst hver anden uge, og en tur ud i det fri.

Det sidste kan jeg se på formandens meget bastante fremtoning at jeg ikke kan nå at svare på.

Kl. 18:25

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:25

Karin Nødgaard (DF):

Jeg vil egentlig bare gerne spørge om det, som vi talte om i forhold til omsorg. Nu har jeg jo næsten haft det oppe med alle ordførerne, så jeg synes, det ville være rigtig godt at høre Enhedslistens bemærkninger til, om man egentlig ikke på lige fod med, at man måske havde ret til to bade eller seks bade om ugen og rengøring, så også skulle visiteres til omsorg. For vi ved jo, at der er mange ældre borgere, som har et rigtig godt netværk og har det rigtig godt og har en aktiv tilværelse, men vi ved også, at der er en stor gruppe, som ikke har det, og som er ensomme, og hvor det faktisk var omsorgen, der kunne være med til at øge livskvaliteten og gøre det værd at blive gammel eller ældre i Danmark.

Kl. 18:26

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:26

Finn Sørensen (EL):

Først lige til det med velfærdsteknologi: Jeg fik ikke sagt meget om det i min ordførertale, men hvis man studerer forslaget til vedtagelse, vil man jo klart kunne se, at vi mener, at det ikke skal være sådan, at man kan påtvinge de ældre velfærdsteknologi, hvis de er bange for det. Det skal baseres på frivillighed, og der tror jeg vi deler synspunkter med fru Karin Nødgaard. Selv om jeg synes, der er lidt for

mange »bør« i fru Karin Nødgaards forslag til vedtagelse, tror jeg, at vi har den samme grundholdning. Så det er fint.

Så er der det med omsorg. Jeg har ikke googlet i serviceloven, om ordet skulle findes, men jeg mener egentlig, det ligger i servicelovens tankegang, og der, hvor vi sikrer omsorgen, er, at vi sikrer, at der er tilstrækkeligt med personale, og at det er faguddannet personale.

Så vil jeg gerne henlede alles opmærksomhed på en klokkeklar rettighed, der er til borgerne, nemlig i § 79, hvor der står, at borgerne har ret til mindst ét årligt besøg, hvor kommunen simpelt hen skal se, hvordan borgeren har det, og om borgeren har behov for noget praktisk hjælp eller personlig pleje. Det er en dejlig rettighed – den er vi glade for, og den er ikke bureaukratisk eller centralistisk.

Kl. 18:27

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Nu nåede ordføreren at snakke i så lang tid, at der kom en mere til en kort bemærkning. Det er hr. Finn Thranum, Venstre.

Kl. 18:27

Finn Thranum (V):

Oplever ordføreren slet ikke, at der er nogle kommuner, som gør det rigtig godt med indførelsen af »aktiv hverdag«? Ordføreren giver ligesom udtryk for, at vi helt har svigtet de ældre i det danske samfund, at plejecentrene ikke har tid, at seks ud af ti går med ble, og at der er kraftige nedskæringer på den personlige og praktiske hjælp.

Jeg oplever rent faktisk, at rigtig mange kommuner gør et kæmpe stykke arbejde for at tage hånd om de ældre og gøre deres livskvalitet endnu bedre ved nogle simple hjælpeværktøjer, som man vejleder og instruerer borgerne i. Jeg kommer selv fra en kommune syd for Aarhus, der hedder Odder Kommune, hvor jeg sidder i socialudvalget, og jeg ved i hvert fald, at kommunen dér og mange andre steder har arbejdet rigtig kraftigt med det.

Så mit spørgsmål går på: Oplever ordføreren slet ikke, at der er mange kommuner, der gør det rigtig godt på ældreområdet, selv om der også bliver skåret ned på praktisk pleje og hjælp? Tak.

Kl. 18:28

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:28

Finn Sørensen (EL):

Det mener jeg helt bestemt, og derfor er jeg også glad for spørgsmålet, så det ikke skal udlægges, som om vi betragter kommunerne som de store syndere i den her diskussion. De sande syndere befinder sig inde i den her sal, når der skal laves finanslov, når der skal godkendes kommuneaftaler, hvor der gennem de sidste mange, mange år er prioriteret skattelettelser frem for velfærd. Det er jo konsekvenserne af det, vi kan se i de benhårde fakta, jeg ridsede op i min ordførertale. Så jeg er glad for spørgsmålet.

Jo, der er mange kommuner, der kæmper for at gøre det så godt som muligt inden for de rammer, de har fået, som helt klart er alt for snævre, og som medfører de nedskæringer, som jeg har dokumenteret.

Kl. 18:29

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Finn Thranum.

Kl. 18:29

Finn Thranum (V):

I dialogen om brugen af ny velfærd og ny teknologi har jeg sådan en oplevelse af, at ordføreren for Enhedslisten mener, at det kun er af det onde. Altså, jeg kender da rigtig mange gode eksempler på simp-

le redskaber som hjælp til at tage en støttestrømpe på, som man ellers skulle være afhængig af personale til, og senge, som rejser patienten op. Der findes rigtig mange gode hjælpemidler. Jeg har ikke selv været med på Socialudvalgets tur til Japan, fordi der naturligvis var et begrænset deltagerantal, men jeg har været på teknologimesse i Frederikshavn og har set rigtig mange gode tekniske hjælpemidler.

Mener ordføreren for Enhedslisten slet ikke, at der i dagens Danmark findes nogle rigtig gode hjælpemidler, som beriger den ældre, og som giver en uafhængighed og en frihed?

Kl. 18:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 18:30

Finn Sørensen (EL):

Tak. Også det spørgsmål er jeg rigtig glad for, for så får jeg nemlig lejlighed til at sige, at Enhedslisten ikke er maskinstormere. Jeg tror, at den velfærdsteknologi, der er under udvikling i de her år, netop giver muligheden for det, som jeg også er enig med hr. Finn Thranum i, nemlig at de ældre, langt de fleste, helt sikkert gerne vil have lov til at blive i deres eget hjem så længe som muligt, ingen tvivl om det. Og der kan både velfærdsteknologi og det, vi kalder rehabilitering – i loven hedder det genoptræning, dejligt dansk ord – bruges til at sikre det.

Vores bekymring går på en gruppe borgere, måske mindre, men så burde problemet jo også være til at overse, der af forskellige grunde er bange, utrygge ved disse hjælpemidler. De skal have ret til at sige nej, uden at de dermed skal straffes, ved at der bliver skåret ned på hjælpen. Og den ret har de ikke i dag.

Kl. 18:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren, der er ikke flere spørgsmål. Vi går til den næste ordfører, og det er fru Thyra Frank, Liberal Alliance.

Kl. 18:31

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Der er ingen tvivl om, at for Liberal Alliance er det utrolig vigtigt, at vores gamle, som får brug for hjælp, også ved, at de kan få den, og at de får den på de områder, hvor de har brug for hjælp. Selvfølgelig skal de have hjælp til den fysiske pleje. De skal have hjælp til rengøring.

Men når det er sagt, vil jeg sige, når vi diskuterer bad, at mine mange år inden for ældreomsorgen har vist mig, at folk faktisk kan leve længe uden en klud i hovedet, men ikke uden et medmenneske, som vil være omkring dem, som vil se dem, som forstår dem som de mennesker, de er, og som vil hjælpe dem med at leve det liv, de levede, inden de fik brug for hjælp.

Jeg har rigtig tit oplevet mennesker, som har mistet troen og håbet og lysten til livet ved ikke at blive set. Og det ikke at blive set som menneske, det ikke at blive respekteret som det menneske, man er, det ikke at blive holdt af og holdt om og holdt ud er faktisk dræbende. Ensomheden slår folk ihjel. Det burde være enhver forundt fra vugge til grav at blive holdt af og holdt om og også holdt ud. Så derfor er det også utrolig vigtigt for os, at omsorgen bliver en del af det her, at vi ikke kun taler om den fysiske hjælp, om hjælpen til rengøring, men også om omsorgen for det enkelte menneske.

Jeg er ikke i tvivl om, at det er rigtigt, som fru Maja Panduro sagde, nemlig at de gamle helst vil kunne klare sig selv. Det er der ingen tvivl om, og det er også det, jeg har oplevet. Men der er jo så nogle, der får brug for hjælp, og så kan jeg se, hvad der er deres næste ønske. Det er at have indflydelse på eget liv, at der er nogle, der forstår, at det, der er vigtigt for dem, ikke behøver være vigtigt for

hende, der bor ved siden af. Og derfor er det også så vigtigt, at når vi taler om velfærdsteknologi – og jeg synes virkelig, der er mange gode ting i det, det er ikke noget, vi skal være bange for, der er også en fremtid i det – bliver vi nødt til at erkende, at vi skal tage det op i hvert enkelt tilfælde. Vi kan ikke bare sige, at det kan bruges her og her, men vi bliver nødt til at tage op i hvert enkelt tilfælde, for hvert eneste menneske, om det går her.

Men det kan være sådan, at man på trods af overtalelsesevner eller andre ting bliver mødt af et gammelt menneske, som ikke har lyst, som ikke tør. Jeg ser i hvert fald, at der er mange ting, vi godt kan bruge, men hvis man forestiller sig, at man kan bruge nogle af de her toiletter, der kan betyde, at yngre handicappede kan blive hjemme, eller spisearme eller andet, til demente, så vil jeg sige, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre. De vil jo blive bange, når de oplever det her.

Så derfor bliver vi nødt til, når det har med velfærdsteknologi at gøre, at basere det på frivillighed og give det som et tilbud til den enkelte borger, så man ikke kommer bagefter og straffer dem, fordi de ikke siger ja tak til det. Det er ligesom Liberal Alliances tanker om de her ting.

Kl. 18:34

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ingen spørgsmål. Så er det fru Benedikte Kiær som ordfører for De Konservative.

Kl. 18:34

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Da statsministeren holdt sin åbningstale den 1. oktober i år, var der ikke meget om de ældres situation og ældrepleje i den tale. Heller ikke i de sociale 2020-mål var der meget om de ældre, men nu er der virkelig kommet gang i debatten om ældreplejen, og hvordan vi skal sikre, at vi også fremadrettet kan give de ældre en god pleje. For det har jo sådan med velfærdssamfundet, at det skal måles på, hvordan vi hjælper dem, som har behov for hjælp. Og det skal ske efter en konkret, individuel vurdering, ligesom det helt klart er sådan, at skal der ske ændring i hjælpen, skal det også ske efter en konkret, individuel vurdering.

Så jeg vil sige tak til Dansk Folkeparti for at sætte endnu mere gang i den her debat, og den bliver noget mere nuanceret end det, vi ellers har været vidne til gennem de seneste uger. For det er jo især været Enhedslistens krav om minimumsrettigheder, der i den grad har præget debatten, og der må jeg sige, at der ligger mange ting gemt i de minimumsrettigheder, som jeg ikke synes er særlig hensigtsmæssige, bl.a. bureaukrati, regler og dokumentation, som man så skal til at arbejde med i kommunerne for at bevise, at man sådan set også har givet de ældre det her tilbud om to bade om ugen. For der var jo et krav om, at man gerne ville vide, hvad pengene egentlig blev brugt til, og at de ældre havde fået det her tilbud.

Så det er godt, at vi ikke går den vej, og det er godt, at vi i stedet for er enige om, regeringen, Venstre og Konservative, en finanslovs-aftale, der løfter ældreområdet og ældreplejen med en milliard kroner om året. En milliard kroner om året er rigtig mange penge. Det er nogle penge, der helt klart skal bruges fornuftigt på at løfte ældreplejen, og det er ikke ved at indføre mere bureaukrati og flere regler og mere dokumentation, nej, der er brug for, at vi går en helt anden vej. Der synes jeg egentlig, at vi kan prøve at skæve lidt til, hvad de egentlig gør i Københavns Kommune, for det er ganske interessant, at de går ind i hjemmeplejen og hjemmehjælpen og siger: Slut med stopure, væk med dem, væk med skemaer og PDA, og jeg ved ikke hvad. Man visiterer hjælp til den enkelte person, den enkelte ældre, og så må fagligheden komme i spil, så må fagligheden hos medarbejderne være med til at definere, hvad den enkelte egentlig har brug

for, så den ældre også har indflydelse på, hvad den ældre egentlig har behov for netop den dag. Det synes jeg er vejen frem.

Vi oplever jo så også, at der er en større glæde ved ældreplejen i Københavns Kommune, ligesom der nu er kommet sygeplejersker til hele hjemmeplejeområdet, og man begynder at tale om at udpege nogle friinstitutioner, hvor man også skal til at skrælle regler og bureaukrati og dokumentation af. For på den måde tror jeg også, at vi virkelig kan løfte ældreplejen. Det er den vej, vi skal gå, ligesom vi skal gå ind og arbejde med, hvordan vi kan bruge rehabilitering på den gode måde, så den løfter den ældre.

Jeg har oplevet en ældre dame, som havde KOL – det håber jeg stadig væk at hun har, for hvis hun stadig væk har det, er hun stadig væk i live. Jeg vil sige det på den måde. Hun kunne ikke komme uden for sin dør, overhovedet ikke på nogen som helst måde, men var dybt afhængig af, at hun fik hjælp fem-seks gange i døgnet til alt. Så fik hun rehabilitering, hun fik træning, og den eneste hjælp, hun skulle have, var i forbindelse med sin medicinerings. Hun kunne selv gå ud og købe ind, hun kunne selv gå ned og hente post i opgangen. Hun var og er forhåbentlig stadig væk lykkelig. Det synes jeg er vejen frem, men det skal selvfølgelig være i et samspil med den enkelte ældre.

Nu synes jeg, vi har haft en lidt ensidig debat om velfærdsteknologi. Jeg vil sige tak til ordføreren fra SF for ligesom at nuancere hele debatten omkring velfærdsteknologi frem for at fortsætte i det spor, vi ellers har oplevet i denne debat. For velfærdsteknologi er jo også et spørgsmål om, hvorvidt man kan give medarbejderne mulighed for at kunne hjælpe den ældre uden selv at få arbejdsskader, uden at blive nedslidt. Det er jo også velfærdsteknologi, at man kan lave de rigtige løft, at man i stedet for at udstyre et hjem med lodder og trisser sørger for at have andre måder, hvormed man kan hjælpe den ældre ud af sengen, så den ældre også kan komme omkring i sit eget hjem. Der er mange muligheder i velfærdsteknologien.

Jeg vil så sige, at vi har talt meget om omsorg. Det er selvfølgelig vigtigt, at plejen også er omsorgsfuld, men ensomhed er en faktor, vi virkelig skal have fokus på. Det problem kan vi ikke løse bare ved at tro, at det skal ske gennem medarbejdere fra den kommunale hjemmepleje eller ældrepleje. Der har vi i den grad også brug for civilsamfundet, vi har i den grad også brug for, at familien kommer på banen. Så tak for en debat, som er rejst af Dansk Folkeparti. Den er væsentlig, og den er vigtig.

Kl. 18:40

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak. Der er et spørgsmål fra hr. Finn Sørensen.

Kl. 18:40

Finn Sørensen (EL):

Det er i første omgang ikke et spørgsmål. Jeg er nødt til at oplyse ordføreren om, at ordføreren fuldstændig har misforstået Enhedslistens forslag. Jo. Enhedslistens forslag går ud på punkt 1, at give borgeren den rettighed, og punkt 2, at sende den pose penge, som skal til for at indfri retten, ud til kommunerne. Det er ikke Enhedslisten, der har fundet på, at der skal ansøges i en pulje og dokumenteres og gives revisorpåtegning og hu hej, hvor det går. Det er ikke Enhedslisten, der har foreslået det. Det er regeringen, der foreslår det som et, synes vi, meget dårligt alternativ til vores forslag.

Det er den pakke, som ordføreren har købt ved at indgå den finanslovsaftale, for det er lige nøjagtig den model, der er beskrevet i finanslovsaftalen. Så er mit spørgsmål: Synes ordføreren ikke, at det er voldsomt bureaukratisk med alle de her ansøgninger, med kontrol af, om pengene er blevet brugt, og revisorpåtegning? Synes ordføreren ikke det? Det var faktisk det, jeg hørte, men det er ikke Enhedslistens forslag. Det er regeringens forslag, som Det Konservative Folkeparti har købt i finanslovsaftalen. Jeg har bare et sidste spørgsmål:

Er det ikke et udtryk for mistillid til kommunerne og et indgreb i det kommunale selvstyre?

Kl. 18:41

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:41

Benedikte Kiær (KF):

Jeg må nu sige, at det i høj grad er Enhedslisten, der har kørt den debat. Vi haft hele den her debat om den halve milliard kroner til at løfte normeringer i daginstitutionerne. Jeg hørte Enhedslisten sige gang på gang, at nu skal vi være helt sikre på, at de penge, vi giver til de ældre, herunder penge til at opfylde en rettighed til to bade om ugen, også bliver brugt til det. Det skal vi have dokumentation for, for nu skal vi ikke blive snydt en gang til. Hvis man skal have dokumentation for det, kan jeg fortælle ordføreren, at det kræver virkelig meget bureaukrati. Det vil jeg kalde for mistillid i allerhøjeste grad.

Kl. 18:42

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Hr. Finn Sørensen.

Kl. 18:42

Finn Sørensen (EL):

Jeg må igen sige, at ordføreren har misforstået vores forslag. Det er jo som følge af de ældres rettighed, at man sikrer, at pengene bliver brugt til det, de skal bruges til. Det, man så skal sikre, når vi regner den milliard ud, og det var det, forhandlingerne stod om, er, at der er det fornødne beløb til at sikre, at rettigheden kan indfries ud fra nøje undersøgelser af, hvor mange af de ældre der i dag får den rettighed. Det er det, Enhedslistens forslag går ud på.

Ordføreren svarer ikke på mit spørgsmål, for det er ordføreren, der har købt den bureaukratiske model. Synes ordføreren ikke, det er bureaukratisk og et indgreb i kommunalt selvstyre med al den her kontrol i stedet for bare at give kommunerne pengene og give de ældre rettigheden?

Kl. 18:42

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:42

Benedikte Kiær (KF):

Jeg har ikke købt nogen som helst bureaukratisk model. Minimums-rettigheder er bureaukrati.

Så må jeg sige til ordføreren: Hvad er et bad? Jeg kan fortælle, at da min mor lå for døden, skulle hun ikke slæbes ud og have et bad. For hende var det nok, at hun fik klaret hygiejnen i sengen, hvor hun blev badet. For i det, Enhedslisten har stillet krav om, ligger der jo ikke noget om, hvad et bad egentlig er. Det skal man jo kunne definere for at kunne dokumentere, at pengene er gået til det.

Kl. 18:43

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:43

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Nu bliver det jo spændende for ordføreren, for om ikke så lang tid er ordføreren jo ude i den virkelige verden, derude, hvor det hele foregår. Det synes jeg også bliver interessant, og jeg håber da også, at man herfra kan have en god dialog med ordføreren om, hvordan det foregår rundtomkring andre steder end lige de steder, hvor vi har været.

Tror ordføreren, at det fremtidige scenarie, altså når nu der er kommet den her ene milliard, som man siger er et markant løft, vil være noget, der kan forbedre det osv., at det vil gøre, at vi ikke mere vil høre om overfyldte bleer, om beskidte ældreboliger, om dårlig mad og underernærede ældre osv.? Det var nogle eksempler, jeg havde i min ordførertale, og som jeg simpelt hen bare havde siddet og piller ud af de seneste ugers nyheder, aviser, tv osv. Vil den ene milliard virkelig gøre den store markante forskel, eller er det sådan, at der egentlig burde komme noget mere til området?

Kl. 18:44

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:44

Benedikte Kiær (KF):

Hvis vi skal undgå de historier om bleer, dårlig mad og skidt pleje, kræver det virkelig, at vi også har fokus på ledelse og sørger for, at medarbejdernes faglighed er høj. Medarbejderne skal kunne noget så elementært som f.eks. førstehjælp. Vi oplever desværre i dag, at der er medarbejdere i ældreplejen, som ikke kan førstehjælp.

Samtidig bliver vi nødt til at have fokus på, hvordan vi sikrer, at vi ikke har de her overfyldte tissebleer. Der kunne vi f.eks. kigge på Randers, kigge på de gode eksempler. Her har man netop med en fokuseret ledelse og fokuseret indsats virkelig reduceret brugen af bleer markant. Så lad os lære af de bedste kommuner.

Kl. 18:45

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:45

Karin Nødgaard (DF):

På et andet område, omsorg, vil jeg gerne høre fru Benedikte Kiær komme lidt ind på, om man ikke, hvis man som SOSU-assistent føler, at man er meget belastet, altså har travlt osv., ofte vil skubbe det til sidst. Kunne det så ikke være en god idé, at vi herindefra siger, at kommunerne faktisk bør have det med som et visitationsparameter for at sikre, at de borgere, der faktisk har behov for måske både pleje og omsorg, får det? Jeg er lidt nervøs for, at medarbejderne på grund af tidsmangel – og vi hørte også lige nogle tal om, hvor meget der er reduceret i antallet af medarbejdere på institutionerne – ikke har tid til den der kærlige omsorg, som der også er behov for.

Kl. 18:45

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 18:45

Benedikte Kiær (KF):

Jeg mener faktisk, at pleje og omsorg hører sammen. Plejen kan jo sagtens også være kærlig og dermed også give omsorg. Nogle tror, at vi kan bekæmpe ensomhed gennem ældrepleje og gennem kommunale medarbejdere, men der må vi melde pas. I stedet må vi sørge for, at medarbejderne er klædt på til at kunne hjælpe med at få den ældre til at deltage i nogle sammenhænge, nogle netværk og i det hele taget sørge for, at vi bekæmper ensomhed ad anden vej. Som jeg sagde i min ordførertale, kan det ske via civilsamfundet og også ved, at familien kommer mere på banen.

Kl. 18:46

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere spørgsmål. Det var slut på ordførerrækken foreløbig. Så er det social-, børne- og integrationsministeren, der har bedt om ordet.

Kl. 18:46

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):

Tak, og tak til alle ordførere for en rigtig god debat. Det er jo en debat, som er kommet rigtig vidt omkring, må vi sige. Det gode ved det er egentlig at opleve, hvor opmærksomme alle ordførere, dvs. alle Folketingets partier, er på, at vi får skabt den bedst mulige ældrepleje. Det indledende spørgsmål til drøftelsen, det, som fru Karin Nødgaard ønskede, vi skulle drøfte i dag, handlede om det øgede antal ældre og også om borgermedbestemmelse ved anvendelse af velfærdsteknologi. Vi må da virkelig sige, at det er nogle af de områder, der har været drøftet meget.

Helt grundlæggende er det min oplevelse, også efter debatten i dag, at vi er enige om, at fremtidens ældregruppe er en gruppe af mennesker med meget forskellige, individuelle behov. Der er behov for pleje, der er behov for rengøring, der er behov for omsorg, og der er også andre behov, som gør sig gældende. Jeg havde egentlig en forestilling om, at noget af det, vi virkelig skulle have drøftet i dag, handlede om rehabilitering. Det har vi så ikke nået så meget, og jeg håber selvfølgelig, at vi kan komme til det på et tidspunkt også.

Men de to spor, som jeg tænker vi fortsat skal forfølge, handler jo om på den ene side, at vi hjælper de ældre medborgere, som har behov for at kunne genvinde deres kræfter, deres muligheder for at kunne være så selvhjulpne som overhovedet muligt, og på den anden side, at vi hjælper de borgere, som har brug for, at dagligdagen bliver lettet, fordi de ikke selv vil kunne længere. Begge dele og begge spor er ganske vigtige, og det er også noget af det, som vi kommer til at drøfte mere.

Hvad angår rehabilitering eller det at have hjælp til selvhjælp, er det også min oplevelse her, at i hvert fald de fleste ordførere siger, at vi alle sammen har et stort ønske om at kunne klare os selv og fortsat at kunne være myndige, herrer i vores eget liv og kunne deltage i samfundslivet meget bredt. Sådan synes jeg også det bør være, og det er også noget af det, som ligger som en helt grundlæggende tone: Anerkendelse og respekt for det enkelte menneske.

Hvordan er det så, at plejen og hjælpen til de ældre udvikler sig over tid? Det har der også været mange drøftelser af og kommentarer til. Ting ændrer sig, og der er også noget historisk i det her. Det, der måske for 50 år siden var den store udfordring inden for ældreplejen, vil være anderledes i dag, og der er ingen af os, der kan forudsige, hvordan det vil være om bare 10 år.

Jeg vil også sige tak for de enkelte eksempler, historier, som vi jo alle sammen hver især er båret af. Vores tilgange til hele området er jo selvfølgelig meget forskellige. Men jeg vil gerne lige slå fast, at en meget central gruppe i ældreplejeomsorgen er medarbejderne, og det er også en anerkendelse af den store faglighed, som medarbejderne udviser hver eneste dag. Jeg er sådan set meget enig med den sidste taler, fru Benedikte Kiær, om det, som vi nu ved fra Københavns Kommune. Det er lige præcis, at når man giver fagligheden tilbage til medarbejderne, og når man respekterer både medarbejdernes måde at varetage deres arbejde på og inddrager den enkelte ældre og pårørende, så vil man nå ganske gode resultater. I hvert fald er der ikke noget, der tyder på, at det bliver dyrere. Tværtimod vil man opleve et større engagement og en større inddragelse. Det er alt andet lige meget positivt.

Hvad angår velfærdsteknologi, har vi været langt omkring. Der er en generel forskrækkelse over den. Kan man forestille sig, at man som ældre borger vil blive påduttet en teknologi, man ikke er klar til? Min tilgang til det er: Nej, det kan man ikke. Selvfølgelig skal man hjælpe den ældre til selv at kunne håndtere sin livssituation, og så når det handler om at have en lettere hverdag ved hjælp af velfærdsteknologi, men igen skal det gøres på mange, mange forskellige måder. Nogle ældre vil jo være fysisk svækkede, men kan fint bruge deres computer, hvad de alligevel har kunnet gøre længe, når de har haft brug for noget. Andre vil være svækkede, bl.a. i form af

begyndende demens og andet, men kan være fysisk yderst velfungerende. Så hele gruppen er meget forskelligartet. Det skal vi tage hensyn til, også når det gælder velfærdsteknologi. Heldigvis, kan man sige, går hele den velfærdsteknologiske udvikling jo meget stærkt, og det gør jo også, at der kan tages meget store individuelle hensyn.

Afslutningsvis vil jeg gerne takke for en rigtig god debat og et stort engagement. Jeg må jo sige, at også fra min plads, hvor jeg har siddet og lyttet, har jeg lagt mærke til, at der sådan set er rigtig meget, der samler os i den her debat, og det tror jeg også vi skal forstå at bruge på en rigtig god måde. Som sagt vil jeg meget gerne, at vi får en bred drøftelse, når jeg inviterer til at drøfte hele Hjemme-hjælpskommissionens anbefalinger, og jeg ser på den baggrund frem til, at vi tager drøftelsen videre i forbindelse med det. Tak for en god debat.

Kl. 18:52

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er tre med spørgsmål. Den første er fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:52

Karin Nødgaard (DF):

Tak for det, og tak for talen og dermed selvfølgelig muligheden for at kunne stille nogle spørgsmål. Det er jo ikke første gang, at vi debatterer ældreområdet her i salen med socialministeren. Den 13. november var ministeren faktisk i salen, og jeg vil gerne lige have lov til hurtigt at citere noget, der blev sagt:

»Vi har som samfund en forpligtelse til at hjælpe vores svage borgere, hvis de har behov for hjælp, og det gælder, uanset om der er tale om praktisk hjælp eller personlig pleje. Ingen svage borgere skal efterlades uden hjælp. Der er brug for en indsats af høj kvalitet til svage ældre [...]«

Senere, som opfølgning på det, sagde ministeren:

»Jeg vil gerne understrege, at ifølge serviceloven skal borgeren have den hjælp, som borgeren har behov for, og sådan mener jeg også fortsat det skal være.«

Det er nogle rigtig gode svar, som jeg anerkender, og jeg synes også, det skal være sådan.

Men nu håber jeg så, at ministeren hørte ikke kun min ordførertale, men nu også nogle af de andres – og ministeren var også selv inde på de her lidt personlige beretninger osv. Jeg havde bl.a. den der om ble osv. og toiletbesøg, hvor en borger simpelt hen får at vide, at vedkommende ikke kan komme på toilettet om formiddagen, fordi kvoten er brugt op. Vedkommende må vente til om eftermiddagen og må så sidde i sådan en tung ble osv. Er det så faktisk et brud på serviceloven, når det foregår sådan derude, eller når vi hører, at 80 pct. af beboerne på et plejehjem i en bestemt kommune i Danmark faktisk er udstyret med ble, fordi det er meget nemmere? Det hænger ikke helt sammen med det her, for jeg er enig i ministerens intentioner.

Kl. 18:53

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ministeren.

Kl. 18:53

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):

Jeg har også udtalt mig om de drøftelser, der har været – også i medierne – bl.a. om anvendelse af ble på plejehjem, hvor der jo, må vi også lige sige, er beboere, som har brug for at kunne have en ble. Bl.a. ved vi også, at der er mange steder, hvor man jo arbejder meget aktivt i forhold til hele træningen – også vedrørende inkontinens og kontinens. Så i den del af det synes jeg også lige vi må sige at der nogle gange ligger nogle faglige vurderinger.

Men om det tilfælde, som fru Karin Nødgaard nævner her, og andre, der har været fremme, har jeg klart og tydeligt sagt: Der er in-

gen borger, der skal sidde med en fyldt ble på grund af en vagtplan, der skal gå op. Det er min klare holdning; det er også det, jeg har tilkendegivet igen og igen. Og derfor har jeg egentlig svaret mange gange på det spørgsmål: Ingen skal sidde med en fyldt ble, fordi der er en vagtplan, der skal gå op.

Kl. 18:57

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Karin Nødgaard.

Kl. 18:54

Karin Nødgaard (DF):

Jamen hvad gør man så, når vi ved, at det faktisk er realiteten ude i nogle af kommunerne, at forholdene er sådan? Det er da fint, at ministeren siger det, men hvad gør vi så ved den problemstilling, for jeg synes da, at det er dybt alvorligt. Det kan man forhåbentlig svare rimelig kontant på: Er det KL, eller hvem er det, man skal have fat i?

Det andet er: Hvad frygter regeringen egentlig ved et retskrav på to bade om ugen? Hvad var det, der gjorde, at man ikke kunne gå med til det krav, som Enhedslisten stillede?

Kl. 18:54

Kl. 18:55

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 18:55

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):
Ja, det var to spørgsmål. Det ene var: Hvad gør vi så? Altså, man kan sige, at herfra laver vi lovgivningen, vi har også lavet en service-lov. Det er selvfølgelig min klare forventning, at det også er det, man lever op til ude i kommunerne. Så har vi et kommunalt selvstyre, og i kommunerne har man jo og udarbejder man jo bl.a. de her kvalitetsstandarder. De skal udarbejdes i alle kommuner, og jeg er jo glad for, at der heldigvis stadig væk sidder mange rigtig gode SF'ere rundtomkring, men der sidder jo i det hele taget en bred sammensætning af medlemmer fra de politiske repræsentationer og partier. Og det er jo altså opgaven at holde øje med, at man får lavet kvalitetsstandarder i kommunerne, så man bl.a. også går ind og forholder sig til niveauet af plejens kvalitet, så det er, som det skal være.

Så vil jeg sige, at der også ligger en rigtig stor opgave i forhold til ledelse. Det er en ledelsesmæssig opgave at sørge for, at vagtplaner bliver lagt, sådan at de også gavner de ældre. Jeg kan ikke ...
(*Den fg. formand* (Bent Bøgsted) *rejser sig*). Jeg har stor respekt for, når formanden rejser sig.

Kl. 18:56

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Det er dejligt at høre. Så er det fru Karina Adsbøl.

Kl. 18:56

Karina Adsbøl (DF):

Ja, jeg er helt enig med ministeren i forhold til ledelse, for synlig ledelse er jo alfa og omega derude. Men jeg kunne egentlig godt tænke mig i forhold til finanslovsaftalen at høre, hvordan ministeren har det sådan inderst inde, i forhold til at Enhedslisten mere eller mindre blev sat uden for døren.

Nu ved jeg godt, at man har sagt mange ting fra regeringens side – at det var Enhedslistens egen skyld, og at det faktisk var Enhedslistens skyld, at man ikke kunne indgå en finanslovsaftale med dem – og det kan der sikkert være mange holdninger til, men jeg vil egentlig godt høre, hvordan ministeren som ægte SF'er har det inderst inde i forhold til den finanslovsaftale, der er indgået uden om Enhedslisten.

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 18:57

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):
Nu vil jeg spare fru Karina Adsbøl for at skulle høre om, hvordan jeg har det inderst inde med dette og hint. Der er indgået en finanslovsaftale, og jeg fokuserer på indhold, og det er det, som jeg også har været ude at prise den her finanslov for: Det er en meget rød og en meget grøn finanslov, som jeg er blevet glad for at der er blevet et flertal for.

For det er jo lige præcis det, der er vores politiske opgave: at holde fokus på indhold. Der er kommet 1 mia. kr. til ældreområdet – det er jo det, vi drøfter nu her i dag – og det, der er vigtigt for mig, er, at vi så langt, som det overhovedet kan lade sig gøre, også af hensyn til og af respekt for det kommunale selvstyre, ser på, at der er individuelle behov, der gør sig gældende for de ældre, som også skal løses lokalt. Jeg har stor tillid til fagligheden, til medarbejdernes faglige vurderinger. Kommunerne har under service-loven mulighed for at udfolde den ældrepleje, der skal være, og med den milliard, vi afsætter, og som jeg meget gerne ser bliver anvendt til bl.a. rehabilitering, hjælp til selvhjælp, genoptræning, til de svageste borgere. Vi har ikke talt ret meget i dag om de allersvageste borgere – mennesker med demens osv. Det område er jeg meget tilhænger af ikke bliver reguleret ved to bad om ugen, men reguleret ved hjælp af faglighed og individuelle hensyn.

Kl. 18:58

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Karina Adsbøl.

Kl. 18:58

Karina Adsbøl (DF):

Det var ikke så meget, jeg kunne få frem om ministerens inderste følelser; dem passer hun godt på.

Nej, jeg kunne godt tænke mig at høre noget. Nu har vi drøftet det med bleer til borgere, og der kan være flere årsager. Enten har de behov for at gå med en ble, eller også kan det være af sparehensyn eller andet. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre: Mener ministeren ikke, at selv om man har en ble på, skal man også tilbydes et toiletbesøg?

Kl. 18:59

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 18:59

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):
Jo, og det er også derfor, at vi har været meget opmærksomme på, at der bliver arbejdet med at træne, også i forhold til de plejehjem, som arbejder med træning i at modvirke inkontinens. Det er noget af det, der er meget vigtigt, bl.a. fordi vi jo alle sammen gerne vil kunne have så stor indflydelse på vores eget liv som overhovedet muligt og så længe som muligt.

Derfor vil jeg gerne gentage, at der ikke er nogen, der skal sidde med en ble på for at få en vagtplan til at gå op, og at man – sådan kunne man også sige – har ret til sit toiletbesøg.

Kl. 18:59

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Kl. 18:59

Kl. 19:02

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak. Det var lidt svært at få Enhedslisten til at forklare, hvad det var, der var årsagen til, at man ikke kunne få det, man ønskede i aftalen på ældreområdet, bl.a. en rettighed til borgerne. Kunne ministeren prøve at fortælle lidt om, hvad det er, der udgør problemet i den rettighed?

Kl. 19:00

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 19:00

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):

Der er flere problemer i det, der kan være noget holdningsmæssigt, men der er også noget rent praktisk. Hvis man skriver det ind som rettigheder i serviceloven, vil måden at fordele milliarden på ske som en del af bloktilskuddet, altså det, vi også kalder DUT. Det vil for mig ikke være det samme som rent faktisk at sikre midler til den enkelte ældre, for vi ved godt, hvordan det nogle gange går med det i kommunerne, når der bliver fordelt efter DUT.

Med den anden løsning, som jeg synes vi faktisk var kommet rigtig langt med, og som ville kunne lade sig gøre, altså løsningen med, at der blev udarbejdet minimumsrettigheder, som blev skrevet ind, og som bl.a. også disse kvalitetsstandarder skulle referere til, var milliarder jo bl.a. også udgangspunktet, fordi det var med lige præcis 1 mia. kr., at der ville blive råd til også at tage to bade om ugen. Så man ville på den måde kunne levere midlerne direkte, så pengene kunne gå til de her bade til de ældre, men det ønskede man så ikke.

Så jeg er simpelt hen ikke enig i, at vi ikke ønskede en løsning, hvormed Enhedslisten kunne imødekommes. Men det vigtigste i det her er jo, at vi ønsker en høj kvalitet for de ældre, og jeg ønsker, at der kan gives individuelle løsninger, og at det sker i respekt for den faglighed, som medarbejdere og ledelse ude i kommunerne har.

Kl. 19:01

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Kl. 19:01

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak. Og så over til et andet emne, som man nogle gange siger. Hvordan ser ministeren på muligheden for efter friplejeboligloven simpelt hen at lave friplejehjem i Danmark – ligesom det er i dag?

Kl. 19:02

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ministeren.

Kl. 19:02

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):

Der er i dag en aftale om friplejeboliger, også i forhold til plejehjemmene. Det er en drøftelse, som ligger ud over indholdet af den drøftelse, vi har i dag, som sådan set går på demografien, altså det øgede antal ældre, og anvendelsen af velfærdsteknologi.

Med hensyn til friplejeboliger kan jeg sige, at de friplejeboliger, der er i dag, jo kører efter loven. Der er ikke udsigt til, at vi ændrer loven, det er ikke aktuelt, og det ville også få nogle indikatorer i forhold til de steder, hvor man allerede har indgået kontrakter. Men jeg har opmærksomheden rettet mod området, og der er også en opfølgning af de friplejeboliger, som vi allerede kender til i dag.

Kl. 19:02

Formanden:

Hr. Finn Sørensen for en kort bemærkning.

Finn Sørensen (EL):

Tak til ministeren, og tak for tilsagnet om at invitere Folketingets partier til at drøfte opfølgning på Hjemmehjælpskommissionen. Det deltager vi naturligvis gerne i uanset de aktuelle kontroverser, vi har.

Jeg har to spørgsmål. Er ministeren enig i, at den model, som regeringen foreslog under forhandlingerne om finansloven med Enhedslisten, ikke ville give de ældre en minimumsret til to bade om ugen? Og så det andet spørgsmål, som vi efter 33 møder stadig væk ikke har fået et svar på: Hvorfor er det så slemt at give de ældre en minimumsrettighed, som det er foreslået af Enhedslisten? Hvorfor er det så slemt, at man var villig til at smide en ellers fornuftig finanslov på gulvet?

Kl. 19:03

Formanden:

Ministeren.

Kl. 19:03

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen):

Jamen først og fremmest kvitterer jeg da for, at hr. Finn Sørensen har lyst til at deltage i arbejdet med anbefalingerne fra Hjemmehjælpskommissionen. Det vil jeg se frem til.

Omkring minimumsrettigheder er det nævnt tidligere: Hvad er et bad? Hvordan definerer vi, hvad et bad er? Det synes jeg er meget interessant. Det er godt at sige to bade om ugen. Er det på samme dag? Hvor langt skal badet være? Hvem skal så afgøre, hvordan vi definerer et bad? Der er hele den der bureaukratisering af den rettighed, som Enhedslisten ønsker. Der vil man jo egentlig fjerne det helt grundlæggende. Jeg tror, at hvis man sidder derude som ældre, har man jo bare brug for at vide: Kan jeg få den pleje og omsorg, også omkring min personlig hygiejne, som jeg har brug for?

Så en minimumsrettighed til bade synes jeg ikke løser den udfordring, som den enkelte ældre, der ville have behovet, faktisk har. Det synes jeg er problemet ved det her. Jeg synes, at det er bureaukratisk. Jeg synes, at man fratager medarbejderne den faglige vurdering, og jeg kan ikke se, at midlerne med Enhedslistens model ville gå til den enkelte ældre. Og jeg vil bare sige, at noget af det, som er ganske vigtigt, er: Når vi giver en milliard til ældreområdet, skal den også gå til de ældre.

Kl. 19:05

Formanden:

Hr. Finn Sørensen.

Kl. 19:05

Finn Sørensen (EL):

Jeg må bare sige, at det gør den med regeringens model i hvert fald slet ikke, for der er ikke noget krav til kommunerne om, at de skal bruge de penge. De skal søge om dem. De kan søge om dem. De kan også lade være. Sådan er det.

Jeg er nødt til at spørge igen: Hvorfor er det så slemt at give de ældre en sådan rettighed, som ministeren i øvrigt fuldstændig forvrænger? Det er Enhedslistens opfattelse, at det er ude i kommunerne, man finder ud af, hvad et bad er. Det behøver vi ikke skrive stolpe op og stolpe ned om i serviceloven. Det gør vi heller ikke med de andre rettigheder, der er i serviceloven. Jeg mangler stadig væk et klart svar på, hvorfor det var så slemt at give de ældre en rettighed til et minimum af service, at man var villig til at lade en finanslovsaftale falde på gulvet; en aftale, som man i øvrigt syntes var udmærket?

Kl. 19:06

Formanden:

Ministeren.

Kl. 19:06

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen): Jeg ved ikke, om den her drøftelse lige nu handler om at få fjernet skyld fra Enhedslisten for, at tingene udviklede sig, som de gjorde. Jeg kan i hvert fald bare sige, at jeg har siddet med til forhandlingerne. Vi havde en model, som gav en mulighed for at kunne gå ind og sikre de her rettigheder hos de ældre. Det ved jeg, og det ved hr. Finn Sørensen også ganske udmærket. Jeg ved ikke, om det her er stedet, hvor vi skal udfolde hele den drøftelse, der var, for så må vi jo gøre det.

Men vi havde fundet en model, som sikrede, at midlerne ikke ville blive spist op af bureaukrati, men som i sig selv havde, at en kommune for at få del i de her midler skulle have indskrevet, at det handlede om to bade til de ældre, som var mest plejekrævende. Så ville vi undgå at skrive det ind i serviceloven og derved at skulle have en økonomi, som kom ud ved hjælp af DUT. Vi kunne gøre det, ved at pengene faktisk fulgte borgeren og de her bade, som det handler om.

Så talte vi om, at en fuldstændig underlig tanke skulle være, at der kunne findes en kommune i Danmark, som ikke ønskede det, altså ikke ville søge for at kunne give ældre et bad. Det syntes jeg var svært at forestille sig. I vores ønske og i vores model lå der, at der jo allerede i dag er kommuner, som giver den her service. Vi ønskede så bare, at det, hvis man allerede i dag gav den her service, skulle være muligt at sige, at de ud over det kunne få hjælp til rengøring, og at man også kunne give en hjælp til mennesker med demens.

Kl. 19:07

Formanden:

Der er ikke flere spørgsmål til ministeren. Tak til ministeren. Så har fru Karin Nødgaard bedt om ordet til anden omgang. Det vil hr. Finn Sørensen også gerne. Værsgo.

Kl. 19:07

(Ordfører)

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Jamen jeg vil sådan set bare takke for debatten. Jeg synes, vi er nået vidt omkring, men jeg synes også, der har været en rød tråd igennem det, der er blevet talt om. Vi har set, der har været et engagement hos ordførerne i forhold til hele emnet, og det synes jeg er rigtig dejligt.

Der er jo ingen tvivl om, at der er ting, der kræver at blive forbedret. Vi kan håbe, det sker med det, der nu er afsat, men Dansk Folkeparti vil da helt klart blive ved med at have fokus på det her område. Ministeren er inde på rehabilitering som et område, man også kunne sætte fokus på i forhold til en hel debat. Dement, som jo er noget af det, jeg har været optaget af faktisk gennem alle de år, jeg har siddet i Folketinget, kunne vi sådan set også kigge på som et enkeltmemne.

Selvfølgelig har der været debat om ressourcer også i dag, og det er helt forståeligt. Det er der nok altid, når vi diskuterer noget her i Folketinget. Men jeg er glad for, at det ikke kun har været en debat om ressourcer, men også et spørgsmål om værdier, om værdighed i forhold til de ældre medborgere, om livskvalitet og så selvfølgelig den respekt, som vi alle sammen gerne vil mødes med i vores liv, uanset hvilken alder vi har.

Jeg ser også frem til, at vi skal drøfte Hjemmehjælpskommissionens anbefalinger. Det var et stort ønske fra Dansk Folkeparti, da vi fik den nedsat, og heldigvis endte det jo så med, at hele Folketinget bakkede op om det. Så den drøftelse ser jeg frem til at ministeren indkalder til.

Så vil jeg også sige, at det jo er dejligt, at sådan en debat ikke slutter i dag, men at det netop er sådan et emne, hvor diskussionen fortsætter i det uendelige, også fordi vi stadig væk har et stort engagement; vi har stor lyst til og også en interesse i, at der er fokus på

det her område. Uanset hvad må vi jo ikke glemme, at vi alle sammen en dag, hvis alt går vel, også befinder os i en situation, hvor vi bliver ældre. Det skal man jo også tænke på i nuet. Tak.

Kl. 19:09

Formanden:

Tak til ordføreren for forespørgerne. Så er det hr. Finn Sørensen til anden omgang.

Kl. 19:09

(Ordfører)

Finn Sørensen (EL):

Tak. Jeg føler bare trang til at sige følgende: I den afsluttende fase af forhandlingerne – vi taler om søndag aften, det må være forrige søndag, man kan rode lidt rundt i dagene i disse tider – var der et møde i Finansministeriet, hvor man endnu en gang diskuterede Enhedslistens forslag om, at et retskrav skulle skrives ind i loven. Man diskuterede regeringens model, som i det store og hele er den, man nu har aftalt med Venstre. Enhedslisten stillede et spørgsmål: Betyder regeringens model, at de ældre har et retskrav på at få mindst to bade om ugen? Svaret var et klart nej.

Kl. 19:10

Formanden:

Tak til ordføreren.

Der er ikke flere, der har bedt om ordet, så forhandlingen er sluttet. Afstemningen om de tre fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted på torsdag, den 5. december.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

19) Forespørgsel nr. F 7:

Forespørgsel til social-, børne- og integrationsministeren:

Vil regeringen redegøre for kommunernes anvendelse af egne, ofte billigere tilbud til mennesker med handicap frem for at gøre brug af specialiserede tilbud?

Af Karina Adsbøl (DF), René Christensen (DF), Merete Dea Larsen (DF) og Peter Skaarup (DF).

(Anmeldelse 25.10.2013. Fremme 31.10.2013).

Kl. 19:10

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at afstemningen om eventuelle forslag til vedtagelse også her udsættes til den 5. december 2013.

Jeg giver først ordet til ordføreren for forespørgerne, fru Karina Adsbøl, for begrundelse af forespørgslen.

Kl. 19:11

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Karina Adsbøl (DF):

Tak for det, formand. Dansk Folkeparti stiller denne forespørgsel i dag med titlen: »Vil regeringen redegøre for kommunernes anvendelse af egne, ofte billigere tilbud til mennesker med handicap frem for at gøre brug af specialiserede tilbud?« Og begrundelsen er, at der har været flere eksempler på, at man som borger ikke altid får den optimale hjælp eller det rigtige specialiserede tilbud. Vi har sikkert alle set udsendelsen »Pigen, der ikke ville dø«, hvor der berettes om, hvordan den unge pige som 19-årig ender på et kommunalt genoptræningscenter, hvor hun er den eneste under 55 år, og hvor de ikke

har de rette kompetencer eller den rette ekspertise til at yde den rette indsats.

Der har også været debat om mennesker med hjerneskade. De skal vælge postnummer med omhu, da de fire cifre i ens adresse kan få helt afgørende betydning for, om man får et højt specialiseret tilbud til hjerneskaderamte eller et kommunalt tilbud baseret på langt færre faglige ressourcer og viden.

Jeg kan også huske en sag fra sidste år, hvor en ung fyr på 20 år, som er autist og mentalt retarderet, de sidste 4 år havde boet på et autisecenter, hvor han havde fået støtte. Kommunen meddelte så familien, at de har fundet døgnplads til ham på en af kommunens egne institutioner, og herudover vil han kun få lidt støtte.

Evalueringen af kommunalreformen har imidlertid vist, at kommunerne i stigende grad prioriterer at yde sociale tilbud i eget lokalområde i stedet for at benytte specialiserede tilbud i regioner og andre kommuner. Det kan der være forskellige årsager til; det kan være, fordi borgeren ønsker at komme tættere på sin familie. Men det ændrer ikke på, at borgeren fortsat skal have den rette indsats.

Udviklingen har endvidere givet anledning til bekymring for, om der fremover vil være en tilstrækkelig specialiseret viden og kompetence på det sociale område, som kan understøtte, at borgerne får tilstrækkelig specialiserede indsatser tilpasset deres komplekse behov. Ministeren vil sikkert også sige, at der er indgået en bred aftale på det specialiserede område i forbindelse med kommunalreformen, og det ser vi også som et skridt i den rigtige retning.

Men derfor er det ikke mindre vigtigt, at vi fra Folketingets side følger området tæt. Samtidig ønsker jeg også, at vi får sat fokus på sagsbehandlingstiderne samt klagemulighederne for borgerne. Jeg ser også gerne, at ministeren følger servicelovens § 32 tæt. Den handler om, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelser om hjælp til børn, der på grund af betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne har behov for hjælp eller særlig støtte.

Dansk Folkeparti havde i sit finanslovsforslag afsat en ramme på 1 mia. kr. til sundhedsområdet for bl.a. at sikre, at vi fik fokus på genoptræningsområdet. Vi nåede ikke så langt, men vi havde det med i vores ønsker.

Kl. 19:14

Formanden:

Tak til ordføreren for forespørgslerne. Så er det social-, børne- og integrationsministeren til at besvare forespørgslen.

Kl. 19:14

Besvarelse

Social-, børne- og integrationsministeren (Annette Vilhelmsen): Også tak for muligheden for, at vi kan have den her forespørgselsdebat. Borgere med sociale problemer eller handicap skal have den hjælp, de har brug for. Det gælder også mennesker med komplekse problemer eller sjældne funktionsnedsættelser, som ofte har brug for en speciel indsats, som er tilpasset lige præcis deres særlige situation, og for at det kan lade sig gøre, skal de nødvendige tilbud selvfølgelig være til stede, og kommunerne skal have mulighed for at besøge borgerne til dem. Forespørgselsdebatten i dag handler for mig at se om tre temaer.

For det første bygger forespørgslen på en præmis om, at kommunerne ikke gør brug af specialiserede tilbud, men i stedet bruger egne og billigere tilbud til mennesker med handicap. Det er ikke noget, vi ved nok om til at kunne drage en konklusion, men det, vi kan se, er, at kommunerne gradvis har udbygget deres egne tilbud med mere specialiseret viden for at kunne inkludere deres borgere lokalt.

Nogle specialiserede tilbud, både kommunale, regionale og private, har som følge af det her oplevet en vigende efterspørgsel, og nogle har ligefrem også været nødt til at lukke. Det er et problem,

hvis vigtig viden går tabt, men det er ikke et problem, hvis det er viden, der går tabt et sted, men så findes et andet sted. Vi skal med andre ord opbygge viden, vi skal ikke opbygge mursten, og derfor er det også vigtigt, at vi fremover sikrer og udvikler den specialiserede viden på socialområdet med en ny national koordinationsstruktur.

For det andet er efterspørgslen udtryk for en bekymring for, om mennesker med handicap også i fremtiden vil kunne få de indsatser, som de har krav på i henhold til loven. Det er ikke noget, der står til diskussion. Selvfølgelig skal borgere, der er afhængige af støtte fra fællesskabet, have det, de har krav på, og derfor er det også vigtigt, at vi understøtter kommunernes brug af de specialiserede sociale tilbud.

For det tredje handler forespørgslen om, hvordan vi sikrer og udvikler en højere kvalitet i de sociale tilbud. Vi ved ikke, i hvilket omfang kommunerne hjemtager borgere til mindre specialiserede og billigere tilbud. Det, vi ved, er, at der siden 2007 er blevet færre døgntilbud til både børn og voksne, og at nogle specialiserede tilbud har oplevet et fald i efterspørgslen. Det hænger bl.a. sammen med omlægningen af indsatsen, så flere børn anbringes i plejefamilier, og flere voksne modtager støtte i eget hjem.

For mig at se er det en positiv udvikling. De børn, der er anbragt i en plejefamilie, lærer at indgå i en familie. Samtidig ved vi fra undersøgelser, at de her børn klarer sig bedre senere i livet end børn, som bliver anbragt på en institution. For de voksne med handicap og særlige behov betyder den nye udvikling, at de ikke bliver isoleret fra familie og venner, men kan inkluderes i samfundet.

Selvfølgelig må vi se i øjnene, at udviklingen også indebærer en risiko for, at specialiserede tilbud, der har en helt særlig specialviden, bliver nødt til at lukke. Det er helt afgørende, at vi ikke mister specialiseret viden, som ikke findes andre steder, og derfor har alle Folketingets partier den 13. november i år indgået aftale om en kvalificeret indsats for grupper med særlige behov. Jeg er som social-, børne- og integrationsminister rigtig glad for, at alle Folketingets partier er med i aftalen. Det er en vigtig aftale, hvor vi får styrket samarbejdet ved at oprette en ny national koordinationsstruktur under Socialstyrelsen. Koordinationsstrukturen skal sikre, at der fremover er de nødvendige tilbud på de mest specialiserede social- og specialundervisningsområder, og samtidig skal den understøtte kommunernes anvendelse af tilbuddene. Det skal den ved at skabe det nationale overblik over målgrupper og indsatser på de mest specialiserede social- og specialundervisningsområder, som vi i dag mangler, og ved løbende at holde øje med udviklingen i de specialiserede tilbud.

Kl. 19:19

Socialstyrelsen får samtidig kompetence til at udmelde målgrupper eller særlige indsatser, hvor der er behov for øget koordinering eller planlægning på tværs af kommuner og regioner, og det vil bidrage til en bedre faglig planlægning af tilbudsstrukturen, sådan at vi kan sikre og videreudvikle den mest specialiserede indsats. Socialstyrelsen skal også udarbejde forløbsbeskrivelser om den aktuelt bedste viden og om, hvilke tilbud og ydelser der er relevante for en bestemt målgruppe. Forløbsbeskrivelserne skal hjælpe til at sikre en styrket faglig ramme for tilrettelæggelsen af kommunernes indsatser for det mest specialiserede socialområde og specialundervisningsområdet. Kommunerne vil også kunne støtte sig til dem, når de konkret skal vurdere, hvad der vil være det rette tilbud til en borger med særligt komplekse og omfattende rehabiliteringsbehov.

Endelig går vi ind og ændrer takstreglerne, så kommunerne fremover får mulighed for at finansiere tilbud på andre måder end ved takstfinansiering. Det betyder bl.a., at de selv får mulighed for at af-tale løsninger tilpasset de konkrete situationer. Det skal skabe bedre incitament til effektiv drifts- og finansieringsløsninger, som er holdbare. Det formoder vi også får en afsmittende effekt på efterspørgslen, så kommunerne også får et større incitament til at bruge

de mest specialiserede tilbud. Med aftalen får vi altså styrket det nødvendige kommunale samarbejde om drift, udvikling og finansiering af tilbuddene på tværs af kommuner og regioner. Og på den måde får vi også skabt et bedre grundlag for, at den rette og kvalificerede hjælp er til rådighed for mennesker med komplekse eller sjældne problemstillinger, som har brug for den.

I forbindelse med forespørgslen synes jeg også, det er relevant at nævne den nye handicappolitiske handlingsplan, som regeringen lancerede her i efteråret. Planen, som hedder »Et samfund for alle«, lægger sporene for de kommende års handicappolitik. Som en del af planen vil vi i de kommende år sætte særligt fokus på seks udvalgte temaer, som på hver deres måde kan understøtte udviklingen frem mod et mere inkluderende og ligeværdigt samfund. Et af temaerne er mere viden og bedre effekt, og det er vigtigt at blive klogere på effekten af det, vi gør. Hvis vi for alvor skal løfte området, skal vi give den rette støtte i rette tid, og vi skal følge op på, om indsatsen nu også virker godt nok. Vi skal kort sagt satse meget mere på rehabiliterende indsatser og på de indsatser, som vi ved virker. Og nogle af de konkrete projekter, vi sætter i gang med handlingsplanen, er f.eks. afprøvning af evidensbaserede metoder på botilbud og i familier med børn med handicap. Det handler om at tage afsæt i det enkelte menneskes ressourcer og muligheder og understøtte de kompetencer og færdigheder, der skal til for at have et aktivt og selvstændigt liv. Aftalen om en kvalificeret indsats for grupper med særlige behov er ikke det eneste initiativ, der bidrager til at sikre kvalitet i tilbuddene og en mere kvalificeret visitation.

Flere andre tiltag på det sociale område spiller også en rolle, bl.a. tilsynsreformen. Og tilsynsreformen træder i kraft ved årsskiftet og har fokus på en bedre beskrivelse af tilbuddenes målgrupper og metoder, en kvalificering af oplysningerne om tilbuddene på tilbudsportalen og – som det tredje – mere valide og sammenlignelige oplysninger om tilbuddenes økonomi. Samlet set vil det være med til at give handlekommunerne bedre grundlag for at vurdere, hvilke tilbud de skal indgå aftale med i konkrete sager.

Alt i alt gennemfører regeringen altså over de næste år en lang række initiativer, som skal hjælpe kommunerne i deres konkrete vurdering af, hvilket specialiseret tilbud der er relevant at visitere til, og samtidig sikrer vi med initiativerne, at tilbuddene er til rådighed for dem, og at de benytter sig af dem. Det mener vi vil sikre, at borgere med komplekse eller sjældne problemstillinger får den hjælp, som de har brug for. Og som en ekstra foranstaltning vil vi i regeringen i overgangsfasen frem mod den fulde implementering af den nationale koordinationsstruktur bede Ankestyrelsen om at lave en afdækning, og det vil ske inden udgangen af 2014. Afdækningen kommer til at omfatte visitation til tilbud efter serviceloven i et udvalgt antal sager for mennesker med komplekse og sjældne problemstillinger. Det gælder bl.a. mennesker med kompleks erhvervet hjerneskade.

Jeg ser frem til debatten.

Kl. 19:24

Formanden:

Tak til ministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, fru Karina Adsbøl.

Kl. 19:24

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Karina Adsbøl (DF):

Tak til ministeren for talen. Dansk Folkeparti ønsker med den her forespørgselsdebat at øge fokus på mennesker med handicap, sådan at de også får det rette tilbud og den hjælp, de har behov for. Debatten i dag er sådan set også lidt en forlængelse af en tidligere debat, Dansk Folkeparti rejste om kommunernes efterlevelse af love, regler

og ankepraksis. Dansk Folkeparti har tidligere rejst relevante problemstillinger på handicapområdet. Bl.a. har vi haft den tidligere minister fru Karen Hækkerup i adskillige samråd, bl.a. om BPA-ordningen, som vi jo er i gang med nu.

Vi har også problemstillingen med Handicapcenter København, hvor forældre, der har et handicappet barn, går ned med stress eller bliver fyret fra deres job. Børnene får det dårligere i stedet for bedre. Og hele sagsbehandlingen sejler. Sådan har Politiken beskrevet situationen for 58 familier i København, som alle har børn med lidelser inden for autismspektret, der er dybt afhængige af støtte gennem Handicapcenter København, som er en enhed under kommunens socialforvaltning.

I Dansk Folkeparti ønsker vi at følge op – også på de bemærkninger, der har været fra Rigsrevisionen om merudgiftsydelser og tabt arbejdsfortjeneste. Og her håber vi på ministerens snarlige fremlæggelse af en forenkling af loven. Ministeren har givet følgende svar på et spørgsmål, jeg har stillet:

»... det overvejes derfor bl.a. aktuelt, om der kan udvikles et mere simpelt system for beregningen af ydelsen, som kan reducere antallet af fejl, men som også kan spare tid for kommunerne. Herudover overvejes det med henblik på at lette kommunernes administration, om bestemmelsens anvendelsesområde kan tydeliggøres fremadrettet.«

Så derfor håber vi jo meget på, at ministeren kommer med et lovforslag om det.

I Dansk Folkeparti finder vi det vigtigt, at man, når man visiterer til et tilbud, også inddrager de fagpersoner, der har en specialviden om det enkelte menneskes handicap. Der er rigtig mange forskellige handicap, og derfor skal man også sikre borgeren en helhedsorienteret indsats og lytte til og handle efter de anbefalinger, der kommer fra dem, der har viden og har kontakten til borgeren i det daglige. Vi hører ofte om, at man underkender speciallæger, læger og andre fagpersoner, og det er problematisk. Der har også været kritik fra Landsforeningen LEV af, at man isolerer folk i deres hjem. Og der vil jeg gerne citere fra en artikel i Ekstra Bladet den 20. maj:

»Landets største handicaporganisationer oplever i stigende grad, at udviklingshæmmede og autister nu som rå spareøvelser bliver flyttet fra deres dagtilbud hjem i deres bofællesskab – altså opbevaring døgnet rundt i deres eget hjem: – Jeg er rystet over, at kommunerne mener, det er godt nok bare at putte borgerne ind i en kasse, siger Sytter Kristensen, der er landsformand for de udviklingshæmmedes forening LEV.

Det kan ikke være rigtigt, at fordi man er udviklingshæmmet, får man frataget muligheden for at være sammen med sine venner. Det er jo kynisk tænkning.

Pengepung bestemmer alt. Det ikke længere den enkeltes behov, der afgør, om man som handicappet må vinke farvel til dagtilbuddet, hvor man kan arbejde og møde andre mennesker. Det afgøres i stedet af, hvilken kommune man er så heldig – eller uheldig – at bo i ...«

Der har her på det sidste kørt en række sager, som Ekstra Bladet har haft artikler om. Og nu ved jeg godt, at der er mange, der sikkert siger, at det bare er Ekstra Bladet. Men vi skal jo huske på, at journalisterne også er dem, der tit og ofte holder øje med, om borgerne også får den rette behandling. Derfor er der også givet flere journalistpriser. Der blev også kåret en prisvinder i forhold til Rebildsagen.

Men der er altså overskriften: Hjerneskadede Jonas syltet af kommunen. Og der citerer jeg:

»Kommunerne mistænkes for at spekulere i uretfærdig sagsbehandling – mens klagerne trækker i langdrag hos ankemyndighederne, slipper de for at yde støtte.«

Her har vi jo et forældrepar, der, som lægerne skriver, har kæmpet hårdt for at sikre vital genoptræning til deres 12-årige dreng, Jonas. Desværre for Jonas, der på grund af en jordemoderfejl blev hjer-

neskadet under fødslen, er sagsbehandlingen nu trukket ud i over 2 år. Det frustrerer de her forældre, og det er også katastrofalt, fordi der er flere læger og flere psykolograpporter, der gør det klart, at det er vigtigt for den 12-årige drengs fremtid, at han får genoptræning.

Det nævnes også, at kommunen bruger ankesystemet som en syltekrukke. Uanset om de overtræder lovparagraffer, kan de bare skyde den til hjørne i Ankestyrelsen. I mellemtiden slipper de for at betale. Det er sådan nogle fra den virkelige verden, vi læser om, og det er jo rigtig, rigtig trist læsning. Derfor har vi også fra Folketingets side en vigtig opgave foran os.

Så vil jeg bare lige minde ministeren om – for min taletid er snart udløbet – vores forhandlinger om satspuljen. Der havde jeg også en liste med om flere ting, bl.a. en fast koordinator tilknyttet de her borgere, så de kan finde ud af at agere i det sociale system. Og jeg har lavet en liste, som jeg håber ministeren også vil tage med i den fremtidige debat. Tak for ordet.

Kl. 19:30

Formanden:

Tak til ordføreren. Nå ja, der er et forslag til vedtagelse. Værsgo at læse det op.

Kl. 19:30

Karina Adsbøl (DF):

Tak for det, formand. Jeg fremsætter forslaget til vedtagelse på vegne af os alle sammen (V, S, SF, DF, RV, EL, LA og KF). Det er meget glædeligt, at vi kunne mødes om det her forslag til vedtagelse.

Forslag til vedtagelse

»Borgere med meget komplekse eller sjældne problemstillinger skal have den hjælp, de har brug for.

Folketinget noterer sig, at regeringen har indgået en aftale med alle Folketingets partier om en kvalificeret indsats for grupper med særlige behov.

Aftalen indebærer, at der gradvis skabes et nationalt overblik over målgrupper og indsatser på det mest specialiserede social- og specialundervisningsområde. Staten gives ansvar for at bidrage til bedre faglig planlægning af de nødvendige tilbud gennem en ny national koordinationsstruktur, som skal sikre det nødvendige kommunale samarbejde om drift, udvikling og finansiering af de mest specialiserede tilbud til borgerne.

Folketinget noterer sig, at regeringen vil bede Ankestyrelsen om inden udgangen af 2014 at iværksætte en afdækning af visitation til tilbud efter serviceloven i et udvalgt antal sager for mennesker med komplekse og sjældne problemstillinger, herunder også mennesker med kompleks erhvervet hjerneskade«.

(Forslag til vedtagelse nr. V 10)

Tak for ordet.

Kl. 19:31

Formanden:

Det af fru Karina Adsbøl oplæste forslag til vedtagelse fra en lang række partier indgår selvfølgelig i den videre debat.

Tak til ordføreren. Så er det fru Anne-Mette Winther Christiansen som Venstres ordfører.

Kl. 19:31

(Ordfører)

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Tak for ordet. Og tak til Dansk Folkeparti for at have indkaldt til denne forespørgselsdebat, hvor vi lige får vendt de specialiserede tilbud til borgere med særlige behov.

Ligesom den tidligere ordfører har jeg jo også set den utrolige historie. Man bliver jo rørt dybt i hjertet af at følge Carina Melchior i udsendelsen »Pigen, der ikke ville dø«, som handler om en pige, som var ude for en alvorlig trafikulykke, og hvor lægerne vurderede, at hun ikke ville overleve. Men det gjorde hun. Og i dag efter en meget hård kamp rider hun, kører på cykel og løber motionsløb.

Hvis vi tager ved lære af sagen om Carina, har vi et eksempel på, hvor godt det kan gå, når en person med specialbehov bliver tilbudt den rigtige hjælp. Ja, men så er der bare lige hele fortællingen før det, for desværre blev hun jo faktisk modsat et eksempel på en pige, som i lang tid fik hæmmet sin udvikling, fordi hun blev tilbudt den forkerte hjælp af kommunen.

Efter 8 måneder med imponerende fremgang på Hammel Neurocenter, hvor specialister tog hånd om hende og hendes hjerneskade, tilbød kommunen hende en plads på et kommunalt sundhedscenter, der primært genoptræner ældre, der har fået hjerneblødning. Opholdet på det kommunale tilbud stoppede hendes udvikling, og det var først efter lang tids tovtækkeri, at hun faktisk fik mulighed for at få et passende tilbud i Hobro. Det var der, hun fik sin livsglæde tilbage, og det var der, hun fortsatte den positive udvikling, som var blevet startet.

Historien viser den alafgørende forskel på, om man havner i det rigtige tilbud, eller om man får et andet tilbud, som er blevet vurderet til at være godt nok af nogle personer, men som ikke er det. Det vigtige er her, at vi tager ved lære. Kommunerne skal være meget omhyggelige, når de vælger det tilbud, de vurderer er det bedste til personer med særlige behov. Hvis man havner i et forkert tilbud, kan det jo altså ende med, at det medfører stor frustration og også mange forhindringer for, at man udvikler sig bedst muligt, efter at man én gang har været ramt på sin udvikling.

I dag er det sådan, at den enkelte kommune i kraft af sit forsyningsansvar har pligt til og ansvar for, at det tilbud, der bliver udviklet, dækker det behov, der er, i den enkelte kommune. Forsyningsansvaret bliver typisk løftet, ved at den enkelte kommune samarbejder med andre kommuner, regioner eller private udbydere. Den model er Venstre tilfreds med.

Men Venstre mener ikke, at det er tilfredsstillende, at der så alligevel findes kommuner, som placerer personer, der har særlige behov, i et tilbud, hvor de faktisk ikke hører hjemme. I Venstre mener vi, at der er plads til forbedring, når det kommer til koordineringen af udbuddet i tilbuddene, og derfor er vi altså glade for, at vi under evalueringen af kommunalreformen har fundet sammen om at anbefale en ny national koordinationsstruktur, som skal sikre det nødvendige kommunale samarbejde med drift, udvikling og finansiering af de mest specialiserede tilbud til borgerne.

For Venstre er det vigtigt at understrege, at personer med særlige behov skal have deres behov opfyldt bedst muligt. Konsekvenserne af et forkert tilbud er ødelæggende, og det er ikke godt. Det får også en kraftig konsekvens for den borger, vi udsætter for det, og det er frustrerende for de pårørende, som jo typisk står på sidelinjen og følger hele forløbet. Så derfor gælder det om at få givet den rigtige hjælp på det rigtige tidspunkt, så det giver mest mulig livskvalitet og de bedste muligheder for en positiv udvikling.

Kl. 19:36

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Maja Panduro som socialdemokratisk ordfører.

Kl. 19:36

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Jeg skal også starte med at sige tak til Dansk Folkeparti for at stille den her forespørgsel og dermed give os anledning til at diskutere det her meget vigtige emne. Som bekendt er forespørgslen anmeldt, før

vi indgik en aftale – heldigvis med alle partierne – herinde i Folketinget. Men jeg synes da, at det er rigtig relevant at fortsætte med at have fokus på det her område, og det giver jo også anledning til, at vi kan snakke en lille smule om den aftale, som vi har lavet, som ministeren jo også meget grundigt redegjorde for.

Dengang, man lavede kommunalreformen, stemte mit parti, Socialdemokraterne, jo imod, og en af de mest tungtvejende grunde til, at vi gjorde det, var en bekymring for netop det specialiserede socialområde. Derfor har vi også været optaget af det, og jeg har været rigtig glad for, at noget af det, vi er lykkedes med, er at få lavet den her evaluering af, hvordan det så er gået efter kommunalreformen på bl.a. det specialiserede socialområde.

Den evaluering viste jo, at der på mange områder ikke er så meget at være bekymret for, og at borgerne stadig væk oplever at få en god service og at få et tilbud, der er tæt på dem, og det er både i forhold til, at det er de politikere, som de kan stemme på ved kommunalvalget, og som træffer beslutningerne, og det er også i forhold til, at det er tæt på familien og omgangskredsen osv. Men evalueringen viste også, at der på nogle områder i den grad var grund til bekymring, og det er jo ikke en bekymring, som det kun har været os i Socialdemokratiet, der har haft, men en bekymring, som vi har hørt fra ganske mange organisationer, og som selvfølgelig er blevet tydeligere og tydeligere, i takt med at vi har oplevet, at nogle af de meget specialiserede institutioner har været presset.

Derfor er jeg også glad for, at det er lykkedes at lave en aftale bredt her i Folketinget med hvert eneste parti om at lave nogle justeringer af den kommunalreform, således at vi forhåbentlig – og vi er jo enige om, at det kan det her jo gøre – tager et stort skridt til at sikre, at ikke nødvendigvis de specialiserede mursten, som ministeren sagde, men den specialiserede viden, bliver bevaret.

Vi gør det, at vi fra statens side gennem Socialstyrelsen tager et større ansvar på os for at sikre koordineringen og sikre, at overblikket er der – også i en grad, så det i sidste instans er muligt at give Socialstyrelsen en call in-funktion, og det er faktisk muligt at foretage et pålæg, altså at pålægge enten en kommune eller en gruppe af kommuner at sikre, at det her tilbud til den her målgruppe kan være til stede. Det er relativt drastisk, men jeg tror, at det er nødvendigt – i hvert fald nødvendigt at have den sabel at rasle med, lad os så håbe, at netop fordi truslen er til stede, bliver det måske ikke nødvendigt derude.

Den anden side er, at jeg faktisk helt grundlæggende ikke tror, at kommunalpolitikere er dårlige mennesker. Jeg tror på, at kommunalpolitikere gerne vil et godt tilbud til borgerne. Og derfor er det jo også, at jeg tror på, at det, når vi nu sikrer det nationale overblik, sikrer koordineringen og gør måden, som man skal drifte og finansiere driften på, mere overskuelig og også løsner op for, at det ikke behøver at være sådan helt strengt takstfinansieret, vil skabe bedre muligheder for den enkelte kommune til at finde det rigtige tilbud til lige præcis den borger, som kommunen står og har brug for et tilbud til.

Det tror jeg på vil give en bedre livskvalitet til den borger, som vi har med at gøre. Og det er både, når det angår en borger, som har en kompleks kronisk lidelse, som vedkommende måske har haft hele sit liv og kommer til at have hele sit liv, og som har brug for, at eksempelvis overgangen mellem sundhedsområdet og socialområdet eller overgangen til institutioner eller bosteder, som passer til forskellige aldersgrupper, foregår på en bedre måde, end det gør i dag. Og det er også, når det angår folk, hvor der er tale om noget meget pludseligt opstået, eksempelvis en erhvervet hjerneskade, fordi man er kørt galt i en bil. De kan måske med den rette hjælp blive meget selvhjulpne igen, sådan som vi har set det i eksemplet med pigen fra Djursland.

Uanset hvem af dem, det er, er det nogle af de borgere, som har brug for, at der bare er et samfund og et tilbud, som fungerer. Det skylder vi de her mennesker, og det har vi heldigvis nu hvert eneste

parti i det her Folketing lovet hinanden. Det glæder jeg mig rigtig meget over.

Kl. 19:41

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger. Først er det fru Karina Adsbøl.

Kl. 19:41

Karina Adsbøl (DF):

Tak til ordføreren. Nu har kommunalreformen jo fået skyld for mangt og meget, men somme tider er det sådan, når vi laver lovgivning herinde i Folketinget, at det ikke er altid, at den i praksis bliver forvaltet, efter hvad vi har til hensigt herinde. Er ordføreren ikke enig i det?

Så vil jeg lige høre, hvad ordføreren tænker om sagsbehandlingen, og om ordføreren synes, at det ville være en god idé, at borgerne fik en fast koordinator tilknyttet til at agere i det sociale system. Eller kan man have en primær og en sekundær socialrådgiver? Tænker man i de baner? For det, vi ofte oplever, og det, jeg hører som handicapordfører, er, at borgerne ringer ind, og at de så måske somme tider får at vide, at socialrådgiveren er syg, så de først kan ringe senere eller en anden dag. Og så er der ikke nogen person til at tage hånd om deres sag. Så jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre ordførerens tanker om det.

Kl. 19:42

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 19:42

Maja Panduro (S):

Spørgsmålene kan jo på en måde hænge sammen, for i forhold til det sidste var en af de ting, som der blev talt meget om dengang, hvor man vedtog kommunalreformen, det her med, at nu skulle der kun være én indgang til det offentlige. Jeg må sige, at jeg i hvert fald efterhånden har hørt relativt mange historier ude fra virkeligheden om, at oplevelsen tværtimod har været, at der pludselig kom rigtig, rigtig mange indgange. Det tror jeg egentlig ikke var intentionen, men ikke desto mindre var det jo sådan, det blev. Så er det jo godt, at både de partier, som stemte for kommunalreformen i sin tid sådan som spørgerens parti, og vi, som dengang var skeptiske, kan finde sammen om at prøve på at finde ud af, hvordan vi fremadrettet skal gøre det.

Måske er det ikke hensigtsmæssigt at skulle til at lave en kommunalreform igen. Det der med at lave om på hele danmarkskortet tror jeg man skal forsøge at gøre med mere end nogle års mellemrum. Sidste gang, vi gjorde det, var i 1970'erne. Men jeg synes, at vi er lykkedes med at få det justeret i fællesskab, sådan at vi kan imødegå nogle af de problemer og faldgruber, der har været, og det glæder mig rigtig, rigtig meget.

Så når jeg ikke at svare på det med den koordinerende socialrådgiver, kan jeg se på formanden, men det kan være, at ordføreren så lige vil spørge om det igen.

Kl. 19:44

Formanden:

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 19:44

Karina Adsbøl (DF):

Det, jeg oplever tit, som jeg sagde før, var, at når borgerne henvender sig, får de at vide, at deres socialrådgiver har ferie eller andet. Så kunne ordføreren have nogle tanker om, at man måske havde en primær og en sekundær socialrådgiver eller i hvert fald en fast person, som var tilknyttet en, så man ikke skulle vente, når der er ferie eller andet. Man kan vente op til 3 uger, og somme tider er det jo vigtigt,

at man får en besked hurtigt, så man kan få den hjælp, man skal have.

Kl. 19:44

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 19:44

Maja Panduro (S):

Jeg tror helt bestemt, at de fleste borgere vil følge sig mest trykke ved, at det er en person, de kender, og at det er den samme person, de skal henvende sig til hver gang. Det ved jeg at der heldigvis også er rigtig mange kommuner der er opmærksomme på og arbejder på. Vi har jo også i adskillige af de aftaler, som regeringen – heldigvis ofte med mange af Folketingets partier – har lavet de sidste par år, været optaget af lige præcis det her med, at der skal være en fast kontaktperson, en koordinerende sagsbehandler, eller hvad man har valgt at kalde det, som er den, der har sagen, og som måske også nogle gange kan hjælpe med at koordinere mellem mange forskellige forvaltninger, så det ikke er en borger, som måske har relativt meget at jonglere med i forvejen, der alene skal gøre det. Så det synes jeg at vi skal fortsætte med at arbejde hen imod.

Kl. 19:45

Formanden:

Fru Anne-Mette Winther Christiansen for en kort bemærkning.

Kl. 19:45

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Nu er forespørgslen jo selvfølgelig tilrettelagt sådan, at den handler om regeringens redegørelse for, hvordan man anvender de billige tilbud til mennesker med handicap. Men jeg kunne alligevel godt tænke mig at prøve at spørge om noget. Typisk vil ordføreren jo blive spurgt om, hvor pengene skal komme fra, hvis vi skal udvide rammen. Kunne ordføreren forestille sig, at der var et tættere samarbejde via Beskæftigelsesministeriets område og eksempelvis nogle af de specialiserede tilbud – lad os tage Center for Hjerneskade, hvor man jo kan dokumentere, at man kan få folk i beskæftigelse, hvis de får den korrekte meget, meget specifikke træning. Kunne de derved være med til selv at finansiere den udgift, der kan være ved at få den meget, meget specialiserede træning? Kunne det være en vej at gå?

Kl. 19:46

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 19:46

Maja Panduro (S):

Forudsat at jeg forstår spørgeren korrekt – det håber jeg jeg gør – synes jeg altid, det giver rigtig god mening at samarbejde så meget som overhovedet muligt. Nu er det jo ikke beskæftigelsesministeren, vi har siddende her, men jeg ved da tilfældigvis, at også beskæftigelsesministeren er temmelig optaget af at sikre indsatsen, også for mennesker, der eksempelvis har hjerneskade eller andre former for handicap eller funktionsnedsættelser. Jeg synes, vi skal samarbejde så meget, vi kan. Om der lå sådan en konkret model bag spørgsmålet, må jeg lige eventuelt høre nu.

Kl. 19:47

Formanden:

Fru Anne-Mette Winther Christiansen.

Kl. 19:47

Anne-Mette Winther Christiansen (V):

Jamen blot det, at vi typisk – måske begge to – bliver spurgt: Hvor vil I få pengene fra? Og at vi sidder her og virkelig har med et områ-

de at gøre, som kan komme til at koste, men hvor vi jo siger til hinanden, at vi er interesserede i at være meget ansvarlige og finde en løsning, der er god. Men samtidig har vi jo også behov for at finde veje, og jeg synes, det er underligt, at vi nu siden 2010 har valgt at bortkaste chancen, fordi kommunerne har sagt: Vi har ikke råd, vi er nødt til at tage det billigste tilbud. Så jeg åbner bare og spørger: Kunne man forestille sig, at ordføreren kunne være interesseret i at brede det bedre ud og få beskæftigelsesområdet med ind over det her?

Kl. 19:47

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 19:47

Maja Panduro (S):

Jamen lad os da snakke videre om det og så i øvrigt glæde os over, at vi jo nu i fællesskab gør det nemmere for kommunerne at gennemskue økonomien i de forskellige tilbud – det tror jeg ikke altid har ligget sådan lige til højreskøjten at gøre før – og over, at vi med de trin, vi tager, i det hele taget har en anden mulighed end før for at sikre nogle af de meget specialiserede tilbud, som man ellers kunne imødesee en risiko for at miste. For her er jo tale om noget viden, som nogle gange er så specialiseret, at er den først tabt, kan den være rigtig, rigtig svær at bygge op igen. Det tror jeg faktisk vi er ret mange der er opmærksomme på og optaget af.

Kl. 19:48

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Zenia Stampe som radikal ordfører.

Kl. 19:48

(Ordfører)

Zenia Stampe (RV):

Det her er jo et meget væsentligt emne, som er så vigtigt, at vi allerede har drøftet det ved flere møder, og vi har indtil videre også fundet en, tror jeg, rigtig fin løsning på de problemer, som flere har nævnt heroppe fra talerstolen.

Vi havde det på præcis samme måde som – som fru Maja Panduro nævnte – Socialdemokraterne, dengang opgave- og strukturreformen, som den jo dengang blev kaldt, blev vedtaget. Det største kritikpunkt, vi faktisk havde, gik på den faglige bæredygtighed på socialområdet. For hele argumentet for at få større kommuner og for omlægningen fra amter til regioner var jo at skabe større faglig bæredygtighed. Men lige præcis på det sociale område og det specialiserede område skete det modsatte jo; der var meget stærke faglige miljøer i regionerne, som blev spredt ud, ikke bare så der var en i hver kommune, der så kunne sidde helt alene – nogle kommuner fik jo slet ikke kompetencer og specialiseret viden på disse meget vanskelige og komplekse områder.

Det var vi vældig bekymrede over dengang, og den bekymring har jo også vist sig at være velbegrundet, men det er jo rigtig glædeligt, at der så har været et enigt Folketing, der har haft mod, lyst og vilje til at gå ind og rette op på de her fejl ved opgave- og strukturreformen. Det er vi rigtig glade for.

Vi er også meget spændte på, hvordan det kommer til at fungere med den her koordinationsstruktur, for på en eller anden måde er det også sådan lidt en lappeløsning, men det bliver det jo nødt til at være, når opgaverne nu er placeret, som de er. Der er jo nogle kommuner, som løser opgaverne vældig godt, fordi de er store nok til at have faglig bæredygtighed; andre kommuner er meget små og har brug for den her hjælp, men min bekymring kan så være, om det bliver for bureaukratisk for dem. Men jeg vil så til enhver tid selvfølgelig vælge bureaukratiet, hvis det er en forudsætning for at få en ordent-

lig, holdbar og fagligt bæredygtig løsning til de mange mennesker, som har de her komplicerede problemer.

Kl. 19:53

Så det her er et problem, men det er også noget, vi har adresseret, og vi har store forventninger til den løsning, vi har fået, selv om vi kan se nogle svagheder i den, men anderledes kan det nok ikke være. Men vi synes også, det er vigtigt, at der bliver foretaget denne evaluering, så vi får mulighed for løbende at følge op på, om denne nye løsning så også løser de problemer, som vi har skitseret.

Så jeg vil bare sige, at det er en vigtig debat, og vi støtter selvfølgelig det forslag til vedtagelse, som er blevet fremsat, og vi glæder os til at følge udviklingen på området.

Kl. 19:51

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra fru Karina Adsbøl.

Kl. 19:51

Karina Adsbøl (DF):

Tak til ordføreren. Ordføreren siger, der er nogle svagheder i det, og det kunne jeg da godt tænke mig ordføreren uddybende, for de svagheder, der er, skal man jo også finde en løsning på. Noget andet er, om ikke ordføreren er enig i, at det, når vi vedtager lovforslag herinde, også betyder noget, hvordan de bliver implementeret ude i kommunerne. Og vores fornemste opgave er jo at følge med i, om der er nogle ting, vi skal gøre yderligere, og derfor sætter vi også tit og ofte en revisionsbestemmelse ind eller foretager en evaluering af lovgivningen. Er ordføreren ikke enig i det?

Kl. 19:52

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 19:52

Zenia Stampe (RV):

Jeg tror ikke lige, jeg forstod det sidste. I forhold til de svagheder bed jeg selv mærke i, da vi sad og drøftede den model, som vi også er landet på, at der var rigtig mange papirer, og at der var rigtig mange ting, man skulle indrapportere på for kommunerne. Jeg tror ikke på, at det kan være anderledes, men i sagens natur bliver det lidt en lappeløsning, fordi vi tidligere har haft nogle meget fagligt bæredygtige miljøer, og det kan vi bare ikke med den opgavestruktur, som vi har nu efter strukturreformen eller kommunalreformen, fordi vi pludselig har nogle meget små enheder, som bestemt ikke er fagligt bæredygtige. Det kan vi så prøve at lappe på, og det er det, vi gør her. Der er selvfølgelig også nogle fordele ved, at det ligger kommunalt, som fru Maja Panduro også sagde, altså at man er tættere på borgerne, og det positive må vi jo gøre alt for at indhøste. For jeg tror ikke, at vi kommer udenom, at vi har skabt et problem her ved at placere nogle opgaver, der kræver ekstremt specialiseret viden på nogle meget små enheder.

Kl. 19:53

Formanden:

Fru Karina Adsbøl.

Kl. 19:53

Karina Adsbøl (DF):

Nu bliver jeg sådan lidt nysgerrig, fordi den radikale ordfører siger lappeløsninger. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, hvad den radikale ordførers største ønske så er. Hvordan skulle hele det her billede i forhold til indsatsen på det her område så se ud efter De Radikales mening?

Kl. 19:53

Formanden:

Ordføreren.

Zenia Stampe (RV):

Jamen der er jo ikke nogen tvivl om, at dengang opgavestrukturreformen blev vedtaget, var vi meget kritiske over for, at meget af det sociale og specialiserede endte hos kommunerne, fordi vi ikke syntes, der var den faglige bæredygtighed til det. Nu ligger det der, og nogle kommuner har jo løst opgaven med bravour, men der er jo heller ikke nogen tvivl om, at der er nogle kommuner, der er meget små, og det er jo derfor, vi har lavet den her koordinationsstruktur, så derfor er den her koordinationsstruktur i sagens natur og næsten pr. definition en lappeløsning. Og sådan er det, og det kan vi godt leve med. Men det er jo, fordi opgaven ligger nogle steder, hvor man ikke har den nødvendige viden og den faglige bæredygtighed til at løse den.

Kl. 19:54

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Anne Bastrup som SF's ordfører.

Kl. 19:54

(Ordfører)

Anne Bastrup (SF):

Som den eneste af de ordførere, der er til stede her, var jeg rent faktisk også ordfører, dengang vi lavede kommunalreformen, og jeg skal hilse og sige, at det var skrækeligt. Der var ikke en eneste af de ministre, som jeg i øvrigt havde dyb respekt for, der interesserede sig for det specialiserede område, og hver gang jeg kom med eksempler, fik jeg bare at vide, at jeg var lidt sur og gik for meget i detaljer. Det betyder jo rent faktisk, at man fik fjernet amterne, som havde specialiserede socialrådgivere, som havde en meget, meget konkret viden om de enkelte handicapområder, og som kunne gå ind i det, hver gang der var et menneske med handicap, der havde behov for at få hjælp. Lad mig tage et eksempel: Der er en mor, som giver sit barn et æble. Barnet får æblet galt i halsen, mor lander på hospitalet, barnet vågner med en alvorlig hjerneskade, og ved siden af barnet, da det vågnede, var der en socialrådgiver, der sagde: Ring til mig dag og nat, jeg tager altid telefonen. Den mor ringede to gange, og hun følte sig tryk. Det er det, som vi opgav. Nu har vi så klude-tæppet – sådan er det. Derfor skal vi få det bedste og mest muligt ud af det. Det, der også er vigtigt her, er de forløbsbeskrivelser.

Jeg vil gentage. En genoptræningsplan, som et menneske med erhvervet hjerneskade får fra hospitalet, er ikke et oplæg til diskussion. Det er en grundlæggende viden, som de folk i kommunen skal have om, hvad der konkret skal gøres der. Og det er det, som bl.a. ligger i vores aftale. Tilsvarende når det gælder børn og unge med spiseforstyrrelser. Det, der er så vigtigt, er, at den faglighed, man har fra sundhedsområdet, skal gå over i kommunerne, og hvis de ikke har fagligheden selv, skal de vide, hvor de kan få den, og derfor har vi VISO. Og det er det, som vi hele tiden skal huske. Vi skal nu igen genopbygge det, som vi mistede, da amternes specielle tilbud forsvandt. Det voldsomme bureaukrati, som man også syntes skulle være rigtig, rigtig svært at lave, nemlig at hver region skal lave en aftale med hver enkelt kommune om, hvad det er for nogle typer af borgere, der har brug for specialiserede tilbud, dropper vi. Nu laver man én aftale med samtlige kommuner, og så leverer kommunerne så det antal borgere, som man forventer. Det betyder jo så, at vi ikke kommer til at stå – håber jeg – i en situation, hvor der er institutioner, der bliver nødt til at lukke, fordi kommunerne ikke overholder den rammeaftale. Så det korte af det lange er, at vi har forsøgt at reparere. Jeg håber ikke, at vi kommer til at stå i en situation, hvor der er mennesker med erhvervede hjerneskader, der lander i en kørestol, mister evnen til at tale, mister det hele, fordi der ikke er det rigtige specialiserede tilbud.

Så er der en hemmelighed, og der er faktisk ikke nogen, der rigtig ved det, og den hemmelighed er, at vi har lavet en tilsynsreform. Alle, der taler om tilsynsreformen, taler om børn. Tilsynsreformens store revolution er, at der nu også er tilsyn med døgninstitutionerne. De institutioner, der har de svageste borgere i Danmark, har nu også krav på, at der føres tilsyn. Der kommer whistle blower-ordning og alt muligt andet, og det betyder så, at vi slipper for skrækelige historier om, hvad vi i øvrigt kan opleve rundtomkring.

Så jeg satser på, at den her regering har repareret nogle af de meget store huller, den tidligere regering lavede, fordi alting skulle gå så hurtigt, og fordi man ikke interesserede sig tilstrækkeligt for handicapområdet.

Kl. 19:58

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Stine Brix som Enhedslistens ordfører.

Kl. 19:58

(Ordfører)

Stine Brix (EL):

Ligesom de foregående fra rød blok, der har været oppe på talerstolen, stemte vi fra Enhedslistens side jo også imod strukturreformen, dengang den var til behandling, og fru Anne Baastrup har fuldstændig ret i, at da var jeg ikke til stede. Det var Line Barfod, og hun lå i mange spørgsmål i hvert fald fint i forlængelse af det, som fru Anne Baastrup lige har sagt.

Et af de kritikpunkter, som vi også fremhævede dengang, var bekymringen for, at det kunne føre til et tab af viden på det her område og også et tab af de specialiserede tilbud, altså at de ville lukke. Men vi var sådan set også bekymret for, at man i højere grad ville lade det her område styre af markedsmekanismer, og det kan vi jo også se er et af problemerne, som vi står med nu, hvor det er efterspørgslen, der i så høj grad driver, hvad det er for nogle tilbud, der får lov at bestå.

Der er mange, der har været inde på nogle af de eksempler på svigt, som vi ser. Et af de områder, jeg selv støder meget på, er området med erhvervet hjerneskade. Det er nok også i krydsfeltet af arbejdet med både sundhedsområdet og handicapområdet, hvor vi jo har set nogle helt grelle eksempler på kommuner, som tilbyder en genoptræning, som bare består i almindelig fysisk træning uden forståelse for det kæmpe potentiale, man har efter en hjerneskade, og for, hvor meget man faktisk kan komme tilbage, hvis man får den rette specialiserede indsats.

Vi har også set eksempler på, det var Dansk Folkepartis ordfører også inde på, at unge med f.eks. udviklingshæmning bliver flyttet fra botilbud, som er særligt specialiserede til at kunne tage sig af de unge, for så at skulle bo på et plejehjem, fordi det er et billigere sted at bo. Og ingen af de måder at håndtere borgere med handicap på er på nogen måde acceptabel.

Når det gælder specialundervisning, kan vi også se, at der bliver færre pladser og færre tilbud. Ministeren nævnte bl.a., at det skyldes, at der er flere børn, som bliver inkluderet i folkeskolen. Det synes vi fra Enhedslistens side er en rigtig god ambition, og nogle steder foregår det også på en rigtig fin måde. Desværre er der også nogle steder, hvor det ikke foregår så godt. Vi synes, det er smaddervigtigt, at vi er opmærksomme på, at den inklusion af børn med handicap eller specielle behov foregår på en måde, hvor børnene får lov til at kunne følge med og stadig får den støtte, som de har behov for. Det er super vigtigt, at det ikke bliver en spareøvelse.

Derfor syntes jeg personligt, det var meget bekymrende, da der for nylig blev offentliggjort resultatet af en undersøgelse, som viste, at næsten halvdelen af alle kommunalpolitikere selv mente, at der var tale om en spareøvelse, når det gjaldt inklusion. Det er jo ikke tanken, det er jo ikke meningen. Det er tværtimod en positiv dagsor-

den om, at børn med et handicap skal kunne være en del af vores folkeskole.

Selv om vi fra Enhedslistens side var kritisk over for strukturreformen nogle år tilbage, gik vi med ind i det her arbejde med at følge op på reformen og forsøge at medvirke til at løse nogle af de problemer, som er blevet skabt. Og det har vi så for ganske nylig lavet en aftale om sammen med alle de andre partier herinde. Den aftale er vi glade for. Vi har ikke nogen forventning om, at alle problemer bliver løst på det her område, og derfor synes jeg bestemt, at den debat, som Dansk Folkeparti har taget initiativ til i dag, stadig er aktuel.

Jeg synes også, det er positivt, at vi i dag kan stå sammen om et fælles forslag til vedtagelse, som ligger i fin forlængelse af den aftale, vi har lavet. Som noget nyt står der jo også her, at Ankestyrelsen skal undersøge, hvordan visiteringen til de specialiserede tilbud foregår, og det synes vi er fint.

Hvis man skal kigge lidt ud i fremtiden, synes vi, det kunne være interessant at kigge endnu mere på, hvordan finansieringen er skruet sammen på det her område. Der bliver taget et fornuftigt første skridt med den aftale, vi har lavet, hvor der afviges lidt fra det her med, at det skal være takstfinansiering, men man kunne måske godt gå videre ad den vej og overveje, om man i højere grad skulle finansiere særligt specialiserede tilbud i fællesskab frem for at lade det være op til de kommuner, som har en borger, som har brug for det.

Så med den replik om, hvordan man kunne kigge på det videre, vil jeg sige, at vi vil følge med i, hvordan den her aftale, vi nu har indgået, bliver til virkelighed, og om den kommer til at løse nogle af de problemer, vi håber den kan løse.

Kl. 20:03

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Thyra Frank som Liberal Alliances ordfører.

Kl. 20:03

(Ordfører)

Thyra Frank (LA):

Vi skal jo altid tage afsæt i det enkelte menneskes ressourcer og behov. Det gælder også for borgere med komplekse eller sjældne problemstillinger, og derfor er vi i Liberal Alliance glade for også at kunne støtte op om forslaget til vedtagelse for F 7, og det er hermed gjort.

Kl. 20:03

Formanden:

Tak til ordføreren. Fru Benedikte Kiær som konservativ ordfører.

Kl. 20:03

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Her har vi at gøre med endnu en væsentlig debat – en debat om, hvordan vi sikrer hjælp, omsorg og støtte til nogle af de mest udsatte borgere i vores samfund, f.eks. mennesker med handicap, udsatte børn og mange andre grupper, der i den grad har behov for, at samfundet træder til med en hjælpende hånd. Derfor er det jo – ud over at det er en væsentlig debat og at det er godt, at vi tager den her debat sammen – også en ganske glimrende forslag til vedtagelses-tekst, som vi her står med i dag.

Der er ikke nogen tvivl om, at der er sket nogle rigtig gode ting på området gennem de senere år. Og ja, kommunalreformen fra 00'erne har ført meget godt med sig, nemlig at der er kommet en indgang til myndighederne for borgerne, men samtidig har vi også kunnet se, at der har været nogle utilsigtede konsekvenser, ved at der er noget viden, der er gået tabt, og nogle institutioner, der er blevet lukket ned. Der er nogle borgere, der er kommet i klemme.

Derfor er det godt, at vi sådan set alle partier her i Folketinget er blevet enige om en revision af kommunalreformen, hvor vi i den

grad også skal følge op på, om det nu også foregår, som vi ønsker det. For der er ikke nogen tvivl om, at det er nogle komplekse problemstillinger. Der er borgere med nogle store komplekse problemer, sociale problemer eller sundhedsmæssige problemstillinger, der kræver specialiseret viden, som ikke må komme i klemme fremadrettet. Vi har i dag i debatten hørt forskellige eksempler på nogle sager, der har været fremme i medierne, som har været ganske ulykkelige, og det har i den grad har rystet os alle sammen, at det overhovedet kunne ske.

Derfor er vi meget glade for revisionen af kommunalreformen, selv om vi godt kunne have ønsket, at vi for nogle af de meget små handicapgrupperes vedkommende var gået mere i retning af, at der skulle have været mere statslig styring der. Men nu følger vi området med den her revision af kommunalreformen, som sammen med tilsynsreformen, hvor også alle partier er med, virkelig kan løfte området. Med tilsynsreformen, der i den grad sørger for, at fagligheden er i højsædet, kan vi få løftet de tilbud, for vi har desværre også oplevet nogle sager med nogle institutioner rundtom i landet.

Det, jeg godt kunne have tænkt mig, var, at vi måske havde drøftet muligheden for, at der var opsættende virkning for nogle af de mennesker med handicap, som i den grad er afhængige af den hjælp, de får fra kommunen. Det drejer sig f.eks. om borgere med BPA – den her brugerstyrede personlige assistance – hvor de, hvis de ikke får den hjælp, ikke kan fungere. Så er de sådan set fuldstændig låst inde i eget hjem. Der har vi desværre set nogle eksempler på kommuner, der har prøvet lovgivningen af, hvor der så er blevet sat gang i en klagesag, og hvor vi så har oplevet nogle borgere, som i den grad er kommet i klemme, indtil myndighederne, Ankestyrelsen osv., er kommet frem til en kendelse om, at det sådan set ikke var det, man kunne ifølge serviceloven.

Så i de her få tilfælde kunne man jo godt have det, der hedder opsættende virkning, for der er i den grad tale om nogle borgere, som får store problemer, har store omkostninger, ved at man ændrer tilbuddet, uden at man har mulighed for at gøre det, hvis man kigger på, hvad serviceloven egentlig lægger op til.

Men vi har også andre områder, hvor vi skal til at tænke os godt om, når vi indretter vores samfund. Hvis vi tager det andet eksempel, kan vi se, at vi også skal kigge på tilgængeligheden for mennesker med andre former for handicap. Det er ikke kun et spørgsmål om de tilbud, vi har, den hjælp, vi yder fra myndighederne, fra kommunerne, fra regionerne, men også, hvordan vi indretter vores samfund. Der synes jeg at det er noget, vi virkelig bør fokus på.

Hvis vi f.eks. ser på det, der i øjeblikket sker med kystbanen, kan vi se, at man går fra at have tomandsbetjente toge til at have enmandsbetjente toge. Hvad betyder det? Det betyder simpelt hen, at hvis man har et handicap, og man gerne vil med kystbanen, skal man ringe i god tid og bestille tid en eller anden dag, så der så kan komme nogle og hjælpe en ombord på toget, og man skal så kunne komme af sted. Og der skal så også være bestilt tid til, at der er en anden, der kan hjælpe en af toget igen. For sådan er Kystbanen nu engang indrettet rent fysisk. Der er ikke mulighed for, at man kan trille lige ind med sin kørestol.

Det er et af de områder, hvor vi lige skal tænke os godt om, når vi ser på, hvordan vi ellers indretter resten af vores samfund. Vi skal ikke gøre tilgængeligheden mindre, men faktisk sørge for at øge tilgængeligheden, hvis vi ønsker at leve op til handicapkonventionen. Men nu har vi en god forslag til vedtagelses-tekst om de specificerede tilbud.

Kl. 20:08

Formanden:

Tak til ordføreren. Ønsker ministeren ordet? Nej.

Så er der ikke flere, der vil have ordet, og så er forhandlingen sluttet.

Afstemningen om det fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted på torsdag, den 5. december 2013.

Kl. 20:09

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 4. december 2013, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 20:09).